Sfântul mucenic Hristofor din Lichia

(9 mai)

Materiale despre Sfântul mucenic Hristofor:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Hristofor-(9-mai)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Hristofor+mucenic

***

Sfântul, slăvitul, biruitorul mare mucenic Hristofor din Lichia (m. 249), purtătorul lui Hristos (greek: o Άγιος Χριστόφορος o Κυνοκέφαλος), cunoscut în Occident şi drept chinocefalul sau cel cu cap de câine este un sfânt mucenic din secolul al III-

lea. Este considerat ocrotitorul călătorilor. Biserica ortodoxă îl prăznuieşte pe 9 mai.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (mai), ziua a noua - Sfântul prooroc Isaia și Sfântul mucenic Hristofor, și aducerea moaştelor celui dintru sfinţi părintelui nostru Nicolae, făcătorul de minuni din Mira în cetatea Bari (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Hristofor 24
Acatistul Sfântului mucenic Hristofor 30
Rugăciune către Sfântul mucenic Hristofor, pentru păstrarea curăției vieții în Hristos 43
Imnografie 45
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului Hristofor, mărturisitorul şi a celor împreună cu dânsul 46
Sfântul mucenic Hristofor - drumul spre sfințenie 61
Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Hristofor 62
Viața Sfântului mucenic Hristofor (9 mai) 64
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Hristofor 67
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului Hristosfor 68
Teodor Danalache - Sfântul mucenic Hristofor - sfântul cu cap de câine 73
Părintele Selafiil, tămăduit de Sfântul mucenic Hristofor 83
Sfântul mucenic Hristofor , chinocefal 84
Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor 86
- *Prolog 87*
- *Introducere 87*
- *Cea mai cruntă persecuţie 89*
- *„Din ţara canibalilor" 91*
- *Denunţătorul 93*
- *Rugăciunea care face minuni 95*
- *Unul singur în faţa a două sute de soldaţi 96*
- *Sfârşit triumfător 100*
- *În cuibul fiarei 102*
- *„Nu aduc jertfă zeilor" 104*
- *Capcana 107*
- *Două samarinence 111*
- *„Cele nebune ale lumii acesteia" 113*

„Şi nu şi-a deschis gura sa" *115*
„Îmbărbătează-te!" *120*
„Suntem creştini!" *123*
În amvonul cel încins *127*
„Să-ţi fie ruşine, Decie!" *130*
„Strălucită cunună, vesel Paradisul" *132*
„Tăiaţi în bucăţi!" *134*
„Tăiaţi-i capul" *136*
Ultima cunună *137*
Orthodoxwiki - Hristofor *140*
Sfântul Cristofor - 09 mai, patronul transportatorilor şi al călătoriilor *143*
Sfântul mare mucenic Hristofor - Cel cel îl poartă pe Hristos (video) *148*
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita *149*
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Caracalu *151*
Icoane *155*

Evanghelia şi Apostolul zilei

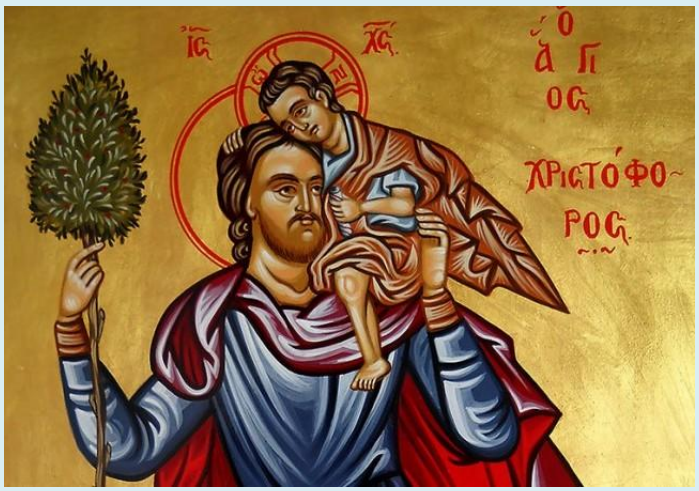

Evanghelia

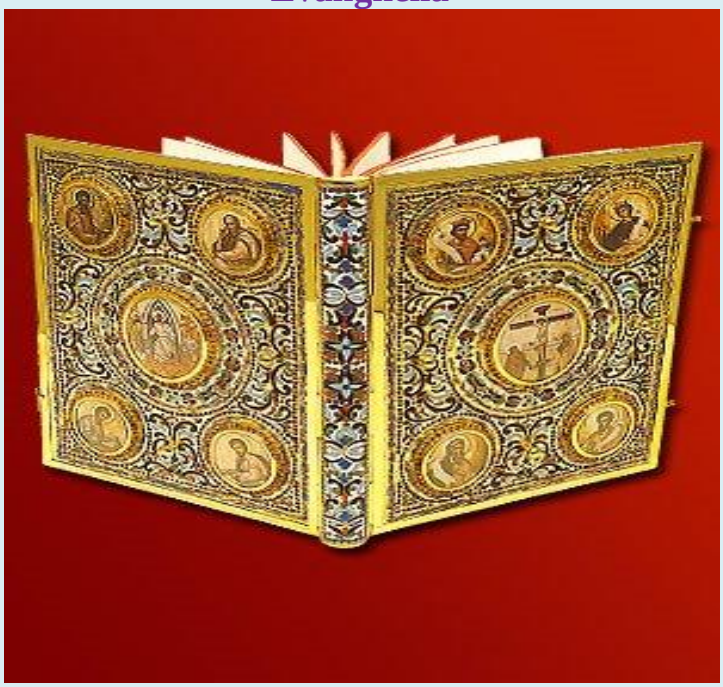

Luca 6, 17-23

17. Şi coborând împreună cu ei, a stat în loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor.
18. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau.
19. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi.

20. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu.
21. Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde.
22. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei, şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului.
23. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer; pentru că tot aşa făceau proorocilor părinţii lor.

Apostol

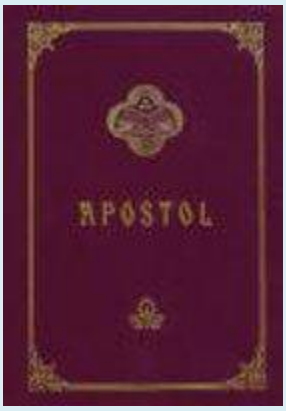

Faptele Sfinţilor Apostoli

Ap. Fapte 12, 1-11

1. Şi în vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, ca să-i piardă.
2. Şi a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
3. Şi văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat şi pe Petru, (şi erau zilele Azimelor)
4. Pe care şi prinzându-l l-a băgat în temniţă, dându-l la patru străji de câte patru ostaşi, ca să-l păzească, vrând să-l scoată la popor după Paşti.
5. Deci Petru era păzit în temniţă şi se făcea necontenit rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică.
6. Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa.
7. Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini.

8. Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalţă-te cu sandalele. Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine.
9. Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.
10. Şi trecând de straja întâi şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate şi poarta s-a deschis singură. Şi ieşind, au trecut o uliţă şi îndată îngerul s-a depărtat de la el.
11. Şi Petru, venindu-şi în sine, a zis: Acum ştiu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul iudeilor.

În această lună (mai), ziua a noua - Sfântul prooroc Isaia și Sfântul mucenic Hristofor, și aducerea moaştelor celui dintru sfinţi părintelui nostru Nicolae, făcătorul de minuni din Mira în cetatea Bari (Minei)

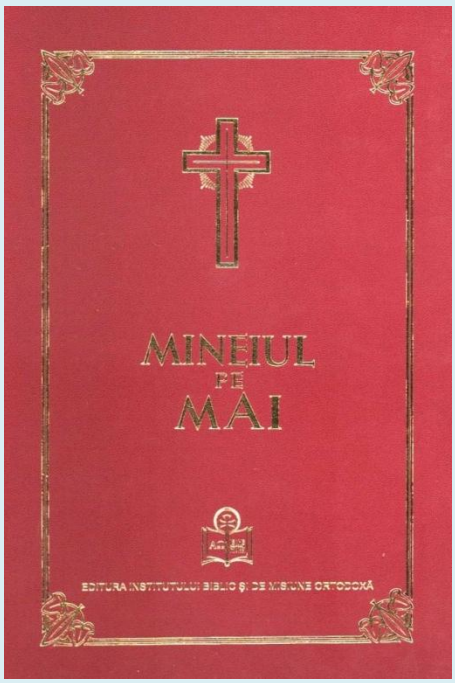

Să se ştie: Unde va fi hramul Sfântului ierarh Nicolae, să se cânte tot serviciul de la Mineiul lunii lui decembrie în 6 decembrie.

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., Stihirile pe 6: 3 ale proorocului şi 3 ale mucenicului.

Stihirile proorocului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Isaia cel mare şi slăvit, curățindu-se prin jăratecul Dumnezeirii cel întrupat, i s-a încredinţat proorocia, şi vedea slava cea dumnezeiască, pentru multa prisosire a bunătății, şi pentru curăţie; şi s-a ales a fi propovăduitor, şi vesteşte mai-nainte mântuirea ce va să fie limbilor şi arătarea cea dumnezeiască.

Curățindu-ţi-se cugetul şi mintea minunate Isaie, te-ai făcut organ bine tocmit al Duhului, lovindu-te pururea de lucrările Lui, şi potrivindu-te de insuflările Lui prin

cuget dumnezeiesc, pururea pomenite, ai văzut pe Cel ce şedea pe scaun înalt, şi te-ai învățat cele dumnezeieşti.

Văzând, fericite, pe dumnezeieştii Serafimi, că slăvesc cu gând neîncetat, o domnie a Dumnezeirii în trei Ipostasuri întreit Sfinte, şi învățându-te prin taină, ți s-a încredinţat darul cel proorocesc minunate; pentru aceasta săvârşind pomenirea ta cea prea sfântă, te aducem pe tine rugător prea tare către Hristos.

Alte **Stihiri** ale mucenicului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Veniți să cinstim chinuirile lui Hristos, prin care ne izvorăşte nouă darul cel pururea curgător al lui Hristos dătătorului de viață, că biruind pe vrăjmaşi foarte tare, a primit putere asupra patimilor şi a dracilor şi a durerilor.

Ţărâna moaştelor tale, izvorăşte izvoare de minuni, izbăvire de trăsnet, şi dăruieşte mântuire de boli grele de moarte; pentru aceeaşi acum Hristofore mult pătimitorule, se roagă poporul tău ca să se mântuiască pururea prin rugăciunile tale de stricăciunea acelora.

Pomenirea ta mucenice şi patimile cele mult pătimitoare ale luptelor tale pătimitorule, arătat mirosesc ca nişte trandafiri de primăvară, prin care cei neputincioşi, şi cei cu patimi, şi cei bolnavi, luându-şi sănătate prin rugăciunile tale, laudă pe Hristos dătătorul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea, a lui Ioan monahul*

Cu roşala sângelui muceniciei tale, împodobindu-se Biserica lui Dumnezeu, trimite raze de soare, Hristofore mult pătimitorule. Căci într-armându-te pe sineți cu crucea, şi alegând mai cu voie a muri pentru Hristos, vitejeşte ai stătut împotriva celui străin întru război, şi ruşinând toate cugetele celor fărădelege, te-ai arătat ostaş biruitor al lui Hristos. Pentru aceea te rugăm ca pe unul ce ai îndrăzneală: podoaba mucenicilor, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Stihoavna praznicului;

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea, a lui Anatolie*

Veniţi adunarea credincioşilor, să adunăm ceată duhovnicească, şi pe pătimitorul lui Hristos Dumnezeu, să-l cinstim cu cântări, pe măritul Hristofor. Căci astăzi a răsărit ca un luceafăr, şi luminează minţile credincioşilor celor ce cu credinţă şi cu dragoste, săvârşesc pomenirea lui cea cinstită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Troparul prooroculuі, glasul al 2-lea: Prooroculuі Tău Isaia, pomenirea Doamne prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a mucenicului, glasul al 4-lea*

Cu haine din sângiuri împodobindu-te stai înaintea Domnului, Împăratul puterilor, Hristofore pururea mărite, unde cu cetele celor fără de trupuri şi ale mucenicilor cânţi dulce cântare întreit sfântă şi înfricoşată; pentru aceasta prin rugăciunile tale mântuieşte turma ta.

Troparul Sfântului ierarh Nicolae, glasul al 4-lea: Nepărăsind cu duhul patria ta, cetatea Mira Lichiei, în cetatea Bari cea prea liniştită, prea mărit te-ai adus cu trupul arhiereule Nicolae, şi prin venirea ta ai veselit mulţimea oamenilor celor de acolo, şi pe cei neputincioşi ai tămăduit. Pentru aceasta te rugăm Sfinte Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului Nicolae, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca o stea de la răsărit până la apus a răsărit moaştele tale sfinţite Nicolae şi marea s-a sfinţit prin trecerea ta, iar cetatea Bari te primeşte pe tine dar, căci pentru noi te-ai arătat făcător de minuni ales, prea minunat şi prea milostiv, mare ierarhe Nicolae.

La Utrenie

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 6 şi ale sfinţilor pe 8.

Canonul proorocului Isaia

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Luminează-mă, Doamne Dumnezeul meu, şi mă îndreptează luminat a lăuda măritată şi cinstită prăznuirea dumnezeiescului prooroc.

Răsărind pe pământ trâmbiţa cu glas dumnezeiesc a Isaiei proorocului, a chemat pe cei hrăniţi de Biserică să prăznuiască pomenirea lui.

Supunând patimile trupului cu tăria sufletului, te-ai învrednicit a vedea slava Atotţiitorului, purtătorule de Dumnezeu.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Veniţi toţi purtătorii de Hristos, cu cuget dumnezeiesc şi cu bună credinţă să lăudăm astăzi pomenirea lui Hristofor mărturisitorul adevărului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu bărbăţie te-ai luptat împotriva înşelăciunii, şi a îngrozirii tiranilor, şi întărindu-te cu putere, ai călcat pe vrăjmaşul, mucenice purtătorule de chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Isaia cel mărit văzându-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te-a vestit toiag, iar floare pe Cuvântul cel ce S-a întrupat din tine, prea curată.

Canonul proorocului Isaia

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioşi s-au încins cu putere. Pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Primind toată lumina Duhului, mărite, ai proorocit taina cea negrăită a rânduielii Cuvântului.

Ridicatu-te-ai către înălţimea cerească şi ai arătat lumina bunei credinţe, şi deşertăciunea idolilor şi slăbiciunea lor o ai ruşinat.

Isaia proorocea de Stăpânul, piatră din Sion prea cinstită, care va să se pună la marginea unghiului, ca să împreune lumea întru una.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici …

Întărindu-te cu arma crucii, mucenice purtătorule de chinuri, ai răbdat durerile, desfătându-te şi veselindu-te cu Cel dorit totdeauna.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trupul ți se tăia cu chinurile, iar sufletul tău cel iubitor de Dumnezeu se hrănea cu dragoste, cugetând la desfătarea împărăţiei Hristofore.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Adevărat s-a plinit glasul Isaiei, căci Fecioara a născut întrupat pe Dătătorul de viaţă şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit, şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Condacul și Icosul praznicului.

Şi **Condacul** mucenicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Săvârşind nevoinţa muceniciei, ai primit de la Dumnezeu cununa biruinţei fericite Hristofore; pe care roagă-L, din nevoi să ne mântuim noi.

Sedealna prooroculuiglasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Învrednicitu-te-ai dumnezeiescului dar, căci ai auzit glasul Domnului, Isaie proorocule prea mărite; propovăduit-ai mai-nainte graiurile adevărului, şi pe tiranii cei nelegiuiţi i-ai înfruntat. Pentru aceea s-au pus pe tine de te-au făcut în două cu fierăstrăul de lemn; ci roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a mucenicului, glasul al 8-lea*

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Apucând în cuget cunoştinţa bunei credinţe şi lepădând întunericul necunoştinţei mucenice, ai călcat pe şarpele cel începător de rele. Căci aprinzându-ţi-se cugetul de dragostea cea dumnezeiască ai stins trufia cea neîndumnezeită a idolilor. Pentru aceasta după vrednicie ai primit cununa, răsplătirea chinuirilor tale, şi dăruieşti tămăduiri, Hristofore mult pătimitorule; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruia-scă iertare de greşeli celor ce cu credinţă prăznuiesc pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Canonul prooroculuiIsaia

Cântarea a 4-a

Irmos: Venirii tale celei pe pământ...

Înălţându-te către bunătatea cea desăvârşită, şi învrednicindu-te a vorbi curat cu Cel dorit, cu veselie ai cântat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Darul proorociei ți s-a încredinţat Isaie, şi te-ai arătat dumnezeiesc lăcaş al lui Dumnezeu, şi te-ai învrednicit slavei celei nepieritoare în lăcaşurile cele cereşti.

Făcându-te învăţător tainelor, zis-ai să se înnoiască ostroavele, însemnând prin aceea bisericile limbilor cele ce vreau să se umple de Dumnezeiescul Duh, prea mărite.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea a 4-a

Irmos: Venirii tale celei pe pământ...

Moştenirea cerurilor ai primit mucenice, căci pe pământ te-ai chinuit pentru Hristos, şi rătăcirea idolilor cea cu credinţă drăcească, bărbăteşte o ai stins.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ispită cu femei ți-a adus ţie mucenice, ca şarpele odinioară strămoşului Adam; dar biruindu-se, s-a ruşinat tiranul, meşteşugindu-şi împotriva sa laţuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prunc ni s-a dat nouă din proorociţă, Maica lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut fără durere. A căruia stăpânire este pe umărul Său, precum dumnezeiescul Isaia a propovăduit.

Canonul proorocului Isaia

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina Ta, Doamne, trimite-o nouă şi din negura greşelilor slobozeşte-ne pe noi, Bunule, pacea Ta dăruindu-ne nouă.

Văzând taina cea ascunsă de la început şi sfatul cel de demult al Celui Preaînalt, pentru rânduiala Sa către noi, L-ai vestit, grăitorule de cele dumnezeieşti.

Izvorul patimilor Tale, Doamne, cel pururea curgător ne spală pe noi de patimi; căci ai venit Mântuitor precum ne-a învăţat proorocul Isaia.

Isaie cel bine credincios fiind trimis de la Dumnezeu celor ce nu ştiau, ai propovăduit pe Tatăl şi Cuvântul şi pe Preasfântul Duh, o Treime întru o fire.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina Ta, Doamne, trimite-o nouă şi din negura greşelilor slobozeşte-ne pe noi, Bunule, pacea Ta dăruindu-ne nouă.

Cu lumina darului ai vânat noroade, şi nebunia tiranilor celor fără de Dumnezeu o ai pierdut, împotriva înţelepciunii celei de pe pământ îmbrăcându-te cu putere de sus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dacă ai ales arătat desfătarea cerurilor mai bună decât cea de pe pământ, înţelepte Hristofore, cu tărie ai suferit durerile muncilor, întărindu-te cu crucea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Isaia arătat Te-a văzut pe Tine Doamne, şezând pe nor, pe prea curată şi prea lăudată Maica Ta cea pururea Fecioară, surpând idolii egiptenilor.

Canonul proorocului Isaia

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai-nainte...

Însemnând Isaia cu duhul a văzut strălucind domnia pe scaunul slavei, binecuvântându-Se Cel întreit numărat, cu glas întreit Sfinte.

Apucând Serafimul cu cleştele cărbunele aprins, cu frică l-a adus la gura ta Isaie, şi prin taină te-a săvârşit prooroc al lui Dumnezeu, prea sfinţite.

Isaia văzând luminat împlinirea proorocilor, cu gândul se veseleşte împreună cu îngerii, şi săltând slăveşte pe Cel ce a împlinit propovăduirile lui.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai-nainte...

Ridicând război, nu către sânge, nici către trup, Hristofor biruia începătoriile potrivnicilor şi pe draci, întărindu-se cu puterea cea nevăzută a Fiului lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubind purtătorule de chinuri cu bună cuviinţă dorirea cea desăvârşită, nu simţeai durerile şuviţându-te, pururea întărindu-ți cugetul de Stăpânul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Măritul Isaia văzând pe Fecioara că a luat în pântece, şi a născut întrupat pe Cuvântul şi Fiul lui Dumnezeu, precum a zis, acum se veseleşte.

Irmosul: Strigat-a mai-nainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: Din stricăciune mă mântuieşte, Iisuse, Împărate al puterilor.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Primind darul proorociei, proorocule şi mucenice Isaie, de Dumnezeu propovăduitorule, tuturor de faţă ai arătat omenirea Domnului, la toate marginile pământului cu glas mare strigând: Iată Fecioara în pântece va lua.

Icos: Fiind eu cu totul omorât şi având buze necurate, cum îți voi aduce Hristoase laudă după vrednicie ? Însă cunoscând a ta milostivire, că mântuieşti pe cei ce vin la Tine cu credinţă; ca şi văduva oarecând acei doi fileri, aduc şi eu cuvinte din buze întinate, şi căzând strig către Tine: Luminează-mi mintea mea Stăpâne, ca să zic cu proorocul Tău: Iată Fecioara în pântece va lua.

Sinaxar

Întru această lună în 9 zile, pomenirea Sfântului slăvitului prooroc Isaia.

Stih: Precum fără sămânţă mai-nainte a văzut pe Maica fiu născând,

Fierăstruindu-se acum vede pe Fiul cel fără de început cu Tatăl şezând.
Pe Isaia cel ce pe cele viitoare vedea,
Întru a noua zi cu fierăstrăul îl tăia.

Sfântul acesta prooroc Isaia marele glăsuitor, era din Ierusalim, pe vremile împăratului Manase fiul lui Ezechie, de către care s-a şi fierăstruit, şi cu sfârşit mucenicesc şi-a săvârşit viaţa sa, îngropându-se dedesubt la locul ce se zice Aroil sau Roghil, aproape de trecătoarea apelor pe care le-a stricat împăratul Ezechie, de le-a afundat.

Şi Dumnezeu a făcut spre semn de a izvorât iarăşi acest izvor al Siloamului pentru acest prooroc. Pentru că mai-nainte până a nu muri, leşinând de sete, se rugă lui Dumnezeu, şi-l ascultă, şi îndată îi trimise Dumnezeu apă vie din izvorul Siloamului. Drept aceea se numi izvorul acesta Siloam, care se tâlcuieşte trimis.

Şi în vremea Ezechiei până a nu face puţurile şi fântânile, pentru rugăciunea Isaiei a ieşit puţină apă, când era cetatea închisă de vrăjmaşi, ca să nu piară cetatea neavând apă, fiindcă era Ierusalimul înconjurat de cei de alt neam. Că întrebau vrăjmaşii de unde aveau iudeii apă să bea, şi înştiinţându-se că din izvorul Siloamului, îngrădi cetatea de o închiseră şi străjuia Siloamul.

Deci când veneau iudeii cu Isaia, fără de veste izbucnea apa. Drept aceea şi până astăzi fără de veste izvorăşte. Şi tot într-acea oră mergea proorocul cu iudeii, ca să se arate aceasta spre pomenirea acestei vechi minuni.

Şi de vreme ce s-a făcut aceasta prin rugăciunea proorocului Isaia, pentru aceasta spre pomenirea lui, şi poporul l-a îngropat cu osârdie şi cu cinste aproape de Siloam, ca să aibă şi după moartea lui prin mijlocul rugăciunilor sale îndulcirea apei.

Se află însă mormântul acestui prooroc aproape de mormintele împăraţilor, din dosul mormintelor preoţilor, spre partea cea despre amiazăzi a Ierusalimului.

Căci împăratul Solomon a făcut mormântul lui David tatăl său însemnând spre răsăritul Sionului, care are intrare de la Gavaon, departe de cetate douăzeci de stadii. Şi a făcut cale şovăită într-o parte şi într-alta, care are intrare neştiută de mulţi. Şi până astăzi este neştiută atât de cei mai mulţi din preoţi, cum şi de tot poporul, căci acolo îşi ţinea împăratul aurul ce-i venea de la Etiopia, şi aromatele adică miresmele cele scumpe. Şi de vreme ce împăratul Ezechie a arătat taina lui David şi a lui Solomon, babilonienilor, care văzând minunea ce s-a făcut la boala lui, adică că

s-a întors soarele înapoi zece ceasuri, şi minunându-se pentru aceasta a mers ca să vadă. De vreme ce, zic, a făcut aceasta Ezechie, de a spurcat oasele părinţilor săi, drept aceia a blestemat Dumnezeu să fie sămânţa sa spre robie vrăjmaşilor săi. Şi îl făcu fără de rod din ziua aceea.

Deci era proorocul Isaia la statul trupului într-acest chip, adică: Avea barba lungă şi ascuţită, şi se apropia a ajunge cu vârsta la bătrâneţe. Şi se face pomenirea lui în Biserica Sfântului mucenic Lavrentie, unde s-au aşezat mai pe urmă şi moaştele lui, după ce mai întâi s-au adus în Constantinopol.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Hristofor.

Stih: Pe tine Hristofore te ştiu eu,
Hristofor cel ce de un nume cu tine sunt,
Că tu pentru dragostea lui Hristos Dumnezeu prin sabie te-ai jertfit.

Sfântul acesta Hristofor era pe vremea împăratului Deciu, la anii două sute cincizeci. Se spune de dânsul nişte lucruri minunate, şi prea mărite, adică, cum că a fost căpcăun, trăgându-se cu neamul din ţara oamenilor celor ce mănâncă pe oameni.

Şi cum că a fost prins în război de oarecarele Comit, şi neputând să grăiască omeneşte, se ruga lui Dumnezeu, şi se trimise la dânsul îngerul Domnului, zicându-i: Repreve, îmbărbătează-te (căci aşa i-a fost numele mai-nainte) şi cum a atins îngerul buzele lui, îl făcu de grăi slobod, şi intrând în cetate înfruntă pe cei ce goneau pe creştini, care erau rătăciţi pentru cele deşarte, de socoteau că cele fără de suflet sunt dumnezei.

Drept aceea fu bătut pentru aceasta de oarecarele Vachie, către care răspunzând zise, că de porunca lui Hristos smerindu-se este ţinut; iar de şi-ar da pornirea mâ-niei, nu i-ar sta înainte nici Vachie, nici puterea împăratului lui, ca o nimica şi pu-tredă fiind.

Deci a trimis împăratul la dânsul două sute de slujitori, pentru groaznicul şi înfricoşat chipul lui, şi cea nesupusă şi nebiruita lui putere. Care îl găsiră având în mână un toiag, care toiag cu minune dumnezeiască a odrăslit, şi mergând la împăratul, pe cale împuţinându-se pâinile slujitorilor, rugându-se lui Dumnezeu le-a adaos şi altele, de care minune mare, slujitorii spăimântându-se crezură în Hristos, şi mergând la Antiohia se botezară împreună cu Sfântul Hristofor, de către Sfântul sfinţitul mucenic Vavila, episcopul Antiohiei, unde în loc de Reprev, s-a numit Hristofor.

Deci stând înaintea judecăţii împăratului, şi văzându-l împăratul, şi îngrozindu-se, căzu înapoi cu faţa în sus. Şi iarăşi venindu-şi în fire, socoti să-l amăgească cu vicleşug, şi să-l îmblânzească cu momeli, şi pe încet să-l facă să se despartă de Hristos, însă nu de faţă.

Pentru aceea îi aduse înaintea lui două femei frumoase la faţă, însă curve şi gata spre corupţie şi foarte ştiute a înfierbânta şi a invita şi a întărâta porniri şi pofte neoprite şi turbate de bărbaţi tineri; dintru care una se chemă Calinica şi cealaltă Achilina, şi le porunci să intre la dânsul, şi să se meşteşugească în tot chipul, ca să se împrietenească cu dânsul, şi să le îndrăgească cât să-l despartă de credinţa lui Hristos, şi să aducă jertfă la idoli. Pe care sfântul învăţându-le, le scoase din slujirea idolească.

Şi stând ele de faţă înaintea împăratului şi zicând că sunt creştine, fură date la cumplite munci, care răbdându-le luară cununa muceniciei.

După aceea aprinzându-se împăratul cu mânie mare, şi ocărând pe sfântul pentru chipul feţei lui cel ciudat, iar el răspunzând i-a zis, vas primitor de lucrările diavolului, pentru că aceasta înseamnă numele lui Deciu.

Deci împăratul a dat răspunsul cel desăvârşit asupra celor două sute de slujitori ce au fost trimişi să prindă pe sfântul şi s-au botezat împreună cu dânsul, care venind înainte şi închinându-se sfântului, tuturor li s-au tăiat capetele.

Iar pe Sfântul Hristofor porunci de-l ţintuiră cu piroane, pe o măiestrie de muncă făcută de aramă, şi dedesubtul ei aprinseră foc mare din care fu nevătămat, nu numai nimic pătimind de foc, ci încă şi cu piroanele ce-i bătuse ca şi cum s-ar fi aflat în repaus.

Era povestind nişte lucruri minunate, la mulţi necrezute, iar la cei credincioşi crezute şi bine primite, zicând că vedea pe oarecarele om, foarte mare şi prea înfrumuseţat, îmbrăcat în veşminte albe, încât acoperea şi soarele cu strălucirile sale, într-al căruia cap era o cunună foarte strălucită, şi că erau împrejurul lui ostaşi purtători de foc, cu care nişte negri şi grozavi bătându-se se vedea că-i biruia şi-i înfrângea. Pe urmă însă boierul acela înfricoşat cu mânie întorcându-se, a biruit şi a călcat toată puterea vrăjmaşului şi luă izbândă.

Iar noroadele auzind acestea şi văzând şi pe sfântul, că fu păzit nevătămat de focul acela ce ardea sub dânsul, crezură şi veniră către Hristos, şi scoaseră pe sfântul din foc. Ci însă şi aceştia au fost tăiaţi de slugile împăratului, iar Sfântului Hristofor îi

legară o piatră de grumaz şi-l aruncară într-un puţ. Apoi fiind scos şi de acolo de Îngeri, fu băgat într-o îmbrăcăminte de aramă arsă, şi mai pe urmă de toate îi tăiară capul.

Şi se face soborul lui la biserica sa ce este aproape de Sfântul mucenic Polieuct şi la Sfântul marele mucenic Gheorghie ce se află la locul numit Chiparisio.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor două femei mucenițe Calinica şi Achilina , ce au crezut prin Sfântul mucenic Hristofor, străpunse fiind cu frigări de la picioare până în ume-ri, s-au săvârşit.

Stih: Satana masă nouă iarăşi este având,
Căci înşelătorii pe două femei cu frigări pătrund.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Epimah şi Gordian.

Stih: Pe pătimitorul Epimah sabia l-a omorât.
Pe dumnezeiescul luptător cel ce împotriva înşelăciunii a stătut.

Stih: Nicicum Gordian de sabie se temea,
Căci sufletul îndrăzneţ spre a se încununa avea.

Sfinţii aceştia mai sus arătaţi, Epimah şi Gordian erau cu neamul din Roma. Fiindcă au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, pentru aceasta prinzându-se şi silindu-se de către stăpânitorul ca să se lepede de Hristos şi să jertfească idolilor, nu s-au îndu-plecat; şi muncindu-se cu feluri de munci, la sfârşit li s-au tăiat capetele, şi aşa au luat cununile nevoinţei; şi se săvârşeşte soborul lor în biserica Sfântului mucenic Stratonic.

Tot în această zi, Sfântul cuviosul mucenic Nicolae cel nou din Vunena, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: O, Nicolae îndoită cunună cerească ai luat,
Ca un cuvios şi mucenic al Domnului, cu adevărat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul proorocului Isaia

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului au călcat, cu laude strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Văzând Isaia izbăvirea Mântuitorului care vrea să vină la noi, a strigat: Va veni! Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Şi dar de proorocie şi cunună de mucenicie a primit pe sineşi Isaia, strigând: Puterea mea şi lauda, Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Cu limba ta cea purtătoare de Dumnezeu, proorocule dumnezeiescule, ai pus hotare credinţei celei bune, şi legi petrecerii, strigând: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului au călcat, cu laude strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Alergând Hristofor pe calea muceniciei cu răbdarea, locuieşte în lăcaşurile cele cereşti, strigând: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văpaia necredinţei cu roua bunei credinţe o a stins Hristofor, şi cu cântări striga: Dumnezeul părinților bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Isaia văzând naşterea Fecioarei cea mai presus de fire, şi strălucirea curăției, striga: Dumnezeul părinților bine eşti cuvântat.

Canonul proorocului Isaia

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei din Babilon...

Fiind îmbrăcat măritul Isaia cu haină de veselie, în chip de mire se veseleşte acum cu bucurie, şi îndestulându-se de dumnezeiască desfătare, cu îngerii împreună strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cei ce s-au despărţit acum de Dumnezeu, amăgindu-se de cuvintele dracilor, cu dreptate se ridică din pământul cel sfânt ticăloşii, după urmarea cuvintelor prooroculuI, şi pot să cânte: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Mulţimea limbilor părăsind înşelăciunea, a alergat către lumina cea dumnezeiască, şi s-a alcătuit cu Biserica lui Hristos, precum odinioară a zis Isaia, şi acum cu laudă cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei din Babilon...

Valul nebuniei idoleşti care lovea cu semeţie, s-a sfărâmat de împotrivirile cele vârtoase, cu tărie ale mucenicilor, celor ce au primit primejdii pentru Hristos, şi cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul

Îmbrăcându-te frumos cu haină mohorâtă împărătească, vopsită din sângiurile tale mucenice Hristofore nebiruite, dănţuieşti împreună cu cetele îngerilor, şi Ziditorului tău îi cânţi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioara Maica pruncă, ţine în braţe ca pe un prunc pe Cuvântul cel ce dă viaţă tuturor, şi toate le-a făcut, precum mai-nainte a zis Isaia, care cu bucurie strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii în Babilon, cu dumnezeiască râvnă fiind aprinşi, îngrozirea tiranului şi a văpăii bărbăteşte o au călcat, şi în mijlocul focului fiind aruncați, rourându-se au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Canonul proorocului Isaia

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva adică prin boala...

Stând luminat înaintea scaunului Stăpânului puterilor, cuprinsule de Dumnezeu, şi de slava Lui te veseleşti, culegând rodurile credinţei tale celei bune, prea fericite. Pentru aceea toți te fericim pururea pomenite.

Veniți acum cei ce poftiţi, de luaţi din darul luminii celei proorocești, să ne apropiem cu osârdie şi cu poftă necurmată, la cartea Isaiei cea plină de dumnezeiască cunoștință şi să ne umplem de dumnezeiască lumină.

Cu insuflare înțelepțitoare arătat luminându-te Isaie, de Dumnezeu purtătorule, luminezi pe toți cei ce săvârşesc pomenirea ta, rugându-te să afle ei mântuire şi bucuria cea veselitoare.

Alt Canon, al mucenicului Hristofor

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva adică prin boala...

Primind luminată cunună, ca un biruitor Hristofore pururea pomenite, împărăţeşti împreună cu Stăpânul, Cel ce te-a întărit pe tine în munci, şi ți-a tins ţie mână purtătoare de viaţă, ca să biruiești pe începătorul răutăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spălându-te frumos cu sângele muceniciei te-ai luminat, prea mărite, şi acum cu bucurie ai intrat în cămara fecioarelor împreună cu Mirele; deci nu înceta a cere lumii pace, mucenice slăvite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Jăratecul cel înţelegător pe care L-a văzut Isaia, porţi în braţele tale prea curată Mireasă a lui Hristos Dumnezeu, unindu-Se cu chipul nostru, şi dăruind lumii mântuire; pentru acea toţi te fericim.

Irmos: Eva adică prin boala neascultării, blestem înlăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială și Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Hristofor

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Hristofor (9 mai):

https://www.academia.edu/101575232/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_mucenic_Hristofor_9_mai_

https://archive.org/details/canon_20230510_1847

***

Canon de rugăciune la Sfântul mucenic Hristofor - 9 mai - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=dMNqfk92NwU

***

Troparul Sfântului mucenic Hristofor, glasul al 4-lea: Cu haine din sângiuiri împodobindu-te, stai înaintea Domnului împăratul puterilor, Hristofore pururea mărite, unde cu Cetele celor fără de trupuri şi ale mucenicilor cânţi dulce cântare întreit sfântă şi înfricoşătoare; pentru aceasta prin rugăciunile tale mântuieşte turma ta.

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veniţi toţi purtătorii de Hristos, cu cuget dumnezeiesc şi cu dreaptă credinţă să lăudăm astăzi pomenirea lui Hristofor, mărturisitorul adevărului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu bărbăţie te-ai luptat împotriva înşelăciunii şi a îngrozirii tiranilor şi întărindu-te cu putere, ai călcat pe vrăjmaşul, mucenice, purtătorule de chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Isaia cel mărit văzându-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te-a vestit toiag, iar floare pe Cuvântul, Cel ce S-a întrupat din tine, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici …

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te cu arma Crucii, mucenice purtătorule de chinuri, ai răbdat durerile desfătându-te şi veselindu-te cu cel dorit totdeauna.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trupul ţi se tăia cu chinurile, iar sufletul tău cel iubitor de Dumnezeu se hrănea cu dragoste, cugetând la desfătarea împărăţiei, Hristofore.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Adevărat s-a împlinit glasul Isaiei, căci Fecioara a născut întrupat pe Dătătorul de viaţă şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venirii Tale celei pe pământ...

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Moştenirea cerurilor ai primit, mucenice, căci pe pământ te-ai chinuit pentru Hristos şi rătăcirea idolilor cea cu credinţă diavolească, bărbăteşte o ai stins.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ispită cu femei ţi-a adus ţie, mucenice, ca şarpele odinioară strămoşului Adam; dar biruindu-se, s-a ruşinat tiranul, meşteşugindu-şi împotriva sa laţuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prunc ni s-a dat nouă din proorociţă, Maica lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut fără durere. A cărui stăpânire este pe umărul Său, precum dumnezeiescul Isaia a propovăduit.

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina Ta, Doamne, trimite-o nouă şi din negura greşelilor slobozeşte-ne pe noi, Bunule, pacea Ta dăruindu-ne nouă.

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu lumina credinţei ai vânat popoare şi nebunia tiranilor celor fără de Dumnezeu o ai pierdut, împotriva înţelepciunii celei de pe pământ îmbrăcându-te cu putere de sus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dacă ai ales arătat desfătarea cerurilor mai bună decât cea de pe pământ, înţelepte Hristofor, cu tărie ai suferit durerile chinurilor, întărindu-te cu Crucea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Isaia arătat Te-a văzut pe Tine, Doamne, şezând pe nor, pe prea curata şi prea lăudata Maica Ta cea pururea fecioară, surpând idolii egiptenilor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte...

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicând război nu către sânge, nici către trup, Hristofor biruia începătoriile potrivnicilor şi pe demoni, întărindu-se cu puterea cea nevăzută a Fiului lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubind, purtătorule de chinuri, cu bună cuviinţă dorirea cea desăvârşită, nu simţeai durerile şuviţându-te, pururea întărindu-ţi cugetul de Stăpânul tău.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Măritul Isaia văzând pe Fecioara că a luat în pântece şi a născut întrupat pe Cuvântul şi Fiul lui Dumnezeu, precum a zis, acum se veseleşte.

Irmosul: Strigat-a mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: Din stricăciune mă izbăveşte, Iisuse, împărate al puterilor.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Săvârşind nevoinţa muceniciei, ai primit de la Dumnezeu cununa biruinţei, fericite Hristofor; pe care roagă-L, din nevoi să ne izbăvim noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alergând Hristofor pe calea muceniciei cu răbdarea, locuieşte în locaşurile cele cereşti, strigând: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văpaia necredinţei cu roua dreptei credinţe o a stins Hristofor şi cu cântări strigai: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Isaia văzând naşterea Fecioarei cea mai presus de fire şi strălucirea curăţiei, striga: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii în Babilon...

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Valul nebuniei idoleşti care lovea cu semeţie, s-a sfărâmat de împotrivirile cele cu tărie ale mucenicilor, celor ce au primit primejdii pentru Hristos şi cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Îmbrăcându-te frumos cu haină mohorâtă împărătească, vopsită din sângiurile tale, mucenice Hristofor nebiruite, dănţuieşti împreună cu Cetele îngerilor şi Ziditorului tău îi cânţi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioara Maica pruncă, ţine în braţe ca pe un prunc pe Cuvântul cel ce dă viaţă tuturor şi toate le-a făcut, precum mai înainte a zis Isaia, care cu bucurie strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Tinerii în Babilon, cu dumnezeiască râvnă fiind aprinşi, îngrozirea tiranului şi a văpăii bărbăteşte o au călcat şi în mijlocul focului fiind aruncaţi, rourându-se au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva prin boala...

Stih: ***Sfinte mucenice Hristofor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind luminata cunună, ca un biruitor, pururea pomenite Hristofor, împărăţeşti împreună cu Stăpânul, Cel ce te-a întărit pe tine în chinuri şi ţi-a întins ţie mână purtătoare de viaţă, ca să biruieşti pe începătorul răutăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spălându-te frumos cu sângele muceniciei te-ai luminat prea mărite şi acum cu bucurie ai intrat în cămara fecioarelor împreună cu Mirele; deci nu înceta a cere lumii pace, mucenice slăvite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe jăratecul cel înţelegător, pe care l-a văzut Isaia, porţi în braţele tale, Preacurată mireasă a lui Hristos Dumnezeu, unindu-se cu chipul nostru şi dăruind lumii mântuire; pentru aceea toţi te fericim.

Irmosul: Eva prin boala neascultării, blestem înlăuntru a adus, iar tu Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Apucând în cuget cunoştinţa dreptei credinţe şi lepădând întunericul necunoştinţei, mucenice, ai călcat pe şarpele cel începător de rele. Căci aprinzându-ţi-se cugetul de dragostea cea dumnezeiască, ai stins trufia cea neîndumnezeită a idolilor. Pentru aceasta după vrednicie ai primit cununa, răsplătirea chinuirilor tale şi dăruieşti tămăduiri, Hristofore, mult pătimitorule; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu credinţă prăznuiesc pomenirea ta.

Acatistul Sfântului mucenic Hristofor

Acatistul Sfântului mucenic Hristofor (9 mai):

https://www.academia.edu/43072378/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_mucenic_Hristofor_9_mai_

https://archive.org/details/acatist_202106

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul (glasul al 4-lea): Împodobindu-ţi veşmântul cu sângele muceniciei, stai înaintea Domnului, Împăratul cerurilor, pururea pomenite Hristofor; pentru aceasta, cu cetele celor netrupeşti şi ale mucenicilor, înalţi lui Dumnezeu întreit sfântă cântare; deci, cu mijlocirile tale, izbăveşte pe robii tăi.

***

Condacul 1

Marelui mucenic purtător de Dumnezeu, celui ce s-a jertfit pentru dragostea lui Hristos şi prin pătimirea sa, a adus rod însutit de suflete sfinţite în sângele măr-

turisirii, să-I cântăm cu evlavie: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!***

Icosul 1

Adevărat este cuvântul Mântuitorului Hristos, care a spus: "Cine-şi va pierde sufletul său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va mântui", iar tu, sfinte, ai împlinit acest cuvânt al Domnului, văzând cu ochii sufletului bucuria cerească pregătită mucenicilor. Pentru aceasta, primeşte de la noi, smeriţii tăi rugători, laudele acestea:

Bucură-te, împlinitor al cuvântului dumnezeiesc;
Bucură-te, păzitor al poruncilor Împăratului ceresc;
Bucură-te, jertfă adusă din sfânta iubire;
Bucură-te, viteaz ostaş în multă pătimire;
Bucură-te, neagonisitor de comori pământeşti;
Bucură-te, răbdător de chinuri muceniceşti;
Bucură-te, cel a cărui singură avere era credinţa în Hristos;
Bucură-te, cel ce pe toate ale lumii le-ai socotit de prisos;
Bucură-te, cel ce comoară în cer ţi-ai pregătit;
Bucură-te, bun ocrotitor, de credincioşi iubit;
Bucură-te, grabnic ajutător;
Bucură-te, puternic mijlocitor;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 2

Însuşi Domnul a venit la tine, precum odinioară a venit la Saul pe drumul Damascului şi l-a făcut, din prigonitor al credinţei, apostol al neamurilor; iar pe tine, sfinte, care erai barbar de neam, văzându-te împodobit cu virtuţi alese, te-a adus la lumina cunoaşterii lui Dumnezeu Celui în Treime închinat, căruia I se cuvine cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 2

Fiind puternic la trup şi cu suflet milostiv, îi ajutai pe călători să treacă un râu învolburat şi cu anevoie de străbătut. Pentru fapta ta cea bună, Hristos însuşi te-a cercetat, luând chip de Prunc şi încercându-te în răbdarea ostenelilor. Dar, cu toate că Pruncul Hristos S-a făcut mai greu la trup decât toţi oamenii, tu, ca un viteaz nu te-ai lăsat biruit, ci pe umeri L-ai purtat cu bărbăţie, fiind vrednic de a primi laudele acestea:

Bucură-te, cel ce pe călători îi treceai prin râul învolburat;
Bucură-te, cel ce astfel pe mulţi ai ajutat;
Bucură-te, cel ce pe pelerini îi ocroteşti;

Bucură-te, cel ce de primejdii îi păzeşti;
Bucură-te, cel la care Hristos ca Prunc a venit;
Bucură-te, că Domnul să te încerce astfel a voit;
Bucură-te, că Pruncul S-a făcut mai greu decât puteai duce;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut, prin aceasta, purtător de cruce;
Bucură-te, cel ce prin rugăciune şi răbdare te-ai întărit;
Bucură-te, cel ce de încercare nu te-ai lăsat biruit;
Bucură-te, iubitor de osteneală trupească;
Bucură-te, lucrător de nevoinţă duhovnicească;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 3

Văzând răbdarea şi vitejia sufletului tău, Pruncul Hristos S-a ridicat de pe umerii tăi şi ţi S-a arătat ca Domn şi Stăpân a toate, îndemnându-te să primeşti botezul creştin şi numele de Hristofor, adică "purtător de Hristos", vestindu-ţi mai dinainte că vei pătimi pentru Evanghelie şi-i vei cânta Lui: ***Aliluia!***

Icosul 3

N-ai zăbovit a împlini porunca Domnului ci, primind botezul, cu haina luminoasă a Duhului Sfânt te-ai îmbrăcat, pe care ai păstrat-o neîntinată şi ai împodobit-o mai apoi cu chinurile muceniciei; pentru care, primeşte laudele acestea:
Bucură-te, că Însuşi Iisus ţi S-a descoperit;
Bucură-te, cel ce de Stăpânul ai fost fericit;
Bucură-te, cel ce pe Pruncul Hristos L-ai purtat;
Bucură-te, cel ce ai fost de Domnul încercat;
Bucură-te, cel ce de El ai fost numit Hristofor;
Bucură-te, cel mai înainte vestit ca pătimitor;
Bucură-te, cel căruia ţi s-a poruncit a primi baia botezului;
Bucură-te, cel ce, prin botez, te-ai făcut sălaj al Duhului;
Bucură-te, cel ce mai întâi barbar fiind, te-ai încreştinat;
Bucură-te, cel ce haina botezului neîntinată ai păstrat;
Bucură-te, al lui Iisus vrednic următor;
Bucură-te, al Evangheliei propovăduitor;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 4

Văzând cum păgânii asupreau pe creştini şi îi supuneau la tot felul de chinuri, te mâhneai întru sine şi pătimeai durere că nu puteai să mustri pe tiranul, de vreme ce tu din fire nu puteai vorbi. De aceea, căzând la pământ, te-ai rugat cu smerenie să ţi se deschidă buzele şi să poţi grăi bine, pentru a cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Înger purtător de lumină ţi-a grăit: “S-a auzit rugăciunea ta! Scoală-te să primeşti har de la Domnul!” şi, apropiindu-se de tine, a suflat asupra ta, iar tu ai început să vorbeşti desluşit, propovăduind pe Hristos, adevăratul Dumnezeu, pentru care aducem ţie laudele acestea:

Bucură-te, împreună pătimitor cu cei prigoniţi;
Bucură-te, cel mâhnit pentru creştinii chinuiţi;
Bucură-te, cel ce ai voit să-i mustri pe tirani;
Bucură-te, cel întristat pentru văduve şi orfani;
Bucură-te, cel ce ai avut, din naştere, urâtă înfăţişare;
Bucură-te, cel ce aveai suflet frumos şi inimă mare;
Bucură-te, cel ce ai văzut arătare dumnezeiască;
Bucură-te, cel ce prin înger ai primit vestire cerească;
Bucură-te, cel binecuvântat prin dezlegarea vorbirii;
Bucură-te, grăitor al celor de folos auzirii;
Bucură-te, al Evangheliei vestitor;
Bucură-te, al lui Hristos mărturisitor;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 5

Înfigându-ţi toiagul în pământ, în faţa porţilor bisericii, te-ai rugat lui Dumnezeu să înfrunzească toiagul tău ca al lui Aaron şi prin aceasta, să cunoşti limpede că ţi s-a apropiat vremea bunei mărturisiri a credinţei, cântând Sfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul 5

Ai cerut semn de la Domnul, nu spre ispitire, nici spre slavă deşartă, ci pentru a te întări în cumplita pătimire prin care aveai să treci, bine ştiind chinurile la care erau supuşi cei ce mărturiseau pe Hristos ca Dumnezeu adevărat. Pentru aceea, Domnul a împlinit dorirea ta, iar noi, minunându-ne de aceasta, îţi cântăm:

Bucură-te, cel ce pe Dumnezeu l-ai mărturisit;
Bucură-te, cel ce adevărul Evangheliei l-ai vestit;
Bucură-te, mucenic plin de râvnă sfântă;
Bucură-te, mărturisitor cu putere neînfrântă;
Bucură-te, mărturisitor către Domnul cu îndrăznire;
Bucură-te, cel ce ai dorit a toiagului tău odrăslire;
Bucură-te, cel ce dreptului Aaron te-ai asemănat;
Bucură-te, cel căruia Dumnezeu semn ţi-a dat;
Bucură-te, pătimitor întărit de Domnul prin minune;
Bucură-te, cel ce păgânătăţii nu ai vrut a te supune;
Bucură-te, apărător al celor nedreptăţiţi;

Bucură-te, izbăvitor al celor asupriţi;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 6

"Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre bune, să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri", a spus Domnul. Iar tu, sfinte, n-ai pus lumina sub obroc, ci în sfeşnic şi tuturor pe cale le vorbeai despre mântuire şi viaţa veşnică, propovăduind Învierea lui Hristos, căruia neîncetat Îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul 6

N-a putut răbda vrăjmaşul diavol lucrarea ta de apostol că, aflând de tine împăratul prigonitor, a trimis două sute de ostaşi să te aducă legat în lanţuri, neştiind că prin aceasta mai multă slavă îţi va pricinui şi Biserica o va întări; de aceea şi noi cu bucurie îţi cântăm:
Bucură-te, vestitor al lui Hristos;
Bucură-te, sfeşnic prea luminos;
Bucură-te, al apostolilor vrednic următor;
Bucură-te, în ogorul Domnului, harnic lucrător;
Bucură-te, cel ce propovăduiai Evangelia neîncetat;
Bucură-te, cel ce astfel pe mulţi i-ai creştinat;
Bucură-te, cel ce n-ai folosit rău tăria trupului;
Bucură-te, cel ce prin blândeţe ai împlinit porunca Domnului;
Bucură-te, cel înconjurat de ostaşii trimişi de împărat;
Bucură-te, cel ce, deşi erai puternic la trup, nu te-ai luptat;
Bucură-te, păzitor al cuvintelor lui Hristos;
Bucură-te, povăţuitor al poporului credincios;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 7

Trimişi fiind ostaşii să te prindă, i-ai întâmpinat cu blândeţe şi le-ai zis: "Stăpânul meu, Hristos, a dezlegat legăturile păcatelor mele şi m-a izbăvit de satana, tatăl minciunii", iar aceia, înfricoşându-se de tăria ta, au voit să te scape. Tu însă i-ai rugat să împlinească porunca împăratului şi, înflăcărat de dragoste cerească, le-ai vorbit pe cale, precum odinioară Hristos spre Emaus, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 7

Sfârşindu-se merindele ostaşilor, cu smerenie te-ai rugat lui Dumnezeu să înmulţească pâinile lor, şi, încă nesfârşind rugăciunea, Domnul degrabă ţi-a împlinit cererea, iar ostaşii, văzând minunea, au crezut, strigând într-un glas: "Mare este

Dumnezeul creştinilor, care mântuieşte pe robii Săi!", căruia şi noi Îi aducem închinare, iar ţie, sfinte, cântări ca acestea:
Bucură-te, cel ce pe ostaşi i-ai luminat;
Bucură-te, cel ce pe cei rătăciţi i-ai îndreptat;
Bucură-te, cel ce la rugăciune ţi-ai înălţat mâinile;
Bucură-te, cel ce prin minune ai înmulţit pâinile;
Bucură-te, cel ce arăţi că în Hristos sunt toate cu putinţă;
Bucură-te, cel ce i-ai adus pe păgâni la credinţă;
Bucură-te, cel ce la botez i-ai povăţuit;
Bucură-te, cel ce cu Biserica i-ai unit;
Bucură-te, bun îndrumător;
Bucură-te, cald ocrotitor;
Bucură-te, cel ce ne înveţi a ne ruga cu stăruinţă;
Bucură-te, cel ce eşti pentru noi pildă de nevoinţă;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 8

Ostaşii ţi-au spus cu bucurie: "Credem şi noi în singurul Dumnezeu adevărat, căruia I te închini, că Acela este atotputernic şi mulţumim ţie, că te-ai arătat ca o făclie luminoasă nouă, celor întunecaţi, şi ne-ai scos din întunericul înşelăciunii, povăţuindu-ne către lumina adevărului, ca să cântăm cu mulţumire Sfintei Treimi: ***Aliluia!***"

Icosul 8

Cuvintele tale pline de harul Sfântului Duh şi minunea înmulţirii pâinilor au înmuiat inimile împietrite ale ostaşilor, care au crezut în Hristos şi în Evanghelia Sa, iar odată ajunşi la împărat şi propovăduind credinţa, toţi au fost tăiaţi cu sabia, primind botezul sângelui şi cununa muceniciei, pentru care îţi aducem laudele acestea:
Bucură-te, cel ce credinţa ai făcut-o lucrătoare;
Bucură-te, cel ce ne arăţi viaţa nepieritoare;
Bucură-te, cel ce şi pe ostaşii trimişi să te prindă i-ai povăţuit;
Bacura-te, că ajunşi la împărat, toţi au mărturisit;
Bucură-te, că s-au jertfit pentru Hristos în faţa ta;
Bucură-te, cel ce, prin aceasta, ai sporit Biserica Sa;
Bucură-te, cel ce astfel ai adus Domnului rod însutit;
Bucură-te, că sufletele ostaşilor ucişi, la ceruri s-au suit;
Bucură-te, că acum în Raiul fericirii ei sălăşluiesc;
Bucură-te, că în oastea Împăratului Hristos slujesc;
Bucură-te, dispreţuitor al lucrurilor trecătoare;
Bucură-te, călăuzitor către veşnicul Soare;

Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 9

Pentru îndrăzneala cu care mărturiseai pe Hristos în faţa păgânilor, ai fost lovit cu palma peste gură şi pârât la împăratul Deciu, iar tu, deşi erai puternic din fire, i-ai răspuns cu blândeţe, ştiind porunca dumnezeiască de a nu răsplăti niciodată răul cu rău, ca să fii următor Stăpânului Hristos şi să-I cânţi: ***Aliluia!***

Icosul 9

Toţi câţi mărturisesc pe Hristos cu putere, prin cuvânt şi prin viaţă, suferă prigoană şi necazuri în veacul acesta, dar se bucură veşnic în Împărăţia cerurilor. Deci, aceasta ştiind, Sfântul Hristofor fără preget a împodobit cu sângele său mucenicesc Biserica lui Hristos, primind de la noi aceste cântări de laudă:

Bucură-te, cel ce pe prigonitor l-ai mustrat;
Bucură-te, cel ce îndelungi chinuri mai apoi ai răbdat;
Bucură-te, cel nedespărţit de dragostea lui Hristos;
Bucură-te, cel ce trupul ţi l-ai jertfit ca pe un prinos;
Bucură-te, minte plină de lumină cerească;
Bucură-te, cel ce ţi-ai înfrânt puterea trupească;
Bucură-te, cel ce sufletul stăpân peste trup l-ai făcut;
Bucură-te, cel ce în răsplata cerească neclintit ai crezut;
Bucură-te, cel întărit de dumnezeiescul har;
Bucură-te, inimă devenită duhovnicesc altar;
Bucură-te, biruitor al puterilor întunericului;
Bucură-te, viteaz vestitor al Adevărului;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 10

Tânăr cu vârsta, dar bătrân cu înţelepciunea, puternic la trup şi viteaz cu sufletul te-ai arătat, sfinte, răbdând pătimiri înfricoşătoare de la păgânul împărat: ai fost împuns cu suliţa, bătut şi spânzurat de păr, ars cu făclii, ţintuit în cămara de fier, apoi în foc şi în fântână adâncă, însă din toate ai ieşit nevătămat, cântând Mântuitorului Hristos: ***Aliluia!***

Icosul 10

“Fie-ţi milă de trupul tău şi jertfeşte zeilor!”, te indemna împăratul cel necredincios. Iar tu fără de teamă i-ai răspuns: “Să nu-mi fie mie a mă lepăda de adevăratul Dumnezeu! Mie nu-mi este milă de trupul meu, precum zici, ci de suflet, ca un înţelept. Deci să nu ai nici o nădejde că mă voi pleca voii tale celei fără de Dumnezeu!” Iar noi, lăudând nevoinţele tale, grăim:

Bucură-te, cel ce înaintea împăratului ai stat;
Bucură-te, cel ce pe tiran vitejeşte l-ai mustrat;
Bucură-te, cel neînspăimântat de puterea stăpânirii lumeşti;
Bucură-te, primitor de chinuri mucenicești;
Bucură-te, cel ce ai fost spânzurat de părul capului;
Bucură-te, viteaz neînfricoşat de durerile trupului;
Bucură-te, cel împuns cu suliţa, ca şi Domnul pe Cruce;
Bucură-te, cel ce suferinţele până la sfârşit ai ştiut a le duce;
Bucură-te, cel ce ai avut picioarele legate cu piatră grea;
Bucură-te, cel ce ai răbdat în tăcere chinuirea cea grea;
Bucură-te, minte gânditoare mereu la cele cereşti;
Bucură-te, doctor al bolilor trupeşti şi sufleteşti;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 11

Văzând împăratul Deciu că se osteneşte în deşert chinuindu-te, a încercat să te amăgească prin vorbe bune, făgăduindu-ţi rang mare în oaste de te vei lepăda de Hristos. Însă tu, mustrând pe împărat, ai răspuns precum odinioară Mântuitorul către ispititor: “Numai Domnului Dumnezeului să te închini şi numai Lui Unuia să-I slujeşti”, căruia I se cuvine cântare: ***Aliluia!***

Icosul 11

Altă ispită ţi-a pregătit vicleanul, prin două femei desfrânate care să te înduplece la păcat. Dar, făcând rugăciune, te-ai izbăvit de sminteală, iar pe femei cu înţelepciune le-ai povăţuit către pocăinţă, încât, întărite de tine, au primit cununa mucenicii pentru Hristos. Drept aceea şi noi, împreună cu ele, îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce slavă de la oameni n-ai primit;
Bucură-te, cel pe care nici pofta nu te-a biruit;
Bucură-te, cel ce în paza curăţiei ai rămas neclintit;
Bucură-te, cel prin care Achilina şi Calinica s-au pocăit;
Bucură-te, pentru întoarcerea şi mărturisirea lor;
Bucură-te, cel ce le-ai îndemnat spre Împărăţia Cerurilor;
Bucură-te, că pentru Hristos amândouă au pătimit;
Bucură-te, că de sfârşit mucenicesc s-au învrednicit;
Bucură-te, cel pe care tiranul în cuptor încins te-a aruncat;
Bucură-te, cel ce şi în văpaie ai rămas nevătămat;
Bucură-te, cu cei trei tineri din Babilon cântând cântare;
Bucură-te, cel ce din primejdii şi din foc ne dai scăpare;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Icosul 12

Cu o piatră grea ai fost legat şi aruncat în fântână adâncă, mucenice, dar îngerul Domnului s-a pogorât şi te-a scos viu şi nevătămat. Atunci, nemaiputând răbda, tiranul a poruncit să ţi se taie capul, iar tu, rugându-te, ai mulţumit lui Dumnezeu Atotţiitorul pentru darul pătimirii, ai încredinţat lui duhul tău şi ai cerut binecuvântare şi tămăduire pentru toţi cei ce aveau să cinstească moaştele tale şi să prăznuiască pomenirea ta. Drept aceea, bucurându-ne că te-am câştigat mare mijlocitor în cer, îţi cântăm aşa:

Bucură-te, cel ce tăierea capului cu veselie ai primit;
Bucură-te, cel ce eşti viu, deşi cu trupul ai murit;
Bucură-te, cel ce şi cu botezul sângelui te-ai botezat;
Bucură-te, cel ce toate chinurile cu tărie le-ai răbdat;
Bucură-te, cel ce rostul pătimirii tale l-ai înţeles;
Bucură-te, ostaşule al lui Hristos prea ales;
Bucură-te, cel ce trupul prin nevoinţa muceniciei ţi-ai sfinţit;
Bucură-te, cel ce ai adus Domnului rod însutit;
Bucură-te, cel primit în cer de Însuşi Hristos;
Bucură-te, mijlocitor cald pentru poporul evlavios;
Bucură-te, izbăvitor de rele, de primejdii şi de nevoi;
Bucură-te, cel ce de foamete şi de grindină ne păzeşti pe noi;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 13 (de trei ori)

O, Sfinte mucenice Hristofor, prin rugăciunile tale către Domnul ajută-ne pururea pe noi, cei ce săvârşim cu evlavie pomenirea ta, cinstind icoana şi moaştele tale făcătoare de minuni, ca să dobândim împlinirea cererilor, iertare de păcate şi mântuire, cântând în vecii vecilor Preasfintei Treimi: ***Aliluia!***

Apoi se spune iarăşi:

Icosul 1

Adevărat este cuvântul Mântuitorului Hristos, care a spus: “Cine-şi va pierde sufletul său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va mântui”, iar tu, sfinte, ai împlinit acest cuvânt al Domnului, văzând cu ochii sufletului bucuria cerească pregătită mucenicilor. Pentru aceasta, primeşte de la noi, smeriţii tăi rugători, laudele acestea:

Bucură-te, împlinitor al cuvântului dumnezeiesc;
Bucură-te, păzitor al poruncilor Împăratului ceresc;
Bucură-te, jertfă adusă din sfânta iubire;
Bucură-te, viteaz ostaş în multă pătimire;

Bucură-te, neagonisitor de comori pământeşti;
Bucură-te, răbdător de chinuri mucenicești;
Bucură-te, cel a cărui singură avere era credința în Hristos;
Bucură-te, cel ce pe toate ale lumii le-ai socotit de prisos;
Bucură-te, cel ce comoară în cer ţi-ai pregătit;
Bucură-te, bun ocrotitor, de credincioşi iubit;
Bucură-te, grabnic ajutător;
Bucură-te, puternic mijlocitor;
Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 1

Marelui mucenic purtător de Dumnezeu, celui ce s-a jertfit pentru dragostea lui Hristos şi prin pătimirea sa, a adus rod însutit de suflete sfinţite în sângele mărturisirii, să-I cântăm cu evlavie: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Hristofor, de Dumnezeu purtătorule!***

Rugăciune

O, Sfinte mucenice Hristofor, întru tot lăudate făcătorule de minuni, primeşte această rugăciune de la noi nevrednicii, că la tine alergăm ca la un grabnic ocrotitor, chemându-te cu evlavie: Vino, sfinte, şi vezi rănile şi durerile noaste. Sporeşte-ne credința, ca să putem mărturisi înaintea tuturor pe Dumnezeul cel Adevărat, în Treime închinat.

Ia aminte la suspinele noastre şi tămăduieşte-ne sufletele şi trupurile. Dă-ne înţelepciune, ca să facem pururea voia Domnului şi să nu căutăm la plăcerile trecătoare ale acestei vieţi, ci mai mult, ajută-ne să ne izbăvim de patimi prin răbdarea necazurilor ce sunt îngăduite spre mântuirea noastră.

Prin mijlocirea ta cea puternică, întăreşte-ne să putem duce crucea vieţii întru răbdare, având mereu în minte cuvintele Evangheliei: “Cine va răbda până la sfârşit, acela se va mântui”, şi aşa să ne învrednicim de împărtăşirea bunătăţilor celor veşnice în Împărăţia Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvin slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Tatăl cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sursa:

https://sf-hristofor.ro/ro/acatistul-sf-mucenic-hristofor.html

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2019/01/02/acatistul-sfantului-mucenic-hristofor-9-mai/

Rugăciune către Sfântul mucenic Hristofor, pentru păstrarea curăției vieții în Hristos

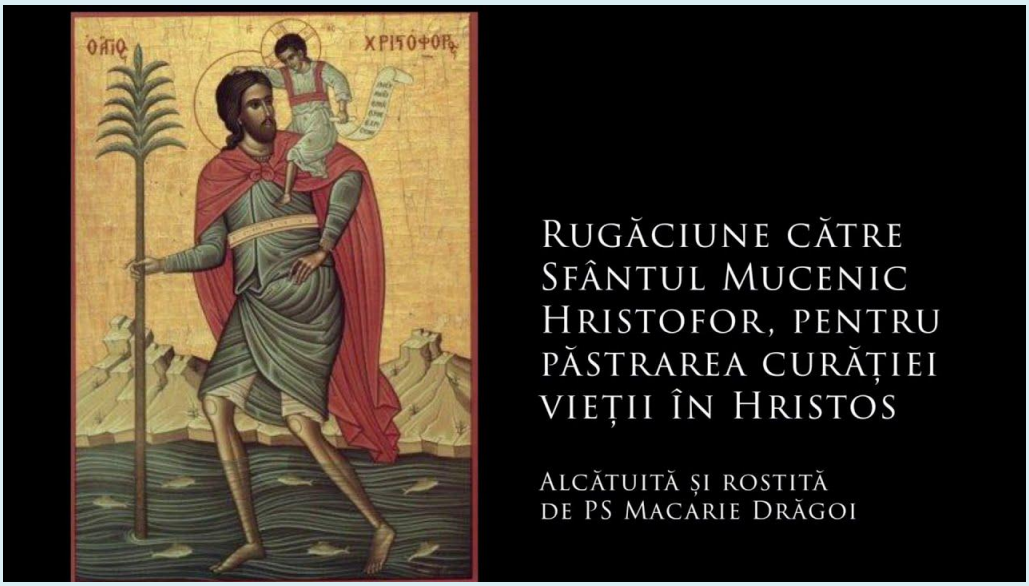

PS Macarie Drăgoi (episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord) - Rugăciune către Sfântul mucenic Hristofor, pentru păstrarea curăției vieții în Hristos:
https://www.youtube.com/watch?v=oNcfVC3V9fc

***

Sfinte mucenice Hristofor, tu cel care ai fost mai înainte mercenar barbar, schimonosit la înfățișare, mare de statură și hărăzit cu putere, de către Sfântul sfințit mucenic Vavila, episcopul Antiohiei, în dreapta credință ai fost botezat, împreună cu cei 200 de ostași, pe care i-ai adus la cunoștința adevărului.

De Hristos purtătorule, cu multă vrednicie ți-ai purtat, prin numele primit la Botez, demnitatea de creștin. Deși urât la chipul cel dinafară, ți-ai înfrumusețat chipul lui Dumnezeu din tine, tinzând la asemănarea cu Creatorul a toate, căruia I-ai cerut să îți dăruiască o slujire bine plăcută Lui, drept pentru care peste acel râu care nu avea pod, oamenii ajutai să treacă, purtându-i pe umeri și pe brațe, ți-ai făcut trupul tău luntre și punte.

Iar pe Mântuitorul Hristos, pe care cu ardoare ai dorit să Îl slujești și care în chip de copil ți S-a arătat, pe umăr peste ape L-ai purtat, dovedind că nu ești doar cu numele, ci și cu lucrarea, purtător de Hristos. Apoi în multe feluri de fapte bune L-ai mărturisit pe Mirele Ceresc până la martiraj.

Încă te lăudăm pentru că întru curăție ai rămas, respingând îndemnurile către desfrânare ale femeilor de moravuri ușoare Calinica și Achilina, pe care le-ai ridicat din mocirla păcatului curviei, dobândind împreună cu ele cununa muceniciei.

Sfinte mucenice Hristofor, înaintea icoanei tale în rugăciune plecăm genunchii inimilor noastre și te rugăm să mijlocești pentru noi înaintea Celui pe care cu dragoste neclintită L-ai urmat.

Fă-ne și pe noi să înțelegem rostul vieții noastre întru Hristos. Dăruiește-ne pocăință, cuget smerit și luminat, ca să nu ne lăsăm înșelați de îndemnurile spre păcat și să nu ne prindă diavolul în cursele sale.

Învață-ne că prietenia cu cele stricăcioase și deșarte ale lumii ne îndepărtează de Dumnezeu. Ci întru toate cu bună cuviință purtându-ne, prin rugăciunile tale, Sfinte mucenice Hristofor, să ne mântuim și împreună cu tine, laudă Preasfintei Treimi să aducem, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Imnografie

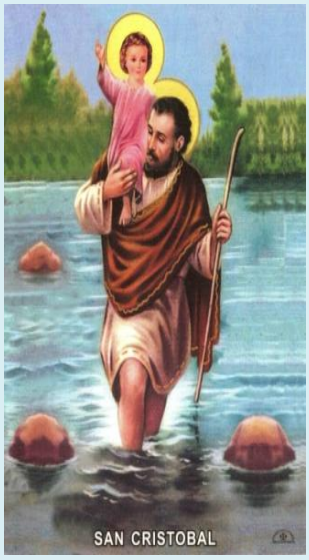

Troparul Sfântului mucenic Hristofor: Cu haine din sângiuiri împodobindu-te, stai înaintea Domnului împăratul puterilor, Hristofore pururea mărite, unde cu cetele celor fără de trupuri şi ale mucenicilor cânţi dulce cântare întreit sfântă şi înfricoşătoare; pentru aceasta prin rugăciunile tale mântuieşte turma ta.

Condacul Sfântului mucenic Hristofor: Săvârşind nevoinţa muceniciei, ai primit de la Dumnezeu cununa biruinţei, fericite Hristofor; pe care roagă-L, din nevoi să ne izbăvim noi.

(Video) Troparul Sfântului mucenic Hristofor - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-mucenic-hristofor-tropar

Troparul Sfântului mucenic Hristofor (în limba greacă):
https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-mucenic-hristofor-limba-greaca

Slujba:
http://www.sihastriaputnei.ro/sites/default/files/attachments/2023/05/05.09_slujba_sf._m._mc._hristofor.pdf

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului Hristofor, mărturisitorul şi a celor împreună cu dânsul

Cuvant Ortodox - Sfântul Hristofor, mărturisitorul şi a celor împreună cu dânsul - 9 mai:
https://www.youtube.com/watch?v=3zqThP_6XtY

***

Luând cu nedreptate împărăţia Romei, prea răul Dechie, la anul de la Hristos 108 şi, punând ajutător la ocârmuirea împărăţiei pe Valerian, îndată a pornit prigoană mare contra creştinilor, pe care istoricii o numără a opta. El a pornit această prigoană, cum zic unii din istorici, din pizma ce o avea asupra lui Filip, cel mai înainte de dânsul, care iubea pe creştini şi îi cinstea; unii zic că Filip s-ar fi făcut chiar creştin. Dechie, atât s-a îndrăcit cu luptarea contra lui Dumnezeu şi atât de aspru şi cumplit s-a ridicat asupra creştinilor, încât a scris cărţi şi porunci nelegiuite şi nedrepte către toţi ighemonii şi stăpânitorii cei de sub stăpânirea lui, care erau păgâni ca şi dânsul. El le-a poruncit ca, cu mare groază, să silească pe cei drepţi şi

binecredincioşi robi ai lui Hristos, să jertfească idolilor şi să mănânce bucate din cele spurcate cu sângele dobitoacelor jertfite; iar câţi nu vor să se lepede de Hristos, mai întâi să-i pedepsească şi să-i bată cu felurite răni şi să le pună asupra lor nenumărate munci; iar după aceea, să-i omoare cu nemilostivire. Deci, toţi stăpânitorii şi ighemonii ţărilor şi cetăţilor se sârguiau cu toată puterea să se arate bine plăcuţi şi supuşi către împăratul, având păgânii multă îndrăzneală, iar cei credincioşi erau prigoniţi şi munciţi păgâneşte.

Într-acea vreme, un voievod al împăratului, făcând război cu alte neamuri şi biruindu-le, a aflat într-acele neamuri un om din cei cu capul de câine, care mănâncă oameni şi cărora noi le zicem căpcăuni; pe acela voievodul l-a luat rob. El era înţelept la minte din fire şi cu cunoştinţă bună, cugetând dumnezeieştile cuvinte întru inima sa şi văzând pe păgâni pedepsind totdeauna pe creştini cu multe feluri de munci, se mâhnea şi împreună pătimea durere, ca un milostiv ce era. Dar, fiindcă nu putea să vorbească şi să mustre pe păgâni ca un om, s-a dus de la dânşii la un loc deosebit, afară din cetate şi căzând la pământ, a făcut cu mintea rugăciunea aceasta: ***"Doamne, Atotţiitorule, auzi smerenia mea şi arată milostivirea Ta, spre mine nevrednicul robul Tău. Deschide buzele mele, şi dă-mi grai omenesc, ca să pot mustra pe tiranul".***

Astfel rugându-se el, îndată s-a aflat înaintea lui un om purtător de haine albe şi a zis către dânsul: "Reprovos - că astfel se numea el mai înainte - s-a auzit rugăciunea ta! Scoală-te să iei darul de la Domnul".

Deci, sculându-se, s-a apropiat de buzele lui, omul acela purtător de haine albe şi suflându-i în gură, îndată a vorbit fără de împiedicare şi, mergând îndată în cetate şi văzând pe creştini muncindu-se de muncitori, l-a durut inima, ca şi cum însuşi ar fi pătimit munci, şi a zis către păgâni aceasta: ***"O, povăţuitori ai întunericului şi plini de fărădelegi, nu vă ajunge vouă că aţi vândut sufletele voastre satanei? Ne siliţi şi pe noi, care ne temem de Dumnezeul Cel adevărat, să pierim împreună cu voi? Eu sunt creştin şi nu sufăr să mă închin zeilor celor deşerţi şi urâciunilor celor netrebnice".***

Sfântul, zicând acestea, un slujitor cu numele Vachies, care se întâmplase aproape de dânsul, l-a lovit peste gură; iar fericitul a zis cu blândeţe: ***"Sunt legat de Mântuitorul meu Iisus Hristos şi pentru aceasta nu-ţi fac ţie răsplătirea cuviincioasă; iar dacă m-aş mânia, nu poate să mă biruiască nici toată împărăţia voastră cea stricată şi răzvrătită".***

Deci, ducându-se Vachios în cetatea unde era împăratul, i-a vestit lui acestea, zicând: "Sunt puţine zile de când, muncind voievodul pe creştini după dumnezeiasca ta poruncă, s-a arătat în mijlocul poporului un uriaş înfricoşat, tânăr cu vârsta, iar capul şi căutătura sălbatică, dinţii lui ies afară din gură ca şi ai porcului, capul lui este de câine şi în scurt să zic, atât este de grozav, încât nu pot nicidecum, să-i povestesc chipul lui. El huleşte pe zei şi împărăţia ta şi pentru aceea l-am lovit pe el cu palma peste obraz; dar s-a lăudat, că nu se teme de toată împărăţia ta. Deci, pentru aceasta am venit să vestesc împărăţiei tale; nu cumva a auzit Dumnezeul creştinilor rugăciunile lor şi l-a trimis pe dânsul spre ajutorul lor?"

Împăratul, mâniindu-se, a zis către dânsul: *"Oare ai diavol şi pentru aceasta ţi s-a arătat ţie într-acest chip?"* Aşa a zis şi îndată a trimis două sute de ostaşi, zicând: *"Legaţi-l pe el şi astfel să mi-l aduceţi; iar dacă se va împotrivi vouă, tăiaţi-l în mii de bucăţi şi numai capul lui să mi-l aduceţi să-l văd, de este atât de înfricoşător precum spune ticălosul acesta".*

Fericitul Reprovos s-a dus la biserica creştinilor şi, şezând dinafară la poartă, a înfipt toiagul său în pământ şi plecându-şi capul, s-a rugat, zicând: "Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule şi Atotputernice, Cela ce Te porţi pe Heruvimi şi eşti slăvit de Serafimi şi lăudat de toţi sfinţii Tăi, ascultă-mă astăzi pe mine nevrednicul şi porunceşte ca să se înfrumuseţeze toiagul meu ca al Sfântului Tău prooroc Aaron, ca să se arate şi spre mine bunătatea Ta cea multă şi să mă fac întru mărturisirea Ta mai sârguitor, ca să Te prea măresc pe Tine, Tată şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, în veci. Amin." Astfel rugându-se îndată, o, minune, toiagul a odrăslit! Pentru aceea, văzând un semn minunat ca acesta, s-a întărit mai bine şi iarăşi s-a rugat, mulţumind Domnului.

Deci, ostaşii pe care îi trimisese Dechie să prindă pe sfântul, au ajuns acolo într-acel ceas când el se ruga afară din biserică şi văzându-l de departe, s-au înfricoşat de chipul lui, neîndrăznind să se apropie de el.

Iar unul din ei a îmbărbătat pe ceilalţi, zicând: "Ce ne înfricoşăm de un om fără de arme?" Şi, ducându-se aproape de el, l-a întrebat, zicând: "De unde eşti şi pentru ce plângi fără de mângâiere?"

El a răspuns cu smerită grăire: "Plâng pentru oamenii cei fără de pricepere, care au lăsat pe adevăratul Dumnezeu şi se închină idolilor celor neînsufleţiţi".

Deci, după ce au auzit ostaşii că vorbeşte cu blândeţe, au luat îndrăzneală şi au zis către dânsul: "Împăratul ne-a trimis să te aducem legat la el, pentru că nu te închini zeilor celor vechi; ci te închini unui oarecare Dumnezeu nou".

Reprovos a zis către dânşii: "Dacă mă veţi lăsa dezlegat, voi merge de voia mea; iar a mă lua legat, nu puteţi, că stăpânul meu, Hristos, a dezlegat legăturile păcatelor mele şi m-a eliberat de tatăl vostru, satana".

Ei au zis către dânsul: Dacă nu voieşti să mergi, du-te unde vrei; iar noi vom zice către împărat, că nu te-am aflat".

Sfântul a zis către dânşii: "Ba nu! Vă rog numai pe voi să mă îngăduiţi câtva timp, până voi lua Sfântul Botez şi atunci vom merge împreună".

Iar ei au răspuns: "Cheltuiala noastră s-a sfârşit şi nu mai avem merinde, că te căutăm de multe zile".

Deci, sfântul le-a zis: "Aduceţi acea puţină hrană ce aveţi, ca să vedeţi puterea Dumnezeului meu".

Punând ei înaintea lui bucatele ce le aveau, sfântul a îngenuncheat şi s-a rugat, zicând: ***"Doamne Dumnezeule, care ai binecuvântat cele cinci pâini şi ai săturat popor nenumărat, auzi-mă pe mine, robul Tău şi înmulţeşte pâinile acestea, ca să vadă şi aceştia minunile Tale şi să creadă că Tu singur eşti Dumnezeu adevărat, Care poţi toate!"***

Rugându-se el, a venit îngerul Domnului şi a zis către dânsul: "Îndrăzneşte, pătimitorule al lui Hristos, Hristofore, că, Acela către care te-ai rugat, m-a trimis spre ajutorul tău, să-ţi îndeplinesc toate cererile tale". Îngerul, binecuvântând pâinile, le-a înmulţit.

Atunci sfântul a zis către ostaşi: "Mâncaţi acum, fraţilor, cât voiţi şi să cunoaşteţi din această puterea Dumnezeului meu, care nu numai bunătăţile cele pământeşti le dăruieşte celor ce cred în Dânsul, ci şi pe cele cereşti, fiindcă este puternic şi prea bun".

Deci, ostaşii, văzând o minune ca aceasta, s-au înspăimântat şi au strigat cu toţii: "Mare este Dumnezeul creştinilor, Care mântuieşte pe robii Săi!" Apoi, închinându-se sfântului, au zis: "Credem şi noi într-Unul adevăratul Dumnezeu, Căruia I te închini, că Acela este Atotputernic şi mulţumim ţie că te-ai arătat ca o făclie

luminoasă nouă, celor întunecaţi, şi ne-ai scos pe noi din întunericul înşelăciunii, povăţuindu-ne către lumina adevărului. Deci, noi de acum suntem cu tine şi porunceşte-ne nouă, ca să facem orice voieşti".

Atunci sfântul, veselindu-se, i-a învăţat din destul mântuitoarea propovăduire a lui Dumnezeu, cât cuprinde Sfânta Evanghelie. După aceea a plecat cu dânşii în Antichia, la Sfântul Vavila, arhiepiscopul şi i-a povestit toată pricina. Arhiepiscopul, mulţumind lui Dumnezeu, i-a învăţat şi i-a botezat pe toţi, numind pe Reprovos, Hristofor, care a sfătuit după aceea pe ostaşi să meargă la împărat.

Mergând ei pe cale, îi întărea sfântul, zicând: "Fiilor şi fraţii mei iubiţi, acum cunoaşteţi pe Dumnezeu, în care am crescut. Deci, acum să răbdăm pentru dânsul răni şi bătăi şi să nu ne lepădăm de El, chiar de ne-ar face orice fel de supărări; noi, însă să stăm bărbăteşte, netemându-ne nicidecum de înfricoşările tiranilor, nici de muncile lor cele înfricoşătoare, pentru că ne va ajuta nouă Stăpânul nostru Hristos, în Care am crescut. Deci, legaţi-mă pe mine şi mă duceţi la Dechie, precum v-a poruncit vouă; iar dacă vă temeţi de munci, duceţi-vă unde vreţi, îngrijindu-vă de mântuirea voastră".

Ei, auzind aceasta, au lăcrimat şi n-au voit să lege pe dascălul şi pe povăţuitorul lor către adevărata credinţă. Dar, de vreme ce el a voit şi a primit, ei l-au legat.

Ajungând la palatul împărătesc şi văzând Dechie pe sfântul, s-a înfricoşat atât de mult, încât puţin a lipsit de n-a căzut de pe scaun.

Atunci a zis sfântul către el: "O, prea nenorocită şi stricată împărăţie, dacă te-ai temut de mine, robul lui Dumnezeu, slabule şi fricosule, apoi cum vei răbda mânia Lui în ceasul judecăţii, când te vor trage diavolii la divanul cel înfricoşat, ca să răspunzi pentru sufletele care le-ai pierdut?"

După ce tiranul cu anevoie şi-a venit în fire, a întrebat pe Hristofor, mărturisitorul lui Hristos, care-i este credinţa, neamul şi numele.

Iar el a răspuns: "Sunt creştin şi mai înainte mă numeam Reprovos, iar acum, din Sfântul Botez, mă numesc Hristofor. Neamul meu se arată din faţa mea şi mă nevoiesc pentru Hristos Domnul meu; deci nu mă plec poruncilor tale cele păgâneşti".

Dechie a zis către dânsul: *"Rece şi rău nume ţi-a dat, care nu te foloseşte pe tine, ticălosule".*

Iar sfântul a zis către dânsul: ***"Rece este numirea voastră, nebunilor, că aţi lăsat pe Dumnezeul Cel adevărat şi vă închinaţi pietrelor".***

Dechie iarăşi i-a zis: *"Fie-ţi milă de trupul tău şi jertfeşte zeilor, ca să te învrednicească de multă cinste şi să te fac popă al lor, ca să nu pieri cu nedreptate.*"

La acestea sfântul a răspuns: ***"Să nu fie să mă lepăd eu de adevăratul Dumnezeul meu, o, prea fărădelege tiran şi să mă închin idolilor celor deşerţi! Bunătăţile tale să le ai tu! Cei deşerţi de minte şi cei de o minte cu tine sunt nebuni. Mie nu-mi este milă de trupul meu, precum ai zis, ci de suflet, ca un înţelept. Deci, pentru dânsul slujesc şi mă închin Dumnezeului Celui fără de moarte; iar zeii tăi cei cu nume mincinos sunt diavoli şi va amăgesc, ca să vă ia sufletele voastre şi să le ducă în pierzare; deci, să nu ai pentru mine nici o nădejde, că mă voi pleca voinţei tale celei fără de Dumnezeu; pentru aceea fă cu mine ce voieşti".***

Împăratul, mâniindu-se, a poruncit să-l spânzure de părul capului, legându-i o piatră de picioare, şi să-l împungă cu suliţele peste tot trupul. Sfântul, pătimind acestea, răbda vitejeşte şi zicea către tiran: ***"Nu mă plec ţie, păgânule, nu mă închin zeilor tăi, nici nu bag în seamă muncile şi rănile tale, ca de nişte lucruri trecătoare, pentru dragostea Hristosului meu, Care îmi va răsplăti cu bunătăţile cele vrednice pentru aceste munci, pe care le rabd pentru Dânsul; iar pe tine, o, ticălosule, te aşteaptă focul cel veşnic, pe care îl vei moşteni împreună cu diavolii, cărora le slujeşti".***

Atunci împăratul, mâniindu-se şi mai mult, a poruncit să-i ardă subţioarele cu făclii aprinse. Făcându-se acestea, l-a sfătuit pe Dechie oarecare din boieri, să-i vorbească cu cuvinte bune, doar îl va asculta şi-l vor avea în războaie ajutător.

Deci, dezlegându-l, împăratul l-a rugat, zicându-i: *"Mărturiseşte pe zei, bunule om, că voiesc să te am drumeţ la carul meu".*

Zis-a sfântul către dânsul: ***"Fă-te creştin şi mă vei avea drumeţ la carul tău şi vei împărăţi cu Hristos în veci".***

Văzând împăratul că se osteneşte în deşert, a poruncit să aducă două femei desfrânate foarte frumoase, împodobite cu haine de mult preţ lucrate cu aur şi cu mărgăritare şi stropite cu miruri şi cu arome binemirositoare. Pe acelea le-a închis împreună cu sfântul, într-o cameră împărătească şi vicleanul Dechie le-a făgăduit mulţi bani, dacă îl vor îndupleca pe el să se închine idolilor.

Îndată ce le-a închis, sfântul a îngenuncheat şi s-a rugat, zicând: ***"Vezi, Doamne, cum au întins cursă şi sminteli picioarelor mele; izbăveşte-mă de cei nedrepţi şi păzeşte-mă de aceste ispite. Aşa, Doamne, să nu mă părăseşti pe mine robul Tău, căci a Ta este slava în veci. Amin".***

Şi, sculându-se, a întrebat pe acele femei ce voiesc, iar ele, văzându-l, s-au înfricoşat şi şi-au întors faţa lor la perete. El, iarăşi le-a întrebat cu blândeţe acelaşi lucru. Ele i-au răspuns: "Împăratul ne-a trimis pe noi să te sfătuim ca să-l asculţi şi să te închini idolilor, ca să nu te omoare cu moarte cumplită".

Sfântul le-a zis: "Eu nu mă tem de această moarte vremelnică, ca să împărăţesc cu Hristosul meu în veci, în Care şi voi, dacă veţi crede, va fi ferice de voi, că veţi moşteni toată desfătarea bunătăţilor celor veşnice şi vă veţi bucura totdeauna în Rai împreună cu sfinţii".

Femeile, auzind acestea, mai mult s-au înfricoşat şi s-au sfătuit între ele, zicând: "Dacă vom crede în Dumnezeul acestuia, ne va omorî Dechie, iar dacă nu vom crede, ne va ucide acest om numaidecât. Deci, mai bine este să credem în Hristos, Care ne va da acum - dacă vom muri pentru El - viaţa veşnică şi nemuritoare". Deci, au zis către el: "Credem în Hristos şi roagă-te Lui, să ne ierte păcatele noastre cele multe".

După aceea sfântul le-a întrebat dacă au ucis pe cineva sau de au făcut farmece sau de au vrăjit; iar ele au zis: "Nu! Ci mai ales pe mulţi osândiţi la moarte şi pe mulţi robi cu plata desfrânării i-am răscumpărat, iar alt rău n-am făcut".

Deci, sfântul, punându-şi mâinile cruciş pe capetele lor, s-a rugat astfel: ***"Doamne Iisuse Hristoase, ajută roabelor Tale, Achilina şi Calinica, şi fă-le pe ele oi ale turmei Tale, ca să se numere împreună cu sfinţii Tăi; iertându-le lor câte au păcătuit în neştiinţă, căci a Ta este slava în veci. Amin".***

După rugăciune, sfântul le-a învăţat articolele credinţei; iar ele se bucurau, slăvind pe adevăratul Dumnezeu în Care au crezut şi pe care L-au cunoscut. Iar a doua zi, le-au dus la Dechie şi le-au întrebat de au înduplecat pe sfântul să se închine idolilor.

Iar ele au răspuns: "Noi, mai ales am crezut în Hristos, Care este adevăratul Dumnezeu şi Mântuitor al lumii".

Iar Dechie a zis: *"Precum văd şi voi v-aţi fermecat".*

Achilina i-a zis: "Unul este Dumnezeu, Care a făcut cerul şi pământul şi mântuieşte pe toţi câţi cred în El; iar zeii tăi sunt nişte pietre nesimţitoare şi nu pot să vă ajute vouă, decât numai vă povăţuiesc la pierzare".

Atunci Dechie, mâniindu-se, a poruncit s-o spânzure de părul capului şi să lege de picioarele ei două pietre mari de moară. Făcându-se aceasta, se rupeau măruntaiele ei de greutatea pietrelor şi pielea capului s-a dezlipit şi simţea o durere foarte mare şi cumplită, pentru care s-a întors către sfântul şi i-a zis: "Te rog pe tine, robule al lui Dumnezeu, fă rugăciune pentru mine, căci simt multe dureri".

Sfântul a înălţat mâinile la cer, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte pe roaba Ta, să nu o laşi a se munci mai mult, ci ia în pace sufletul ei".***

Muceniţa, zicând acestea, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, în ziua întâi a lunii aprilie.

După aceea, a zis tiranul către Calinica: *"Vezi ce a pătimit aceasta, ca o nesupusă şi potrivnică? Deci, măcar tu, înţelepteste-te şi jertfeşte zeilor, ca să nu pătimeşti mai mult unele ca acestea".*

Deci, înţeleapta şi buna Calinica, voind să batjocorească şi să amăgească pe tiran, i-a zis: "De vreme ce îmi porunceşti să mă închin zeilor, sunt nevoită să mă supun împărăţiei tale; deci, duceţi-mă la capişte, ca să-i cinstesc precum se cuvine, după cuvântul tău împărătesc".

Împăratul, socotind că aceasta le zicea cu dinadinsul, s-a bucurat necunoscătorul şi a poruncit să întindă haine albe de la palat până la capiştea idolilor şi, luând pe purtătorii de suliţe, a dus pe sfântă, bucurându-se, stropind tot drumul cu miruri bine mirositoare şi de mare preţ.

Iar când a ajuns sfânta la capişte, a întrebat pe nelegiuiţii popi: "Care zeu este mai mare?"

Ei i-au arătat pe idolul Dia, pe care, apucându-l de mână, a zis: "Dacă eşti zeu, grăieşte şi spune-mi ce voieşti să-ţi fac, căci eu am venit ca să-ţi slujesc". Văzând că nu-i răspunde, a strigat mai tare către idol: "Zeu al păgânilor, vorbeşte cu mine!" Însă el nu avea nici glas, nici auz.

Atunci ea a râs şi a zis: "Vai, mie păcătoasa, zeii s-au mâniat asupra mea, căci i-am defăimat şi nu voiesc să vorbească cu mine, sau poate dorm şi nu aud".

Iar popii au zis: "Pocăieşte-te din tot sufletul şi te vor ierta".

Deci, mărturisitoarea şi-a scos brâul şi năframa sa şi cu acelea a legat pe idol; apoi, căutând la cer, s-a rugat, zicând: "Doamne Dumnezeule, Mântuitorul sufletelor noastre, ajută-mi în ceasul acesta". Şi a tras brâul cât a putut, surpând pe idol; asemenea a tras şi pe idolul Ieracliei şi pe al lui Apolon şi au pierit aceşti trei idoli, zdrobindu-se. Apoi a surpat şi din ceilalţi, câţi a putut, zicând: "Fugiţi, zeii păgânilor, şi vă prăpădiţi".

Popii, văzând acestea, au prins-o ca să nu zdrobească şi pe ceilalţi pe care îi batjocorea, zicând: Adunaţi oasele zeilor voştri şi puneţi sare şi untdelemn, ca să-i vindecaţi".

Deci, ducându-se la Dechie toţi popii împreună cu poporul, au pârât pe mărturisitoarea credinţei creştine, zicând: "Această îndrăcită a surpat zeii noştri şi a zdrobit pe cei mari şi mai trebuincioşi zei şi, de n-am fi apucat să o legăm, ca o neruşinată, i-ar fi surpat pe toţi".

Iar împăratul a zis către ea cu mânie: "O, femeie rea, au nu mi-ai făgăduit mie ca să jertfeşti idolilor şi cum ai îndrăznit de i-ai zdrobit, necinstindu-i?"

Iar ea a răspuns: "Eu n-am surpat pe zei, ci am sfărâmat numai nişte pietre, ca să zidiţi case, dacă aveţi trebuinţă; dar, de vreme ce îi numiţi zei, vai vouă, nebunilor, căci zeii voştri au fost biruiţi de o femeie şi n-au putut să se păzească. Deci, cum nădăjduiţi să luaţi vreun ajutor de la unii ca aceştia?"

Atunci tiranul, mâniindu-se foarte, a poruncit unui meşter în lemn, de a făcut îndată un lemn cu patru muchii, de care a spânzurat-o pe sfântă şi, înfigându-i ţepi lungi de la călcâie până la umeri, au legat de picioarele şi de mâinile ei două pietre grele. Făcându-i-se toate acestea, simţea dureri foarte tari şi cumplite şi suferea multe chinuri pătimitoare. Pentru aceea, căutând către sfânt, a zis: "Rob al lui Dumnezeu, roagă-te Lui pentru mine, că m-am îngreuiat foarte".

Iar el, căutând la cer, s-a rugat, zicând: ***"Doamne Dumnezeul sfinţilor Tăi, primeşte şi pe roaba Ta aceasta, că Tu singur eşti milostiv şi iubitor de oameni în veci. Amin".***

Atunci roaba lui Dumnezeu şi cu adevărat buna biruitoare Calinica, a zis: "Doamne, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu". Zicând acestea, şi-a dat sufletul, în două zile ale lunii lui aprilie.

Mâniindu-se Dechie, a ocărit pe sfântul, zicând: *"Tu, mai ales, se cădea să piei, rău numitule, faţă de câine, chip străin şi ciudat, iar nu aceste femei prea frumoase, pe care tu, cu vrăjile tale, le-ai amăgit. Deci, ce zici acum? Vei jertfi zeilor, ori petreci tot în necurăţia ta de mai înainte?"*

Iar mărturisitorul lui Hristos a râs, zicând: "După cuviinţă şi cu dreptate te-a numit Dechie, ca cel ce eşti primitor şi legătură a lucrării tatălui tău, satana, care te are pe tine vas şi unealtă la toate voile lui. Ce voieşti? Şi ce mă ispiteşti în zadar, de-ţi pierzi vremea degeaba? Eu ţi-am zis de multe ori că nu mă închin dracilor celor necinstiţi. Şi aş fi vrut să te aduc pe tine la cunoştinţa adevărului, dar nu eşti vrednic, ca un orb ce eşti, să vezi soarele dreptăţii cel strălucit. Deci, îmbărbătează-te slujitor al diavolului şi munceşte cu nedreptate pe cei drepţi!"

Zicând acestea, s-au văzut adunaţi la un loc cei două sute de ostaşi care crezuseră, luând aminte la cele ce se lucra, şi a zis către ei: Veniţi, fiilor şi ascultaţi-mă pe mine, că vă voi învăţa frica Domnului.

Ostaşii au lepădat armele şi hainele înaintea împăratului şi, căzând, au sărutat pe sfânt, zicându-i: "Bucură-te, luminătorule, care ne-ai luminat şi ne-ai povăţuit pe noi la lumina cunoştinţei lui Hristos adevăratul Dumnezeu".

Văzând împăratul că toţi s-au închinat sfântului, s-a înfricoşat, ca nu cumva să fi cugetat să-i ia împărăţia şi a zis către dânsul: *"Tiran şi potrivnic te-ai făcut mie".*

Iar sfântul a zis către el: ***"Nu te teme, că tu singur vei moşteni focul cel veşnic şi toţi cei rătăciţi împreună cu tine".***

Atunci ostaşii au zis către Dechie: "O, împărate, noi am crezut în Hristos şi am mâncat pâine cerească, când ne-ai trimis să-ţi aducem pe robul Lui; deci, nu ne vom lepăda de credinţa aceasta, de am pătimi de la tine oricât de multe munci".

Atunci Dechie a zis către ei: *"Ce am greşit vouă, fiilor, de m-aţi lăsat pe mine? Vă lipsesc cai, haine sau bani? Veniţi, vă rog, luaţi îndoit cele ce aveţi de trebuinţă şi nu mă lăsaţi pe mine".*

Iar ei au răspuns: "Fie-ţi ţie bogăţiile, ca să te bucuri de ele, când diavolii cărora te închini te vor arunca în tartar; iar noi nu avem nevoie de bunătăţile tale, nici nu ne temem de muncile tale".

Mâniindu-se Dechie şi temându-se mai mult, ca să nu urmeze şi alţii acelora şi să creadă în Hristos, i-a hotărât la moarte. După ce le-a tăiat capetele afară din cetate, sfintele lor trupuri le-au aruncat într-un cuptor ars, ca să ardă după porunca lui, însă focul nu s-a atins de ele. Iar cei binecredincioşi au luat noaptea sfintele moaşte şi le-au îngropat în 7 zile ale lunii lui aprilie.

După aceasta, păgânul Dechie a închis iarăşi în temniţă pe mucenic şi după câteva zile l-a adus la divan şi i-a zis: *"Nebunule, dacă nu mă vei asculta pe mine ca să te închini zeilor, nu te voi suferi nici un ceas; ci te voi chinui cu nenumărate munci".*

Iar sfântul i-a zis: ***"Nu mă înfricoşează pe mine cuvintele tale, fiu al diavolului şi moştenitor al muncii celei veşnice, pentru că eu am în ajutor pe Dumnezeul meu şi nu mă tem de muncile tale".***

Atunci a poruncit tiranul să facă o cămaşă de fier, s-o găurească în patru părţi şi băgând pe mucenic în ea, să-l ţintuiască.

Aducând lemne multe le-a grămădit şi, turnând peste ele douăzeci de vedre de untdelemn şi dându-le foc, a aruncat pe sfântul deasupra lor. Văpaia s-a înălţat atât de sus, încât s-au cutremurat toţi cei ce stăteau împrejur; iar el stătea nevătămat, rugându-se cu mucenicie către Dumnezeu, ca şi cum ar fi fost într-un loc răcoros, aşa era de rece văpaia focului. Trecând mult timp şi stingându-se focul, a ieşit sfântul cu totul sănătos şi nevătămat, încât nu i-a ars nici măcar un fir de păr sau vreun petic din haină.

Văzând cei ce stăteau împrejur o minune înfricoşată ca aceasta, au crezut în Hristos ca la o mie de oameni, zicând: "Mare este Dumnezeul creştinilor! Ajută-ne nouă, Împărate ceresc, că şi noi credem în Tine!" Şi, căzând la picioarele mucenicului, ziceau: "Cu dreptate te-au numit pe tine Hristofor, că tot pe Hristos Îl porţi în inima ta şi nu bagi în seamă nicidecum muncile tiranului". Apoi, strigând şi zicând către împărat: "O, Dechie, ruşinează-te şi înfruntează-te, că a biruit Hristos!" Auzind tiranul glasurile lor s-a înfricoşat şi, fugind, s-a dus la palat.

Rămânând sfântul în târg fără de frică, învăţa pe cei ce crezuseră, ca să se îngrijească mai bine de credinţă.

Atunci păgânii au îndemnat pe împărat să omoare pe sfânt, ca să nu-şi piardă împărăţia. Ei, a doua zi, aveau praznic mare şi şezând tiranul la judecată, a trimis o mulţime numeroasă de ostaşi ca să lege pe toţi câţi au crezut, prin sfânt, în Hristos şi să le taie capetele. Iar Sfântul Hristofor îi îmbărbăta întru mărturisirea Sfintei

credinţe şi îi învăţa să nu se teamă de moartea vremelnică, ca să vieţuiască veşnic în Rai. Ascultând ei cuvintele lui, au stat cu bărbăţie şi s-au săvârşit ca nişte miei fără de răutate, în nouă zile ale lunii lui aprilie.

Iar răul şi păgânul Dechie născocea multe feluri de măiestrii, ca să omoare cu moarte cumplită pe mucenic. Deci, a poruncit să aducă o piatră mare, pe care abia o ridicau treizeci de bărbaţi şi au găurit-o, printr-o parte au legat un capăt de lanţ, iar cu celălalt capăt a legat grumazul sfântului şi, legându-i mâinile şi picioarele, l-au aruncat într-un puţ adânc, socotind cum că îi este cu neputinţă, să mai iasă din acel loc întunecos. Dar, în zadar a cugetat, că îngerul Domnului s-a pogorât şi l-a scos viu şi nevătămat din acel puţ.

Văzând Dechie această minune s-a îndrăcit de mânie, că n-a putut să omoare pe un om gol şi fără arme. Deci, l-a întrebat: *"Până când vrăjile tale te păzesc neprins şi nevătămat de munci şi nu pot să te piardă atâtea chinuri câte ţi-am dat până acum?"*

Iar sfântul a răspuns: ***"Până la sfârşitul vieţii vremelnice defaim scornirile tale, având pe Hristos al meu ajutător".***

Atunci a poruncit, să facă o îmbrăcăminte de fier şi arzând-o în foc, să îmbrace pe sfântul cu ea. Dar nici cât de puţin nu s-a apropiat de dânsul arderea îmbrăcămintei cele din fier, ci a rămas nevătămat. Deci, tiranul cel vătămat la minte şi prea nelegiuit, zicea către sfânt cuvinte vătămătoare de suflet şi deşarte, îndemnându-l pe el, să se închine necuraţilor idoli.

Iar mucenicul a răspuns cu pricepere şi a zis lui: "Ai auzit de multe ori că nu-mi voi schimba socoteala mea, ca să mă închin idolilor celor muţi, chiar de mi-ai aduce nenumărate munci. Deci, de ce te osteneşti, te munceşti şi te păgubeşti în zadar de atât timp? Eu mă închin lui Hristos şi Îi slujesc Lui de-a pururea şi totdeauna, ca unui Dumnezeu prea vrednic şi prea bun; iată, fă-mi mie câte voieşti".

Dechie, cunoscând socoteala cea neschimbată a mucenicului, a dat asupra lui nedreapta hotărâre cea mai de pe urmă, zicând astfel: *"De vreme ce nebiruitul cu muncile şi netrebnicul Hristofor a defăimat nebuneşte poruncile mele, poruncesc să i se taie capul lui cel urâcios şi grozav".* Deci, luându-l pe el muncitorii, l-au dus la locul cel de pierzare şi îi urma lui mulţime nenumărată de popor păgânesc şi creştinesc.

Ajungând acolo, a cerut de la muncitori puţină vreme şi, stând, a făcut o rugăciune în auzul tuturor, zicând astfel: ***"Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, mulţumesc Ţie, că întru toate mi-ai ajutat şi ai ruşinat pe vrăjmaşul meu, împreună cu slujitorii lui. Te rog şi acum să stai lângă mine, prea bunule Doamne şi primeşte în pace sufletul meu, numărându-mă pe mine împreună cu cei mai de pe urmă ai Tăi şi dă şi prea răului Dechie vrednica plată a pagânătăţii lui, ca să se muncească de diavoli, cărora le slujeşte. După dreptate încă mă rog bunătăţii Tale, Împărate Atotputernice, ajută creştinilor acestora şi tuturor celorlalţi, care se află peste tot locul stăpânirii Tale şi îi izbăveşte pe dânşii de toate smintelile diavolului. Dă, Doamne, trupului meu darul ca să izgonească pe diavoli şi unde s-ar afla vreo părticică din moaştele mele, să nu vatăme locul acela nici foametea şi nici vreo grindină sau lucru de scârbă să nu se întâmple acelui ce va avea la sine vreo parte cât de mică din moaştele mele. Iar pe câţi săvârşesc praznicul pătimirii mele şi citesc viaţa mea, păzeşte-i întregi şi nevătămaţi, ca să Te slăvească pe Tine, Doamne, Cel prea bun, căci bine eşti cuvântat în veci. Amin".***

Astfel rugându-se, s-a auzit glas din cer, zicându-i: "Toate câte ai cerut de la Mine, le voi săvârşi pe deplin, ca să nu te mâhnesc nicidecum. Încă şi aceasta îţi zic: Dacă cineva se va afla într-o nevoie oarecare şi Mă va chema pe Mine, pomenind numele tău, degrabă îi voi da ajutor. Deci, bucurându-te, vino să dobândeşti bunătăţile şi bucuria, care ţi-am gătit ţie!"

Acestea auzindu-le sfântul, s-a bucurat şi a zis gealatului: "Împlineşte-ţi porunca".

Iar el, cu multă frică şi evlavie apropiindu-se, a tăiat cinstitul cap al mucenicului. După aceea însuşi gealatul s-a înjunghiat singur pe sine şi a murit, căzând peste trupul mucenicului şi s-a întâmplat aceasta în nouă zile al lunii mai.

Atunci, venind episcopul Ataliei, cu numele Petru şi dând ostaşilor mult argint, a cumpărat trupul mărturisitorului lui Hristos, şi l-a înfăşurat cu giulgiuri curate şi cu arome şi, luându-l, l-a dus în cetatea lui, care era aproape de un râu şi pe care o îneca de multe ori când erau multe ploi, făcând multă pagubă. Deci, episcopul a pus moaştele Sfântului Hristofor în ţărmurile râului şi din ceasul acela râul n-a mai îndrăznit să vatăme cetatea, până în ziua de astăzi. Astfel prea măreşte Domnul, pe cei ce Îl prea măresc pe El.

După săvârşirea sfântului mucenic, s-a trimis urgie din cer de la Dumnezeu, cu dreaptă judecată asupra lui Dechie, ca să se împlinească cererea sfântului, şi l-a lovit o boală cumplită. Văzând ticălosul că i se topea trupul lui de boală, striga,

zicând: *"Vai, mie ticălosul, pentru că am omorât fără dreptate pe Hristofor, robul lui Hristos; iar acum iau cumplită răsplătire".*

Iar împărăteasa a răspuns lui: "Dar nu ţi-am zis eu atunci, ca să încetezi de a munci pe robii lui Hristos şi nu m-ai ascultat? Acum ce să mă fac; iată, rămân văduvă, ticăloasaa de mine?"

Atunci Dechie a trimis pe nişte ostaşi, zicându-le: *"Rogu-vă pe voi, alergaţi unde am omorât pe Hristofor, robul lui Hristos şi căutaţi poate veţi afla vreo părticică din moaştele lui sau vreun petic din haina lui să-mi aduceţi; că atunci voi muri poate, dacă se va atinge de mine".*

Iar ei, mergând, au căutat cu de-amănuntul şi neaflând absolut nimic, au luat din ţărâna locului unde s-a vărsat sângele lui şi muind-o în apă, au adăpat pe Dechie. Astfel, şi-a dat la osânda pângăritul şi prea necuratul său suflet, ca pedeapsa pe care i-a dat-o Dumnezeu, pentru arvuna muncii celei fără de sfârşit.

Astfel povesteşte sfârşitul lui Dechie unul din scriitorii vieţii sfântului. Iar Meletie Atineul, scriitorul istoriei bisericeşti, Ioan Zonara şi alţii, despre moartea lui Dechie, zic astfel: "Dechie, pornind prigoană contra celor ce cinsteau pe Hristos, neîmplinind nici doi ani deplini întru împărăţia romanilor, a pierit cu ruşine. Căci, prădând Bosforul barbarii, adică sciţii, Dechie s-a luptat cu dânşii şi pe mulţi i-a ucis. Fiind ei strâmtoraţi şi făgăduindu-se că vor lăsa toată prada, dacă îi va lăsa liberi să se ducă, Dechie nu s-a înduplecat, ci a trimis pe Gal, unul din senatorii lui, contra barbarilor, poruncindu-i ca să nu-i lase să treacă. Gal, fiind vrăjmaşul lui Dechie, a sfătuit pe barbari să stea la război, acolo unde este o baltă adâncă. Şi astfel, barbarii, stând la război şi spatele întorcându-şi apucându-se de fugă, Dechie s-a luat după ei; dar, el însuşi împreună cu fiul său şi cu mulţime de romani, au căzut în balta aceea mocirloasă şi acolo toţi au pierit, încât nici trupurile lor nu s-au aflat scufundate cu totul în noroiul bălţii; astfel răsplătindu-i Dumnezeu pentru socoteala lui cea de fiară şi pentru mânia şi urâciunea ce avea asupra creştinilor.

Deci, s-au pus amândouă istoriile pentru sfârşitul lui Dechie, ca să poată înţelege oricine, care este cea mai adevărată şi, deşi se deosebesc povestirile, amândouă adeveresc cum că tot pentru goana şi uciderea creştinilor, i s-a întâmplat un astfel de sfârşit.

De care, cu rugăciunile Sfântului marelui mucenic Hristofor şi cu darul şi milostivirea Domnului nostru Iisus Hristos să ne izbăvim. Căruia I se cuvine toată

slava, împreună şi Celui fără de început al Său Părinte şi Preasfântului şi de viaţă făcătorului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul mucenic Hristofor - drumul spre sfințenie

Rugându-L pe Domnul să îi ia frumusețea chipului cu care adesea devenea prilej de ispită, Sfântul Hristofor a ajuns să aibă cap de câine. Chinuit de împăratul Deciu, a fost ucis, în cele din urmă, pentru că nu s-a lepădat de Hristos.

***

Cunoscut drept „sfântul cu cap de câine”, cuviosul Hristofor a trăit pe vremea împăratului Deciu, în secolul al III-lea. Acesta avea o frumusețe aparte și atrăgea privirile tuturor, dar el nu era bucuros de acest lucru, ci se mâhnea, pentru că provoca ispite celor din jur. Și s-a rugat Domnului să îi ia această frumusețe, așa încât a ajuns să aibă cap de câine.

Fiind chemat de împăratul păgân la judecată, Sfântul Hristofor a refuzat să își lepede credința și a defăimat porunca împăratului, iar pentru acestea a fost chinuit îndelung și chiar ademenit cu frumusețea unor desfrânate, dar nimic nu l-a convins să renunțe la Hristos. Așa că i-a fost tăiat capul, iar trupul său a fost cumpărat de episcopul Ataliei și dus într-o cetate care suferea adesea din cauza inundațiilor. De când sfintele moaște au fost duse acolo, cetatea nu a mai fost cuprinsă de ape.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Hristofor

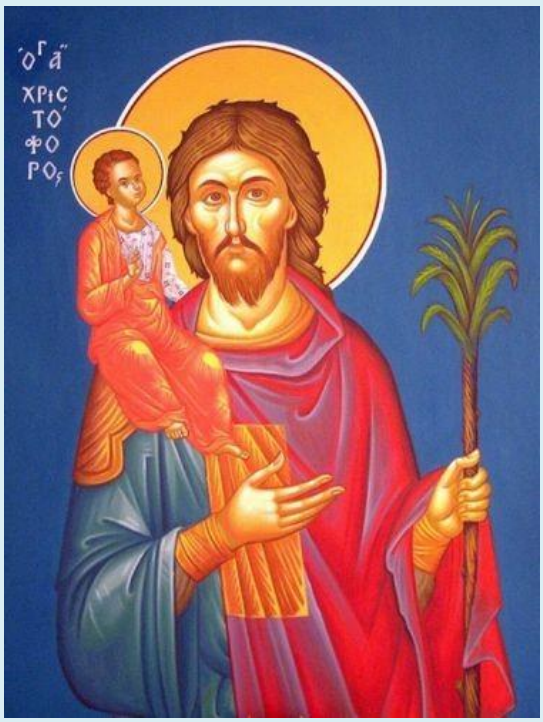

Tot în această zi (9 mai) pomenirea Sfântului mucenic Hristofor

Sfântul Hristofor a trăit pe vremea împăratului Deciu, la anii două sute cincizeci. Acesta era un tânăr mercenar barbar, ajuns împreună cu alţi ostaşi într-un oraş din Răsărit unde au supus la chinuri pe toţi creştinii ce i-au găsit. Deşi mare cât un uriaş la statură şi foarte urât la faţă, lui Reprove (căci aşa îi era numele înainte) i s-a făcut milă de aceşti oameni.

Dar neputând să grăiască pe limba lor, s-a rugat lui Dumnezeu, şi a fost trimis la el îngerul Domnului, zicându-i: "Reprove, îmbărbătează-te!" Şi cum a atins îngerul buzele lui, a grăit el slobod. Şi intrând în cetate, a înfruntat pe cei ce prigoneau pe creştini, şi erau rătăciţi pentru cele deşarte, de socoteau că cele fără de suflet sunt zei. Pentru aceasta a fost bătut de un oarecare Vachie, către care răspunzând zicea că este oprit de porunca lui Hristos; dar de şi-ar da pornire mâniei, nu i-ar sta înainte nici Vachie, nici puterea împăratului lui, ca o nimica şi putredă fiind.

Deci a trimis împăratul la dânsul două sute de slujitori, din pricina chipului lui îngrozitor şi înfricoşător, şi din pricina puterii lui nestăpânite şi nebiruite. Aceşti slujitori îl găsiră având în mână un toiag, care toiag cu minune dumnezeiască a odrăslit şi mergând la împăratul, pe cale împuţinându-se pâinile slujitorilor,

rugându-se el lui Dumnezeu le-a adăugat şi altele, de hrană, de care minune mare slujitorii spăimântându-se au crezut în Mântuitorul Hristos, şi mergând la Antiohia au fost botezaţi împreună cu Sfântul Hristofor, de către Sfântul sfinţitul mucenic Vavila, episcopul Antiohiei, care în loc de Reprove, l-a numit Hristofor.

Deci stând înaintea judecăţii împăratului, şi văzându-l împăratul şi îngrozindu-se, a căzut pe spate cu faţa în sus. Şi iarăşi venindu-şi în fire, socoti să-l amăgească cu vicleşug şi să-l îmblânzească cu momelile, şi cu încetul să-l facă să se despartă de Mântuitorul Hristos, însă nu pe faţă. Pentru aceea îi adusese înainte două femei frumoase la faţă, însă desfrânate şi gata spre stricăciune şi foarte ştiutoare în a înfierbânta şi a întărâta la porniri şi la pofte nestăpânite şi turbate pe bărbaţii tineri; dintre acestea una se chema Calinica şi cealaltă Achilina. Şi le-a poruncit să intre la dânsul, şi să se meşteşugească în tot chipul, ca să se împrietenească cu dânsul şi el să le îndrăgească încât să-l despartă de credinţa Mântuitorului Hristos şi să aducă jertfă la idoli. Însă sfântul învăţându-le, le-a îndepărtat de slujirea idolească. Şi stând ele înaintea împăratului şi mărturisind că sunt creştine, au fost date la cumplite chinuri, pe care răbdându-le au luat cununa muceniciei.

După aceea, aprinzându-se împăratul cu mânie mare a ocărât pe sfântul pentru chipul feţei lui cel ciudat; iar el răspunzând a numit pe împăratul vas primitor de lucrările diavolului, pentru că aceasta însemna numele lui Deciu. Deci împăratul a dat hotărârea ca celor două sute de slujitori ce au fost trimişi să prindă pe sfântul şi s-au botezat împreună cu dânsul, iar acum se închinau înaintea sfântului, să li se taie capetele. Iar pe Sfântul Hristofor a poruncit să fie ţintuit cu piroane, pe un instrument de chinuire făcut din aramă, iar dedesubtul lui a fost aprins foc mare; dar sfântul şedea liniştit ca şi cum s-ar fi aflat în odihnă şi povestea nişte lucruri minunate, de mulţi necrezute, dar de cei credincioşi crezute şi bineprimite, zicând că vedea un om foarte mare şi prea înfrumuseţat, îmbrăcat în veşminte albe, încât întuneca şi soarele cu strălucirea sa, pe al cărui cap se afla o cunună foarte strălucitoare şi că împrejurul lui erau ostaşi purtători de foc, care se luptau cu nişte negri grozavi pe care-i biruiau. Iar stăpânul acela înfricoşat cu mânie întorcându-se, a biruit şi a călcat toată puterea vrăjmaşului. Atunci popoarele auzind acestea şi văzând şi pe sfântul, că era păzit nevătămat de focul ce ardea sub dânsul, au crezut şi au trecut la credinţa în Mântuitorul Hristos, şi au scos pe sfântul din foc. Dar şi aceştia au fost tăiaţi de slugile împăratului, iar Sfântul Hristofor a fost chinuit în alte multe chipuri, iar la sfârşit i-au tăiat capul.

Şi se face soborul lui la biserica sa ce este aproape de Sfântul mucenic Polieuct, şi la Sfântul marele mucenic Gheorghe ce se află la locul numit Chiparisio.

Viața Sfântului mucenic Hristofor (9 mai)

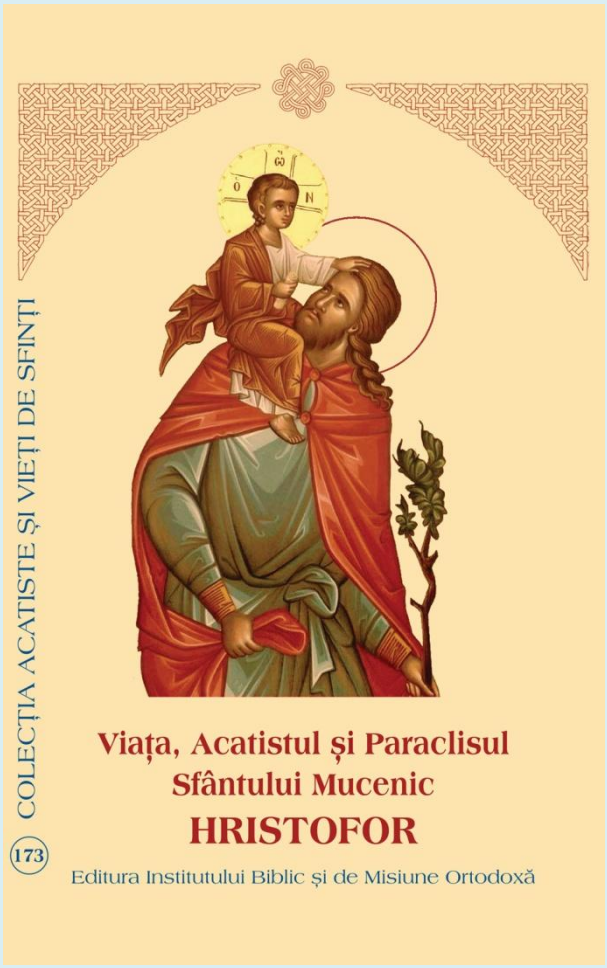

Sfântul mucenic Hristofor s-a născut la începutul secolului al III-lea după Hristos, într-o țară barbară, fiind numit, înainte de botez, Reprobus. Ajungând tânăr cu vârsta, era uriaș la trup și fioros la înfățișare, dar, din fire, era înțelept la minte, cu bună cunoștință și avea suflet milostiv. Se spune că, la îndemnul unui sihastru creștin, el și-a luat osteneala de a-i trece pe călători de pe un mal pe celălalt al unui râu adânc.

Odată, într-o seară un copil i-a cerut să-l treacă apa, iar Reprovus a simțit că greutatea aceluia era din ce în ce mai mare; copilul s-a dovedit a fi chiar Mântuitorul Iisus Hristos, căruia i S-a arătat în felul acesta, binecuvântându-l.

Nefiind încă botezat, a fost luat rob de către romani, dar suferea cu durere văzând chinurile creștinilor pentru credința lor în Hristos, din timpul persecuției începute de împăratul Deciu (249-251).

Reprovus s-a rugat la Dumnezeul creștinilor ca să poată vorbi limba romanilor și să mustre pe prigonitori,iar rugăciunea i-a fost ascultată imediat.

Ducându-se în cetate, unde erau judecați și chinuiți creștinii, a mustrat pe dregător. Auzind de curajul său, împăratul a poruncit să fie prins, iar ostașii trimiși pentru aceasta l-au găsit rugându-se ca Dumnezeu să-i dea semn dacă trebuie să meargă pe calea muceniciei, iar semnul a fost că toiagul său a înfrunzit îndată.

De asemenea, prin rugăciune, a înmulțit hrana ostașilor așa cum a înmulțit de pildă Hristos hrana pentru mulțimile flămânde (Înmulțirea pâinilor Matei 14, 14-22), iar ei uimiți de minune, au ascultat cuvântul lui și au crezut în Hristos.

De aceea, Reprobus a mers împreună cu ostașii, care erau în număr de 200, în Antiohia și toți au fost botezați acolo de către Sfântul episcop Vavila (prăznuit la 4 septembrie). Reprobus a primit la botez numele de Hristofor (care, în limba greacă, înseamnă purtător de Hristos).

Fiind adus în fața împăratului, acesta s-a înspăimântat de înfățișarea lui.

Se spune că într-o altă variantă a vieții sale că Hristofor făcea parte din neamul chinocefalilor, al oamenilor cu cap de câine care trăiau în antichitate în vechea Indie, Pakistanul de astăzi.

Dar, auzind chiar din gura lui că este creștin, a încercat să-l amăgească prin viclesug, nevrând să-l dea morții, ci nădăjduind a-l avea ca slujitor.

A trimis, astfel la el două femei frumoase și desfrânate, Achilina și Calinica, pentru a-l face să păcătuiască, dar Hristofor, după ce s-a rugat pentru izbăvire de ispită, le-a spus celor două femei că adevărata fericire a vieții se află în Împărăția Cerurilor unde se vor bucura veșnic cu Hristos și cu sfinți, și astfe le-a îndemnat la pocăință.

Aflând aceasta, împăratul le-a chinuit, dar rămânând ele în credința creștină, au primit moarte mucenicească, împreună cu cei 200 de ostași, care deveniseră creștini prin Sfântul Hristofor, având o credință roditoare.

Apoi împăratul l-a supus la multe chinuri, pe care sfântul le-a îndurat cu credință tare, apoi a poruncit să i se taie capul, în ziua de 9 mai a anului 251, zi de prăznuire închinată lui.

Moaștele sale au fost luate, îndată după mucenicie, de episcopul Petru al Ataliei și duse în cetatea sa, din ținutul Lichiei.

Astăzi, în lumea ortodoxă, moaște ale Sfântului Hristofor se găsesc la Mănăstirea Caracalu din Muntele Athos, la Mănăstirea Kykkos din Cipru și în România la Mânăstirea Sfântul Ioan Botezătorul din Poiana Brașov.

Sfântul mucenic Hristofor, este considerat ocrotitorul călătorilor și al transportatorilor rutieri creștini.

Pentru rugăciunile Sfântului mucenic Hristofor, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Viața adaptată după cele două surse bibliografice: Viața, Acatistul și Paraclisul Sfântului mucenic Hristofor, Ed. IBMO, București, 2018; Viața, paraclisul, acatistul și slujba Sfântului mare mucenic Hristofor, 2016.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Hristofor

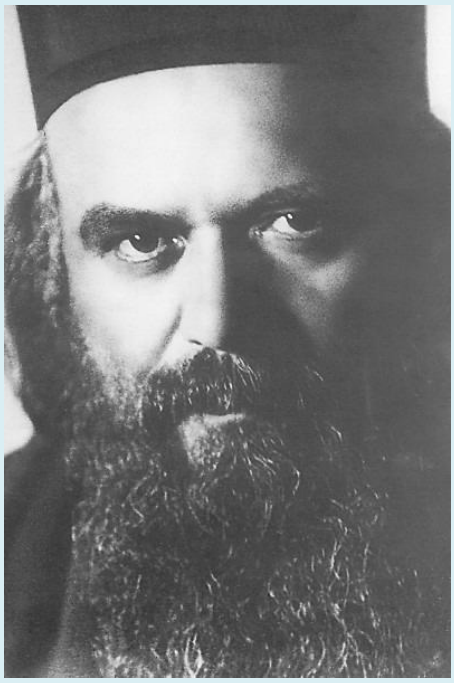

Acest Sfânt Hristofor a fost un mare făcător de minuni. El este cu deosebire cinstit în Spania.

Poporul se roagă lui pentru păzirea de diferite boli molipsitoare şi de toate felurile de ciume şi molime grele.

Sfântul Hristofor a luat mucenicia pentru Hristos şi s-a prea slăvit de către El la anul 249.

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului Hristosfor

În fiecare zi Biserica noastră sărbătoreşte sfinţi, cuvioşi şi mucenici. Astăzi este sărbătorit Sfântul mucenic Hristofor. Dar cine a fost Sfântul Hristofor?

A trăit în epoca lui Deciu (249-251 d.Hr.). Era originar dintr-un ţinut barbar. Strămoşii lui erau canibali, iar el era barbar cu obiceiurile. Era, cum este descris, gigant la trup, cu o putere uriaşă, iar la înfăţişare schimonosit, foarte urât. De aceea şi în icoane unii îl zugrăvesc cu cap de câine, ca şi cum ar fi fost câine. Asta nu e corect. Pentru că nu a avut cap de câine; pictorii au făcut lucrul acesta, ca să arate cât de urât şi diform era.

În jurul vieţii lui există două tradiţii: răsăriteană şi apuseană.

Conform tradiţiei răsăritene, într-un război, Sfântul Hristosfor a fost arestat şi luat rob, şi a mărturisit că crede în Hristos. L-au trimis atunci în Antiohia cu o gardă de 200 de soldaţi. Acolo, toţi aceştia s-au botezat de către Sfântul sfinţit mucenic Vavila. Apoi l-au adus în faţa împăratului. Acesta s-a înspăimântat de urâţenia feţei lui şi se gândea la modul în care ar putea să-l atragă spre închinarea la idoli. Aşadar, a pus două femei păcătoase, două desfrânate, pe Kallinika şi pe Akilina, să-l atragă. Dar în loc să fie atras de ele, el le-a atras pe ele cu învăţătura lui la credinţa lui Hristos. Desigur, aceste două femei au fost martirizate, fiind străpunse cu frigări pentru Domnul, şi sunt sărbătorite împreună cu el în aceeaşi zi. După acestea, împăratul, mânios din cale afară, a poruncit să-l închidă pe Sfântul Hristofor într-un vas de plumb şi să aprindă pe dedesupt un foc. Dar el a rămas nevătămat. Apoi l-au aruncat într-o fântână. La sfârşit, l-au decapitat şi astfel a luat cununa muceniciei.

Conform tradiţiei apusene, pentru că era foarte puternic, toţi se temeau de el. Şi avea un capriciu; spunea că vrea să-l slujească pe cel mai puternic om din lume.

Odată, a trecut prin părţile sale un împărat. Avea putere şi oşti multe. Când l-a văzut Reprovos (acesta era primul lui nume, de barbar), a făcut ochii mari şi şi-a spus în sine: Acesta este cel mai puternic om din lume, voi intra în slujba lui. Astfel, a intrat în garda lui de corp. Unde era împăratul, acolo era şi el.

Într-o zi însă, trecând printr-o peşteră, pe împărat l-a cuprins frica. Tremura ca un copil mic.

Reprovos îi zice:
- Ce ai, împărate? Eu sunt aici.

Ce se întâmplase?! În peşteră era un vrăjitor care făcea magie. Şi ceilalţi, care erau în gardă, au zis:
- Vezi? Vrăjitorul este mai puternic decât împăratul, dacă îl face şi pe el să tremure.

- A, a zis Reprovos, adică vrăjitorul are o putere mai mare decât împăratul?

- Desigur, îi zic. Satana guvernează lumea, ridică şi coboară pe împăraţi, este domnitorul lumii. Cine se închină la diavol, devine om mare.

- Ce zici, năucule! Şi eu până acum am avut impresia că împăratul este cel mai puternic.

Îl lasă deci pe împărat, se duce în peştera vrăjitorului şi îi zice:
- Te voi sluji pe tine; eşti cel mai puternic.

- Foarte bine, îi răspunde vrăjitorul. Vino cu mine şi îşi voi arăta toate secretele.

Apoi, Reprovos l-a urmat.

Dar într-o zi, în timp ce treceau printr-un loc, îl vede pe vrăjitor că tremură, cade la pământ, se crispează şi face spume.

- Ce-ai păţit? îi zice.

Unul care se afla acolo îi răspunde:

- Aici este o biserică şi în curtea ei este o chilie, iar în chilie este un pustnic, care are cu el o cruce. Dacă diavolul vede crucea, cade şi se loveşte. De aceea, vrăjitorul se teme de crucea lui Hristos. Hristos guvernează lumea.

- Ce spui? - întreabă Reprovos. Hristos este mai puternic decât împăratul şi decât vrăjitorul?

Pleacă de la vrăjitor şi se duce la pustnic. Îi face o metanie şi îi zice:
- Am venit să mă înveţi religia în care crezi.

Pustnicul s-a aşezat lângă el şi i-a vorbit despre Hristos.

- Lângă tine voi rămâne, zice Reprovos.

- Nu eşti tu de călugăr aici. Te vei boteza să devii creştin, iar apoi te voi trimite să-L slujeşti pe Hristos în societate.

- Şi ce voi face acolo unde voi merge?

- Vei posti.

- Nu pot să postesc. Eu nu mă satur nici cu patru pâini.

- Vei face metanii, vei face rugăciune, vei citi Evanghelia.

- Eu nu ştiu carte.

Atunci pustnicul i-a făcut un semn şi i-a spus:
- Vezi acel râu?

- Da, zice, de multe ori l-am trecut.

- Acolo, pe timp de iarnă, mulţi copilaşi şi bătrâni se îneacă. Aşadar, vei merge acolo şi pe toţi care nu pot să treacă îi vei pune pe umerii tăi şi îi vei trece tu.

- Asta e uşor pentru mine.

- Vei rămâne acolo trei ani şi îi vei ajuta pe cei care sunt în primejdie.

S-a dus la râu şi în toate zilele îşi făcea trupul punte şi îi trecea pe toţi.

Într-o zi, a văzut pe mal un copilaş.

- Ce vrei? îl întreabă.
- Poţi să mă treci dincolo?

Îl ia pe umeri. Dar cu cât străbătea râul, copilul se îngreuia mai mult! Ca şi cum avea o tonă pe el. A asudat şi a pătimit ca să treacă râul.

Atunci a auzit un glas, care-i zicea:
- Cel pe care-L ai pe umerii tăi nu este un copil mic; este Iisus Hristos, care ţine asupra Sa întreaga lume...

Şi Copilaşul s-a făcut nevăzut.

De atunci, Reprovos şi-a schimbat numele, s-a numit Hristofor (adică purtător de Hristos). Deoarece a purtat, a ridicat pe umerii săi pe Hristos.

***

Iubiţii mei, ce ne învaţă această istorie?

- Că Hristos nu izgoneşte pe nimeni de lângă El, chiar dacă este grosolan şi neci-vilizat. A luat acest barbar şi l-a făcut sfânt.

- Şi altceva ne învaţă viaţa Sfântului Hristofor. L-aţi văzut pe vrăjitor? Când a văzut crucea, a căzut jos de frică. Şi tu Îl ai pe Hristos? Nu te teme de nimic. Mai presus de toţi este Hristos.

- Mai învăţăm că Biserica noastră nu măsoară valoarea omului în bani. Cât primeşte ăsta salariu? Zic: Primeşte mulţi bani? A, e cineva. Primeşte puţini? E un nimic... „Câţi-primelnici" sunt oamenii astăzi. Ce primea Reprovos? Nimic. Gratuit îi slujea pe ceilalţi.

- De aceea, astăzi sărbătoresc toţi câţi slujesc comunitatea în transporturile în comun, şoferii, conducătorii auto, care îl au ocrotitor în maşini pe Sfântul Hristofor. Toţi aceia care sunt hamali, care ridică în spate greutăţi, câţi sunt măturători de stradă şi gunoieri. Îl consideri un nimic pe gunoier? Însă dacă nu era el, ar fi căzut holera peste oraş.

Credeţi-mă, fraţii mei, am un capriciu. Când vin oameni mari şi tari să mă viziteze, din cauza poziţiei mele, eu stau la birou. Când vin cei smeriţi ai pământului, ţărani, ciobani, muncitori, mă ridic drept, îi invit să ia loc şi discut cu ei. Da, îi iubesc şi îi respect, deoarece se ostenesc. Mâinile lor bătătorite sunt binecuvântate.

Creştinismul nu preţuieşte pe oameni după bani şi după funcţii. În altă parte se află valoarea omului şi această valoare i-a dat-o Hristos.

Vedeţi ce face creştinismul? Ia un barbar, ia un sălbatic şi îl face sfânt, creştin, slujitor al lui Dumnezeu, slujitor al aproapelui. Ia o pietricică şi o face diamant.

Acestea sunt măreţiile lui Dumnezeu. Aceste învăţături ni le dă astăzi Sfântul Hristofor.

† Episcopul Augustin

(Omilie a mitropolitului de Florina, părintele Augustin Kandiotis în Sfânta Biserică a Sfântului Pantelimon de Florina, 9.5.1970)

Teodor Danalache - Sfântul mucenic Hristofor - sfântul cu cap de câine

Sfântul mucenic Hristofor este unul dintre cei mai uimitori sfinţi ai Bisericii lui Hristos, fiind prăznuit la data de 9 mai.

Chinocefalii - existenţa oamenilor cu cap de câine

Oamenii cu cap de câine, numiţi şi "chinocefali", sunt menţionaţi încă din cele mai vechi timpuri. Tzetzis, un comentator istoric bizantin, se referă la aceştia ca la nişte locuitori ai Indiei, în zona actualului Pakistan. În varianta grecească a vieţii Sfântului Hristofor, se spune că a venit în lumea romană trecând prin deşertul Persiei, iar Marco Polo îi menţionează pe aceştia drept locuitori ai insulelor din Oceanul Indian. Se poate că aceştia să fie vieţuitorii aceloraşi triburi pe care le-a întâlnit şi Alexandru cel mare, în drumul său spre ţărmul mării de lângă deşertul Gedrosian (actualul Makran, din Pakistan).

Principala sursă despre existenţa chinocefalilor rămâne însă personajul Ktesias (secolul al V-lea), un binecunoscut geograf antic, farmacist şi istoric din Knidos, ale cărui scrieri au fost luate foarte în serios de către Părinţii Bisericii din Bizanţ, precum Patriarhul Fotie cel mare (a se vedea opera acestuia, Miriobiblion). În cartea lui Ktesias “Indica," folosită de însuşi Sfântul Fotie, există un întreg text închinat chinocefalilor, “un trib indian". Anticele legende, întâlnite în popoarele

etiopiene, persane, arabe, armene, greci şi în ţările slave, se referă la întâlnirea dintre Alexandru cel mare şi chinocefalii.

Marco Polo a văzut un asemenea trib, pe care l-a şi numit "al chinocefalilor", pomenind şi faptul că feţele le erau asemănătoare cu ale câinilor buldog. Aceştia obişnuiau să îşi taie obrajii, să îşi pilească dinţii, să îşi ciuntească urechile şi să remodeleze capetele copiilor încă de mici. Toate acestea erau făcute spre a căpăta o înfăţişare înfiorătoare, numai cu scopul de a a se apăra pe ei înşişi de atacurile invadatorilor. Dacă mergi astăzi în unele dintre triburile ce vieţuiesc în sub-Saharan, de-a lungul Nilului, în Rwanda, de-a lungul Amazonului sau în Noua Guinee, vei observa faptul că feţele acelor oameni sunt adesea înfiorătoare. Aceştia sunt înfiorători în estetică, însă nu şi în obiceiuri. Aceasta este o caracteristică a oamenilor primitivi, săvârşite în scopul de autoapărare.

Potrivit textului siriac ce păstrează viaţa, se spune că atunci când acesta a ajuns prin astfel de locuri, localnicii au încetat a se mai mutila, revenind la aspectele lor naturale. În cartea se menţionează interzicerea de a-şi mutila omul propriul trup, prin urmare, predica Apostolului a avut roadă de a-i ajuta să renunţe la acele urâte obiceiuri. Sfântul Andrei a fost înfiorat atunci când i-a văzut pentru prima dată, motiv pentru care a şi fugit înapoi, spre barca în care venise până aici. Ajuns în barca el simte o mireasmă plăcută, ceea ce îl face să îşi dea seama că Însuşi Domnul a fost Cel care a condus barca până în acest loc. Astfel, încurajat în inima

lui, el se întoarce la chinocefali. Ajuns între ei, el îşi dă seama că aceştia erau deosebit de ospitalieri, doar înfăţişarea fiind ceva înfiorător.

Sfântul Hristofor - mucenicul cu cap de câine

Sfântul Mucenic Hristofor este unul dintre cei mai uimitori sfinţi ai Bisericii lui Hristos, fiind prăznuit la data de 9 mai. De ce este cel mai uimitor sfânt? Cei care îl cunosc deja pe acesta, ştiu de ce. Cei care nu-l cunosc încă, vor afla acum. Sfântul Mucenic Hristofor este un sfânt înfăţişat în frescele bisericii având cap de câine. Nu mulţi dintre noi cunosc existenţa sfinţilor cu cap de câine (chinocefali) sau de miel, cu toate că de multe ori am rămas surprinşi văzând această siluetă pe pereţii vechilor mănăstiri sau biserici creştine.

Cine este însă acest sfânt mucenic? Încă din secolul al IV-lea, viaţa Sfântului Mucenic Hristofor, martirul "purtător de Hristos" (hristo + foros) a fost reprezentată în mai multe variante, în frescă şi icoane. Reprezentările lui iconografice ne vin în minte sub două chipuri, deşi acestea sunt cu mult mai multe. În prima ipostază, Sfântul Hristofor ne apare ca un bărbat de rând, care îl duce în spate pe Hristos prunc, peste o apă. Se ştie că această slujbă, de a trece oamenii peste apă, dintr-o parte în alta, o făcea deoarece avea o înălţime mai mare decât a celorlalţi. Cea de-a doua ipostază este aceea în care bărbatul ne apare având cap de câine şi o cruce în mână, crucea de mucenic.

Se crede că prima variantă este de origine apuseană, pe când cea de-a doua este de origine răsăriteană. În lumea romano-catolică, evlavia credincioşilor faţă de Sfântul Hristofor a fost foarte mare, mai ales spre sfârşitul Evului Mediu. Aici, el era văzut drept ocrotitor al călătorilor şi păzitor de moartea neaşteptată. În partea de Răsărit, creştinii au simţit o atracţie mai mare faţă de un anumit detaliu din viaţa sfântului, şi anume particularitatea lui fizică: capul de câine sau miel.

Sfântul mucenic Hristofor apare des în frescele bisericilor şi ale mănăstirilor, însă într-un mod diferit, de la loc la loc. Astfel, canoanele privind pictarea acestuia diferă, modelele sale fiind mai multe (aproximativ 8 variante). Ne punem întrebarea, se poate să fie vorba despre mai mulţi sfinţi cu acelaşi nume? Totuşi, şansa ca Sfântul Hristofor să fie unul singur, iar tradiţia să fi păstrat două variante ale vieţuirii şi ale muceniciei sale, este cu mult mai mare decât cea a existenţei mai multor sfinţi cu acelaşi nume.

O variantă de reprezentare a acestui sfânt chinocefal este aceea întâlnită la noi în ţară, în nordul Moldovei, spre deosebire de celelalte, mult mai cunoscute. În bisericile şi mănăstirile din Muntenia şi Oltenia, Sfântul mucenic Hristofor apare având cap de câine sau de miel, pe când în minunatele mănăstiri din Moldova - Sfântul Hristofor are cap de om, însă îşi poartă capul de câine pe o tipsie. Legenda spune că cei care văd icoana Sfântului mucenic Hristofor, nu vor muri de moarte rea în ziua respectivă.

Tradiţia creştină răsăriteană, alături de legendele locurilor, mărturiseşte faptul că Sfântul cu cap de câine Hristofor a trăit pe vremea împăratului Deciu, în jurul anilor 250; o altă datare a vieţii acestuia ne arată anul 308, iar ca prigonitor pe cezarul Maximin Daia. Legat de viaa şi chipul acestuia, asemănător cu cel al unui câine, există însă două posibile variante, păstrate până astăzi. Prima variantă este aceea a tânărului minunat, care se roagă să i se ia frumuseţea, spre a nu mai sminti pe nimeni prin aceasta, iar a doua variantă aminteşte faptul că acesta făcea parte dintr-un trip al chinocefalilor, iar convertit la Hristos, el ajunge să fie omorât, devenind astfel martir. Ambele variante sunt impresionante, atât jertfirea frumuseţii proprii, cât şi iubirea lui Hristos indiferent de toate circumstanţele exterioare, arată minunata lucrare a Duhului Sfânt în inima omului.

Prima variantă - Hristofor cel prea frumos. Aceasta ţine mai mult de tradiţia populară creştină. Sinaxarul din Minei ne spune că Sfântul Mucenic Hristofor era un tânăr de o frumuseţe rară, care, din dragoste pentru Hristos, a ales să renunţe la viaţa sa normală. În orice loc ajungea, el stârnea ispite prin frumuseţea trupului şi chipului său, lucru ce făcea ca orice fată să se tulbure şi să-şi piardă liniştea. Veşnic întristat de mâhnirile pe care le pricinuia în mod involuntar, tânărul Hristofor s-a rugat lui Dumnezeu să-i ia frumuseţea, pe care tot El i-o şi dăduse. Rugăciunea acestuia, făcută cu durere în inimă, a fost ascultată, prin urmare, a doua zi el s-a văzut lipsit de acea cruce grea a frumuseţei, în loc de cap de om el având cap de câine. În unele locuri se menţionează că mucenicul avea cap de miel.

Schimbarea frumuseţii pe urâţenie, în urma rugăciunii veşnic ascultate de Dumnezeu, a fost făcută numai şi numai spre a scăpa de legătura păcatului, căci scris este: "Vai celui prin care vine ispita." Foarte frumos spune , zicând: "Iubirea lui Dumnezeu nu-i lasă pe cei îndrăgostiţi să fie ai lor, ci ai celor de care sunt îndrăgostiţi." Aceasta este dragostea care l-a împins pe Sfântul Hristofor să renunţe la frumuseţea trupului.

Cea de-a doua variantă - Hristofor cel din tribul chinocefalilor. Aceasta ţine mai mult de cele dintâi relatări scrise păstrate cu viaţa sfântului. Cel mai vechi manuscris haghiografic privind viaţa sfântului cu cap de câine aparţine episcopului Teofil indianul, în limba greacă, încă de pe la jumătatea secolului al IV-lea. Potrivit acesteia, Sfântul Mucenic Hristofor era un soldat originar din nordul Africii. Tânărul soldat avea un chip de nemaivăzut, faţa lui semăna cu cea a unui câine, iar cuvintele îi erau stâlcite. Cu toate că acesta înfiora pe tot omul care îl vedea, el nu avea un comportament fioros. Prins de către armata romană, el ajunge prizonier în temniţele unde creştinii erau adesea aruncaţi şi ei. Intrând în contact cu iubitorii de Hristos din Antiohia, el se converteşte la creştinism. În cele din urmă, alături de mulţi alţi creştini, şi tânărul Hristofor va fi omorât pentru nelepădarea dreptei credinţe.

Nedreptatea făcută Sfântului mucenic Hristofor - sfântul cu cap ca de câine

Datorită faptului că omul a ajuns, din ce în ce mai mult, să se limiteze la ceea ce vede, fără a se strădui să pătrundă însă şi în spatele lucrurilor, în conţinutul lor real, multe dintre lucrurile ce dădeau viaţă bisericii au ajuns să fie dată la o parte, fiind văzute drept de prisos. Din păcate acest lucru s-a cam întâmplat şi cu Sfântul mucenic Hristofor, el dispărând aproape total de pe pereţii noilor biserici.

Toate bisericile şi mănăstirile din vechime îl aveau pe Sfântul mucenic Hristofor, pictat alături de alţi sfinţi, în amintirea slavei şi lucrării lui Dumnezeu. Mai ales în aceste cazuri se arată slava lui Dumnezeu şi puterea de schimbare a harului Sfântului Duh. Nimeni şi nimic nu va putea împiedica pe iubitorul de Hristos să moară pentru Acesta, căci trupul este o unealtă prin care inima merge unde vrea. Oricum ar fi trupul, sufletul ce arde de dor pentru Dumnezeu îl va umple şi pe acela (trupul) de cinstirea cea întocmai cu a sufletului.

Atât varianta în care frumuseţea insuportabilă l-a dus pe tânărul Hristofor să se roage pentru îndepărtarea acesteia, cât şi diformitatea iniţială, înfrumuseţată interior prin convertire, sunt vrednice de amintit, iară şi iară, până în sfârşit, iubitorilor de Dumnezeu. Sfântul mucenic Hristofor este un sfânt ce îşi merită locul pe absidele bisericilor, alături de toţi marii sfinţi nevoitori şi mucenici.

Părintele Selafiil, tămăduit de Sfântul mucenic Hristofor

Părintele Chir, medicul mănăstirii, ne-a povestit că odată starea sănătăţii bătrânului s-a agravat brusc. Din cauza frigului îndurat în lagăr, picioarele i s-au umflat şi s-au umplut de răni, care curgeau. Doctorul s-a gândit că la vârsta de 90 de ani şi cu această boală, stareţul va muri. Dar peste vreo trei zile, când a venit să-l controleze, a văzut că starea bătrânului se îmbunătăţise brusc.

„Părinte, zise doctorul mirat, matale ştii că te vindeci?”

„Ştiu, răspunse stareţul, în noaptea asta a venit la mine Sfântul mucenic Hristofor şi mi-a zis: Selafiil, nu-ţi face griji, tu o să te lecuieşti”.

„Bine, părinte, zise medicul glumind, dar trebuia să-mi spui şi mie, ca să nu mă necăjesc atâta”.

Ce-i drept, părintele Selafiil nu a mai povestit la nimeni despre asta, iar cheleinicul lui mi-a zis că se căieşte că a descoperit că este cercetat de Sfinţi.

(Părintele Selafiil cel orb de la Noul Neamţ, Dragostea care nu cade niciodată, Editura Marineasa, Timişoara, 2001, pp. 36-37)

Sfântul mucenic Hristofor , chinocefal

Din pridvorul bisericilor olteneşti sau din pictura bisericilor de lemn ne întâmpină un chinocefal aureolat. Este Hristofor, mucenicul pe care Biserica ortodoxă îl prăznuieşte în ziua de 9 mai.

În celebrele fresce exterioare ale mănăstirilor Moldoviţa şi Sucevița, Hristofor îşi poartă capul de câine pe o tipsie.

Din Sinaxar aflăm că "a trăit pe vremea împăratului Deciu, la anii 250", că avea "chipul înfricoşător" şi o "putere nebiruită".

Vieţile Sfinţilor şi iconografia din România, Grecia sau Rusia, îl prezintă foarte adesea pe Hristofor ca pe "un om din cei cu capul de câine, care mănâncă oameni şi cărora le zice căpcăuni".

Totuşi, au existat şi texte de largă circulaţie care s-au împotrivit răspândirii unei astfel de legende.

De exemplu, Sinaxarul Bisericii din Constantinopol, din secolul X, spune: "Despre Hristofor se povesteşte că avea faţă de câine (...) şi că s-a schimbat atunci când a crezut în Hristos. Nu este adevărat! Unii şi-au închipuit că arată aşa, deoarece era barbar şi înspăimântător".

Cu toate acestea, legenda mucenicului chinocefal şi-a făcut loc atât în scrierile canonice, cât şi în programul iconografic al multor biserici.

Cu timpul, cei doritori de-a curăţi credinţa de superstiţii au înlăturat din culegerile hagiografice viaţa acestui martir sau au căutat să-i îndrepte reprezentarea, revenind asupra frescelor şi înlocuind capul de animal cu un cap omenesc.

Nu putem considera orice imagine, chiar dacă ea este veche şi frumoasă, corespunzătoare cu învăţătura Bisericii, spune Leonid Uspensky. Ea poate induce în eroare în loc să îndrume. Altfel spus, învăţătura Bisericii poate fi falsificată prin imagine, în aceeaşi măsură ca şi prin cuvânt. Cazul de faţă este unul concludent.

Text: Ioan Gînsca; o sinteză a conferinţei: „Iconografia Sfântului Mucenic Hristofor (Chinocefal)", prezentată în cadrul Sesiunii de comunicări organizate de catedră de Discipline teoretice a Academiei de Arte Vizuale „I. Andreescu", Casa Matei Corvin, 20 mai 1999.

Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor

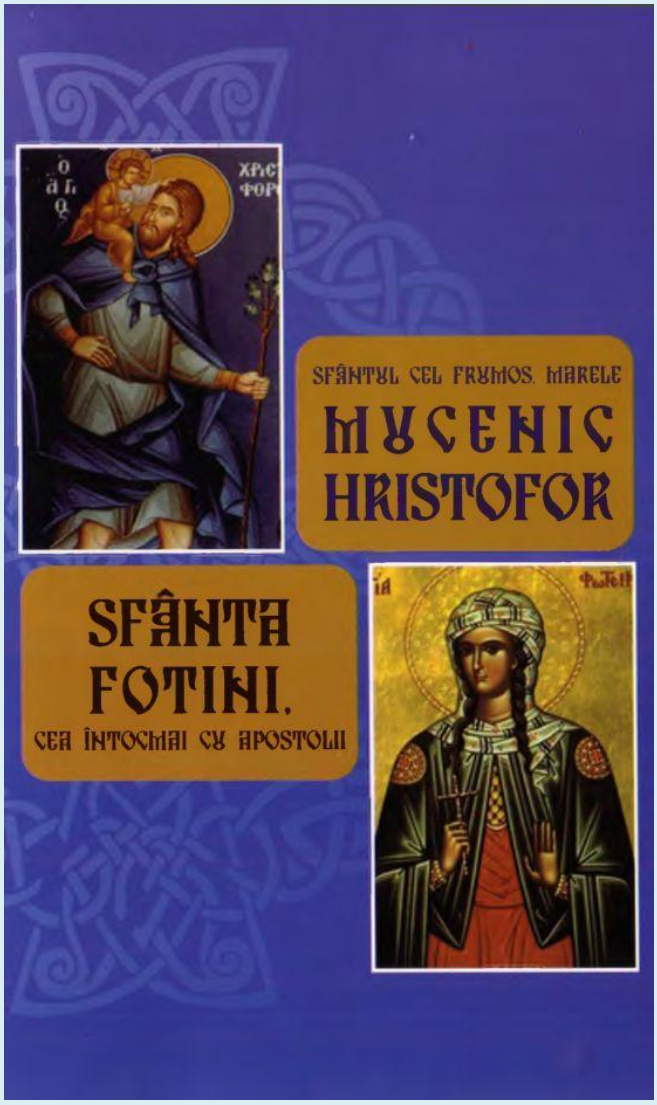

Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor. Sfânta Fotini, cea întocmai cu apostolii:

https://www.academia.edu/43004056/Sf%C3%A2ntul_cel_frumos_marele_mucenic_Hristofor._Sf%C3%A2nta_Fotini_cea_%C3%AEntocmai_cu_apostolii

https://archive.org/details/sf.-hristofor-si-fotini/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-hristofor-si-fotini

***

Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor. Sfânta Fotini, cea întocmai cu apostolii (pdf):
https://www.academia.edu/43004068/Sf%C3%A2ntul_cel_frumos_marele_mucenic_Hristofor_Sf%C3%A2nta_Fotini_cea_%C3%AEntocmai_cu_apostolii_pdf_

Prolog

Conform tradiţiei, Sfântul Hristofor a fost de neam barbar. Ajuns soldat în serviciul Romei a cunoscut credinţa creştină prin descoperirea pe care i-a făcut-o un monah. Atâta de mult zel îl cuprinsese, spune tradiţia mai departe, că a vrut atunci pe loc să se facă util semenilor săi.

Fiind un om puternic, bine legat, i se dădu următoarea ascultare şi anume de a-i trece în spinare pe oamenii ce locuiau lângă un râu adânc şi volburos şi nu puteau comunica cu cei care locuiau de partea cealaltă. Noul creştin îndeplini cu multă râvnă acest neobişnuit serviciu.

Într-o bună zi văzu un copil care îi făcea semne de pe celălalt mal ca să-l ajute să treacă râul. Fără să stea prea mult pe gânduri îşi luă toiagul de care nu se despărţea niciodată şi pe care îl avea de ajutor şi trecu spre băieţel. Îl ridică pe umeri. În timp ce traversa râul avu parte de o surpriză : copilaşul devenea din ce în ce mai greu, ajungând aproape să-l zdrobească prin greutate, când ajunse cu el pe malul celălalt. Când totuşi reuşi şi îl dădu jos se întoarse către el şi îi spuse că dacă ar fi ridicat întreg universul nu ar fi fost atât de greu ca el...

Surpriza fu şi mai mare când primi din partea copilului răspunsul că el, uriaşul, nu a ridicat pe umeri întreg universul ci pe Cel care a creat cerul şi pământul. Şi se făcu nevăzut.

De atunci, aproape fără voia sa, Sfântul deveni Hristofor, adică „purtător de Dumnezeu".

Pentru rugăciunile sale, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte. Amin.

Introducere

Anul 251 al erei creştine. În acest secol, ce se va dovedi a fi al căderii Imperiului Roman, a curs mult sânge.

Nicicând în istorie zdruncinatele tronuri împărăteşti nu au cerut atâta sânge pentru a-şi răscumpăra fărădelegile lor şi niciodată nu a curs atâta sânge omenesc în numele unor idoli deşerţi.

În timp ce împărăţia îşi trăia ultimele sale clipe, ruinându-se din interior, împăraţii ei, atunci când nu se distrugeau reciproc, atribuiau tot răul noii credinţe care cu toate persecuţiile câştiga din ce în ce mai mult teren chiar şi printre senatori. Creştinii erau socotiţi duşmanii de drept ai statului şi ai zeilor romani.
Hipodromurile îşi aveau asigurate „priveliştile" în tot imperiul, animalele sălbatice îşi săturau pântecele cu trupuri omeneşti, Coloseumul roman devenise roşu de atâtea sacrificii ce se făceau acolo.

Trecuseră 200 de ani de când Nero declarase prima persecuţie împotriva creştinilor. Îi urmară şiruri întregi de alţi împăraţi care în diferite feluri, uneori cu oarecare îngăduinţă, alteori cu brutală adversitate, dădeau curs calomniilor la adresa creştinilor, făcându-se vinovaţi pentru sângele vărsat.

La sfârşitul secolului al doilea al erei creştine lucrurile au început să se mai liniştească, ura se mai domoli şi începură să apară câteva legi mai îngăduitoare pentru creştini.

Creştinismul se răspândea văzând cu ochii. Sămânţa lăsată de sângele martirilor începea să rodească. Şcoli catehetice, noi biserici în oraşe mici şi mari, cimitire îşi fac apariţia în diferite părţi ale Imperiului Roman.
Slujitorii bisericii, de la diacon până la episcop constituiau sfântul cler din care nu vor întârzia să apară figuri demne de luat în seamă, adevărate modele...

Vijelia trecuse ! Aşa le plăcea tuturor să creadă. Biserica putea să respire în voie. Mamele povesteau odraslelor lor istorii din viaţa şi din martiriul suferit de atleţii credinţei, istorii adevărate, care aparţineau ce-i drept, altor vremuri dar care nu trebuiesc niciodată uitate.

Pe scena istoriei Imperiului Roman îşi face atunci apariţia Deciu, militar de carieră ce îşi învinsese în luptă corp la corp adeversarul, pe Filip, în bătălia de la Verona. Toate legiunile romane îl recunoscură pe el ca împărat. Noul conducător provenea dintr-o străveche şi aleasă familie romană, ai cărei membri slujiseră patria până la sacrificiu.

Noul împărat găsi însă alt mijloc de a face ca numele familiei sale să fie prea mărit.Îşi adună toate puterile ca să termine, credea, odată pentru totdeauna cu această „rană" numită creştinism.

Astfel că situaţia se schimbă brusc. Din 249 până în 251 se dezlănţui o prigoană fără precedent împotriva creştinilor, de la o margine la alta a imperiului într-o încercare de exterminare, pur şi simplu.

Împăratul a dat ordin ca toţi guvernatorii locali să caute şi să găsească pe creştini, să îi silească să se întoarcă la credinţa păgânească cu orice preţ, folosind şi tortura dacă întâmpinau rezistenţă. Dacă nu, să îi omoare folosind cele mai cumplite proceduri ce existau sau se puteau inventa.

A studiat noul persecutor modurile în care procedaseră înaintaşii săi şi a găsit că erau destul de blânde metodele folosite de aceştia. Din această cauză a născocit noi moduri mai dure şi le-a „perfecţionat" pe cele vechi. Bestialitatea era la apogeu!

Ce mamă astăzi ar putea să istorisească copiilor săi despre biciuiri până la moarte, cine ar putea să audă de smulgerea unghiilor, de moartea pe cruce, de trimiterea creştinilor pentru a fi mâncaţi de animalele sălbatice, de aşezarea pe tronuri încălzite la foc, de băile cu ulei încins, de pietrele de moară ce măcinau oameni şi de alte asemenea teribile pedepse pregătite de Deciu în arsenalul morţii.

A sosit timpul acum să istorisim martiriul unui om care, deşi foarte urât la înfăţişare, s-a dovedit a fi unul dintre cei mai frumoşi sfinţi pe care i-a avut Biserica.

Cea mai cruntă persecuţie

Ne aflăm în ultimul an al domniei lui Deciu şi acesta parcă se grăbeşte să termine lucrul său nimicitor. Crede că prin tortura atâtor martiri va rezolva cu decăderea morală ce era în întreaga împărăţie, în toate straturile sociale.

- Aceştia sunt de vină! Aceşti creştini!
- Pun pariu, Auguste, că dacă sunt vinovaţi de ceva sunt vinovaţi că ne distrag atenţia de la pericole grele şi ne obosim tot vânând aceste...cârtiţe. Nu este bună strategia pe care o folosim.
- Ce vrei să spui, centurionule?
- Vreau să spun că a sosit timpul să ne ocupăm de acum şi de goţii ce ne calcă eparhiile şi ameninţă că vor ajunge până la Atena. Pustiesc totul în calea lor.

- Ştiu cum să-i bat pe goţi. Pe aceştia însă...
- Goţii sunt un popor ce ştie să se bată, Auguste. Nu trebuie subestimaţi.
- Ştiu. Dar cu câteva legiuni le dai de cap.
- Sulițele romane îi nimicesc. Mecanismele noastre de atac îi fac să se predea. Dar cu aceştia ce se întâmplă? Aceştia învinge şi se fac din ce în ce mai mulţi fără a se folosi de nici o armă.
- Glumeşti dacă te referi la creştini.
- Ba nu greşesc deloc. Atâta timp cât trăiesc distrug tot ceea ce a clădit măreaţa Romă timp de secole întregi. Nu aduc jertfe zeilor, nu ţin obiceiurile noastre... Sunt în spatele tuturor lucrurilor rele... Cât trăiesc...
- Ştiu, ştiu Şi când mor...
- Când mor...şi atunci câştigă tot ei. Câştigă simpatia...
- Şi respectul mulţimilor.
- De aceea îţi zic: creştinii sunt cei mai greu de bătut, chiar mai greu decât goţii. Ce veşti avem din eparhii? Ce se întâmplă cu aceşti încăpăţânaţi?
- Persecuţia mătură peste tot. Zelul alor noştri este fără precedent. Este cea mai cruntă persecuţie de care s-a auzit vreodată.

Cele auzite l-au liniştit întrucâtva pe Deciu. În orice loc ajunsese ordinul lui. Idolatrii, fiind acoperiţi de puterea locală, îi vânau fără milă pe creştini. Perioada de relativă pace de care se bucuraseră aceştia din urmă îi făcuse să nu se mai ascundă, să nu-şi mai ia măsuri de protecţie. Se temperase atât teama din partea lor cât şi ura din partea persecutorilor. Credeau că pe viitor pacea nu va mai fi tulburată.

Prin noul ordin însă au reînviat toate, patosul, teama, panica. Mulţimi nenumărate de creştini ajungeau pe băncile tribunalelor. Mecanismul se pusese din nou în mişcare. Procedura era, în faţa atâtor mulţimi, simplă, definitivă şi mai ales scurtă.
- Crezi în zeii romani?
- Cred Într-Unul, adevăratul Dumnezeu!
- Ai putea cel puţin să arunci ceva tămâie aici, pe altar, înainte de a se aduce jertfa?
- La altarul credinţei pot şi trupul meu să-l arunc în loc de tămâie, la zeii cei falşi însă nu aduc nici o jertfă, deorece pur şi simplu aceştia nu există.

Altădată procedura lua forme mai ademenitoare prin bucăţile de carne ce le erau oferite ,,inculpaţilor" din ceea ce se adusese ca jertfă la altarele păgâne, astfel încât indirect aceştia să ia parte la acele sacrificii.

Este aşa de simplu ceea ce îţi cer. Nu e decât o bucată de carne.
Nu!
Şi aşa de gustoasă!

Nu!

Printre soldaţii romani pe care îi urmărea persecuţia se afla o figură ciudată: un bărbat foarte înalt, cu o faţă cu trăsături aspre, urâtă. Toţi cei care îl vedeau aveau ceva de comentat la adresa figurii lui, asemuindu-1 cu o maimuţă, iar unii se speriau de el bănuindu-1 a fi canibal.

„Din ţara canibalilor"

Acel soldat, cu toată urâţenia lui fizică, era un om lipsit de răutate şi liniştit ca un mieluşel. Numele său era Reprevos iar povestea vieţii sale, deşi mică, este foarte interesantă.

Un soldat al armatei romane îl luase prizonier şi văzându-1 cuminte şi disciplinat îl făcu militar. Era înrolat în legiunea Marmarilor ce activa în special în părţile răsăritene ale imperiului.

Cine îi spusese lui Reprevos de adevăratul Dumnezeu? Cum un idolatru „din ţara canibalilor" s-a aflat pe sine creştin în acele vremuri de persecuţie? Dumnezeu cheamă la credinţă cum numai El ştie să o facă, fără a se uita la faţa omului şi are modul Lui unic de a face aceasta care nouă de cele mai multe ori ne rămâne necunoscut.

Bunul Reprevos , deşi departe de neamul său, prizonier al romanilor şi aflat pe meleaguri străine, se simţea însă fericit. Singura lui durere era că nu ştia limba ca să poată să comunice cu cei din jurul său.

Află de persecuţia care se dezlănţuise. Vedea prigoana şi exterminarea creştinilor şi o milă nesfârşită începu să i se instaleze în suflet.

Într-o zi ieşi din oraş, îngenunche şi cu faţa la pământ îşi deschise inima către Dumnezeu şi cu lacrimi ce udau pământul prinse a vorbi pe limba sa: ***„Dumnezeul meu atotputernic, auzi umila mea rugăciune şi ai milă de mine, nevrednicul, şi fă ca să vorbesc şi eu aceeaşi limbă cu ceilalţi pentru a putea să-l înfrunt şi eu pe tiran".***

Cine poate şti cu câtă credinţă şi cu câtă căldură au fost adresate aceste cuvinte care, nici mai mult, nici mai puţin, cereau să se întâmple iarăşi minunea de la Cincizecime?

Dumnezeu spusese şi Reprevos ştia acest lucru foarte bine despre rodul pe care îl poate aduce o credinţă adevărată, chiar de ar fi cât bobul de muştar. Ştia acel gigant că cerea cele ce nu erau cu putinţă. Totuşi a cerut...

Când termină rugăciunea se ridică de la pământ şi văzu înaintea ochilor o privelişte extraordinară. Un tânăr a cărui faţă strălucea de o lumină neobişnuită, stătea în faţa sa în veşminte lucitoare şi prinse a-i vorbi prietenos:
- Reprevos, scoală-te! Dumnezeu a auzit rugăciunea ta şi m-a trimis în ajutorul tău.

Îndată văzu că tânărul cel luminos se apropie de el şi îi atinge buzele cu mâna. Simţi că îl străbate o putere şi descoperi că poate vorbi aşa cum îi ceruse Domnului. A cerut acest lucru pentru a se lupta cu tiranul ce pornise crunta persecuţie împotriva celor pe care îi simţea ca pe proprii fraţi, a creştinilor. Se ridică şi o luă pe drumul care ducea spre oraş. Drumul îl duse în apropierea închisorii provizorii. Văzu acolo pe creştinii ce erau torturaţi de călăi. Simţi mirosul cărnii arse de instrumentele de tortură, văzu trupuri de oameni schingiuite, ochi scoşi din orbite.

Cum poate face un om atâta rău altui om? Reprevos se îndureră profund în faţa teribilei privelişti. Simpatia pentru victimele nevinovate şi care nu se puteau apăra şi indignarea faţă de cruzimea călăilor îi afectau profund inima lui sensibilă. Toate le simţea Reprevos de parcă i s-ar fi întâmplat lui personal.

Fără a sta mult pe gânduri, împins de sentimentele de moment şi cu noua armă ce o avea la dispoziţie acum - limba - începu să strige:
- Oameni sunteţi voi ce torturaţi alţi oameni sau fiare?
- Ia te uită, un om...frumuşel!
- Slujitori ai ilegalităţii!
- Nu îţi vezi de treabă, să nu o încasezi şi tu...
- Să o încasez, ziceţi? Sunteţi foarte plăpânzi pentru a mă învinge şi este foarte mare Dumnezeul nostru Căruia noi I ne închinăm.

Călăii s-au oprit din torturile lor fixându-şi privirile spre uriaşul din faţa lor care se amesteca în treburile lor. Aceea expresie „al nostru” nu le plăcuse deloc.

- Ia mai spune o dată ceea ce ai spus la urmă, pentru că nu am auzit bine, îi spuse unul dintre torţionari ce părea a fi şeful tuturor.
- Ai înţeles.
- Ia mai spune încă o dată!...Şi în spatele vocii se simţea deja o ameninţare.
- O să-ţi spun cu cuvinte mai simple, ca să înţelegi...

Pentru o clipă se aşternu o tăcere mormântală şi după aceea cuvintele, unul câte unul, răspicat, se auziră din gura lui Reprevos:
- Sunt creştin şi eu, ca şi toţi cei de aici pe care îi consider proprii mei fii. Aceştia pe care voi îi torturaţi...Aţi înţeles?

Mărturisirea făcută într-o tăcere deplină a fost urmată de o ploaie de voci dezaprobatoare, înjurături şi scuipări.
Când se liniştiră un pic lucrurile cineva luă iniţiativa de a vorbi în contul tuturor.
- Vrei să spui, adică...
- Că sunt creştin!
- Şi nu aduci jertfă zeilor Romei?
- Zeilor falşi şi care nu servesc la nimic nu le aduc jertfă.
- Canibalule! Mincinosule! în neamul tău zeii şi idolii şi jertfele...
- Acum sunt creştin. Pot să o repet de o mie de ori. Sunt creştin! Sunt...

O lovitură primită peste gură cu un obiect metalic îi întrerupse mărturia. Sângele începu să curgă şiroaie pe faţă.

A făcut un pas spre călău dar s-a oprit, ca şi când cineva l-ar fi împiedicat.
- Dumnezeul meu şi legea Lui mă împiedică să îţi răspund cu aceeaşi monedă. Altfel ai fi primit o lovitură de sute de ori mai puternică decât aceea pe care mi-ai dat-o mie.
- Spune mai bine că nu poţi, încercă să-l ironizeze călăul.
- Cu braţele acestea pe care le vezi am doborât copaci la pământ în ţara mea. Sigur că pot. Dar nu vreau.
- Cuvinte de laş sunt acestea, îl ironiză din nou torţionarul.
- Mărturisirea mea este mai puternică decât pumnul meu. Pe prima ai auzit-o. Dacă insişti să o probezi pe a doua te previn că vei muri de mâna mea.

Reprevos nu ameninţa, nici nu se juca spunând cuvintele acestea. Nu era vreme de joacă. Momentul ca să suporte consecinţele mărturisirii sale era foarte aproape.

Denunţătorul

În atmosfera încinsă ce se declanşase între Reprevos şi călăii săi nimeni nu observă că un soldat roman fugise pe ascuns din închisoare şi se ascunsese după casele de la marginea oraşului.

Tribunalele Antiohiei lucrau încontinuu şi un denunţător întotdeauna avea porţile deschise pentru a pârî pe cineva, lucru ce nu rămânea niciodată fără recompensă.

Spre norocul lui denunţătorul găsi pe însuşi guvernatorul, reprezentantul împăratului.

- Să trăieşti întru mulţi ani, i se adresă şi începu să vorbească cum că potrivit cu ordinele Imperiului Roman şi a hotărârii împăratului toţi trebuie sau să facă ascultare sau...
- Ştiu, ştiu! Continuă.
- Cu puţin timp în urmă s-a prezentat în faţa închisorii provizorii un om tânăr cu o faţă îngrozitoare, mare cât un munte. Îl vezi şi crezi că acum te va culca la pământ.
- Nu cumva eşti beat, soldate? Avem treabă. Nu avem timp de poveşti despre giganţi.
- Nu sunt beat, înălţimea ta, şi nu sunt poveşti acestea pe care ţi le spun. Şi încă nu ai aflat tot.
- Ochii lui lucesc ca luceafărul de dimineaţă şi are nişte dinţi mari şi foarte albi ca ai câinelui de vânătoare, gata să te înşface. Un adevărat gigant!
- Mai ai şi altele să-mi spui?
- Altele...Ce să spun...Oricâte ţi-aş spune şi ţi-aş descrie nu ai putea să îţi faci o idee. Acest om cu puţin timp în urmă a blasfemiat zeii noştri. Şi a zis că nu dă ascultare ordinului împărătesc. Nici mai mult, nici mai puţin, a mărturisit că este creştin.

Faţa eparhului s-a întunecat. Bătând cu pumnul în masă porunci ca omul acela să fie adus în faţa lui.

Pe cine să aduc, guvernatorule? Acesta ar putea să stârnească panică într-o întreagă legiune. Trebuie să am o armată ca să pot să-l aduc. Ia două sute de soldaţi şi du-te de adu-1. Eşti încă aici?

Şi dacă se va împotrivi?

Dacă „muntele", aşa cum îi spui, se va împotrivi, fă-1 bucăţele pe loc.

Fiind pe punctul de a pleca, denunţătorul fu oprit de către eparh care îi spuse că vrea capul gigantului ca să vadă ce fel de om era.

- Chiar dacă nu o să-ţi dai seama numai după asta, ordinul tău se va îndeplini întocmai.

Nimeni însă, nici Reprevos însuşi, nu ştia ce putere se ascundea în inima sa şi de ce lucruri era în stare.

Rugăciunea care face minuni

Să ne întoarcem la locul unde l-am lăsat pe Reprevos , furios de ceea ce vedea în faţa lui. Nu a vrut să continue dialogul cu torţionarii. Aceştia nu aveau nici o putere asupra lui de vreme ce nimeni nu îl dăduse până atunci în mâinile lor.
Plecă profund mâhnit văzând cele îndurate de creştini pentru credinţa lor.
„Ar fi trebuit să rămâi şi să-i mustri pentru ceea ce fac", auzi o voce înăuntrul său. Şi-a văzut însă mai departe de drum. "Eşti un laş! Până când vei ţine numai pentru tine puterea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu?" continuă vocea mai departe.

Dar Reprevos îşi continua drumul. Se aşeză la un moment dat lângă biserica unde obişnuiau să se adune creştinii înainte de persecuţie. Căzu pe gânduri: „La ce va folosi puterea pe care o am, gândea. Dacă îi omor pe aceştia se vor găsi alţii în locul lor. Omorul îl interzice Dumnezeu, nu are nici o însemnătate dacă vine din puteri fizice...Nu cumva şi ei, prin ura lor şi prin torturile pe care le practică, nu fac acelaşi lucru?...Altceva trebuie să fac neapărat. Altceva".

Înăuntrul nenumăratelor sale gânduri ce îl torturau şi se împleteau cu imaginile înfricoşătoare pe care le văzuse căuta ceva. Un mod prin care să se arate nu propria lui putere ci puterea lui Dumnezeu în care credea cu tărie.

„Propria mea putere va crea o impresie de moment, ceva respect poate pentru puterile mele fizice şi după aceea va fi dat totul uitării, după cum mă voi stinge şi eu într-o bună zi...Ceva însă care să vină de la Dumnezeu este ceva cu totul diferit...Acest lucru are putere să-l schimbe până şi pe persecutor...şi astfel numele Domnului se va prea mări... "

Şi aşa cum se gândea la preaslăvirea numelui lui Dumnezeu dădu drumul la pământ băţului în care se sprijinea, îngenunche şi îşi lăsă inima să vorbească cu Dumnezeu: ***„Doamne Dumnezeule Atotputernice, auzi rugăciunea mea cum ai auzit rugăciunea celor trei tineri în cuptor. Tu, Care eşti slujit în ceruri de către îngeri şi sfinţi şi eşti prea mărit de sfinţi pe pământ, auzi rugăciunea smeritului şi nevrednicului Tău rob. Auzi rugăciunea mea ca să se prea mărească bunătatea Ta pe care nu o laşi să treacă nici de la oameni ca mine, urâţi şi fără de carte. Fă, Doamne, ca să înflorească toiagul acesta cum a rodit altădată cel al lui Aaron. Acest lucru, chiar dacă altora nu le va face bine, îmi va da putere să merg pe drumul ce duce la fericirea veşnică...te rog din adâncul inimii mele".***

Nu treceau numai cuvintele şiroi din gura sa dar şi lacrimile ce izvorau din adâncul sufletului său...

Şi încă cu rugăciunea pe buze se ridică şi, ce să vezi... toiagul său, toiagul cel uscat dăduse ramuri şi flori. Şi viaţa ce înflorise în acel băţ uscat îl înflăcără şi îl întări în credinţă pe Sfânt aşa după cum spune şi sinaxarul său.

În faţa acestei minuni începu să se roage cu şi mai multă ardoare, terminându-şi rugăciunea: ***„Îţi mulţumesc, Dumnezeul meu, pentru răspunsul pe care mi l-ai dat. Acum Te rog să îmi dăruieşti înţelepciune deplină ca să desăvârşesc întru totul lucrul pe care mi-l dai de făcut şi să se slăvească numele Tău prin mine, acum şi pururi şi în vecii nesfârşiţi. Amin".***

Aşa cum stătea îngenuncheat la rugăciune nu observă că cineva intrase în curtea bisericii.

O fetiţă ce obişnuia să strângă trandafiri acolo îl văzu, se sperie de chipul său şi fugi să dea vestea în vecini cum că un om mare de tot cu faţă urâtă stă şi plânge lângă biserică. Întrebată fiind dacă a speriat-o, fetiţa spuse că ea se speriase singură. Vecinii vroiau să afle amănunte când deodată drumul se umplu de sol-daţi. Cel care îi conducea se opri din drum să întrebe dacă nu au văzut un om uriaş, soldat de alt neam, prin apropiere. Fetiţa le descoperi locul unde era Reprevos.

Unul singur în faţa a două sute de soldaţi

Paşi ameninţători se auziră pe caldarâm . Erau soldaţii înarmaţi ce se apropiau. Soldaţii nu îndrăzniră să vină din faţă, veniră pe la spate urmărindu-1 de la o oarecare distanţă pe Reprevos. Când îl văzură că stă şi plânge îşi spuseră între ei că poate ei înşişi erau vrednici de plâns. Îşi făcură curaj singuri amintindu-şi unul celuilalt, că spre deosebire de uriaşul din faţa lor, ei erau înarmaţi.

- Şi totuşi ne e frică să ne apropiem de el, încercă unul dintre ei să spună adevărul.
Se apropiară totuşi şi unul prinse a vorbi în numele tuturor:
- Spune-ne cine eşti, în slujba cui te afli şi pentru ce plângi? Ce ţi s-a întâmplat?

Înconjurat de două sute de soldaţi, Reprevos nu se ridică de la locul lui, nici nu îşi ridică capul. Totuşi le vorbi:
- Mă întrebaţi de ce plâng. Pot să nu fac aceasta? Pe vremea când nu cunoşteam pe adevăratul Dumnezeu nimeni nu mă blama pentru neştiinţa mea şi nici nu mă ajuta să-L cunosc. Acum când L-am cunoscut mă aşteaptă chinuri. De aceea plâng: pentru nedreptatea aceasta. Sau oare nu este nedreptate?

Soldaţii au rămas muţi de uimire la auzul acestor cuvinte. Argumentele vorbeau de la sine. Se simţiră ruşinaţi, ei, reprezentanţii Romei atotputernice, în faţa acestui om ce stătea desculţ în faţa lor. Nu ştiau efectiv ce să răspundă.

Reprevos câştigase prima victorie în faţa lor. Acest om nebăgat în seamă de nimeni lăsase fără cuvinte un întreg imperiu pe care îl reprezentau soldaţii. Într-adevăr, cum este slăvit Dumnezeu prin fiii Săi!

Când îşi reveni din uimire comandantul celor două sute de soldaţi mai făcu o încercare:
- Noi avem o sarcină, să te ducem legat în faţa împăratului nostru Deciu în Antiohia ca să te înveţi să respecţii pe zeii noştri şi nu pe acest Dumnezeu despre care noi nu ştim şi care pe tine te va face să suferi cumplit.

Reprevos îşi ridică atunci capul şi, foarte liniştit, le spuse:
- Dacă vrea acest lucru împăratul vostru nu e nevoie să mă legaţi. Voi veni de bună voie. Nu opun nici o rezistenţă.

- Ordinul este însă ca să te legăm...nu se poate altfel.
- Dumnezeul în Care cred S-a făcut om pentru mântuirea noastră şi ne-a dezlegat de legăturile grele ale păcatului şi ne-a mântuit de sub stăpânirea satanei. Nu se cuvine, aşadar, să mă înfăţişez în faţa împăratului vostru legat. Iarăşi legat, de vreme ce sunt liber?

Soldaţii într-adevăr nu mai aveau ce adăuga. Erau tare încurcaţi de acest nou răspuns. Li se părea că le vorbea nu un om de rând ci un înţelept.
- Omule, continuă comandantul să i se adreseze, se pare că ai dreptate în ceea ce spui, dar şi noi trebuie să îndeplinim ordinul ce ni s-a dat. Am putea însă să ne punem de acord. Deoarece te vedem şi pe tine ca şi pe un soldat ca şi noi am putea să-i spunem împăratului că pur şi simplu nu te-am găsit. După asta tu fugi şi faci ce vrei. Nu te-am văzut, nu ne-ai văzut...înţelegi ce vreau să spun...

- Nu este bine aşa, răspunse cu calm Reprevos. Voi veni cu voi. Numai să-mi daţi un răgaz. Am atâta nevoie să mă rog ! Să vorbesc cu Dumnezeu, adică.

- Aici nu mai suntem de acord. Nu avem nici prea multe rezerve cu noi şi timpul ne este măsurat. Se lasă seara, ce vom mânca, cum ne vom descurca? Vezi doar că suntem aşa de mulţi...unde să găsim atâta mâncare pentru toţi?

Fericitul Reprevos, plin de Duh Sfânt le spuse:

- Fraţilor, de atâta lucru vă împiedicaţi voi? Nu vă va lipsi nimic. Veţi mânca din toate bunurile pământului. Dar cel mai important lucru este că veţi vedea cine este şi ce putere are Dumnezeul meu la Care nimic nu este cu neputinţă.

Soldaţii nu au mai zis nimic. Nu ştiau ce să mai creadă. Treceau dintr-o surpriză într-alta. Îi cerură să le explice ce voiau să însemne acele cuvinte.
- Veţi înţelege îndată. Daţi-mi rămăşiţele de pâine pe care le mai aveţi. Aşezaţi-le pe piatra aceasta şi veţi vedea.

Conduşi mai mult de curiozitate decât de dorinţa de a-i face pe plac acestui ciudat inculpat soldaţii au făcut precum li se spusese.

Atunci îl văzură că îşi înălţă mâinile către cer părând şi mai înalt decât era. Un uriaş care se ruga era o privelişte fascinantă, pe care o vedeau pentru prima dată. În ochii războinicilor soldaţi un uriaş ar fi trebuit să se bată ca o fiară, să răspândească teamă în rândul duşmanilor. Dar acesta din faţa lor semăna cu o scară care îi ridica din micimile pământeşti şi dintre duritățile şi puterile mai marilor pământului.

La un moment dat Reprevos îşi lăsă în jos mâinile şi căzu cu faţa la pământ şi îşi continuă cu voce tare rugăciunea.

Există situaţii când rugăciunea este o fierbinte implorare şi există momente când devine strigăt ce bate cu putere la porţile cereşti ajungând la Atotputernicul Dumnezeu.

- Doamne Dumnezeule Atotputernic! Tu, Cel Care ai binecuvântat cele cinci pâini în deşert şi cu ele ai săturat cinci mii de bărbaţi, poţi face şi acum o minune. Nu ca să îi saturi pe soldaţii aceştia. Ci ca să vadă Cărui Dumnezeu îi slujesc eu, în slujba Cărui împărat mă aflu.

Total de neînţeles cuvintele acestea pentru soldaţii idolatri ce urmăriseră toate cu gura căscată, nemişcaţi. Numai vocea implorătoare, strigătul acestuia către Dumnezeu, rupea liniştea acelor momente. Scena deveni de-a dreptul dramatică atunci când Reprevos începu să lovească ritmic pământul ca şi când ar fi vrut să sublinieze fiecare cuvânt în parte din rugăciunea sa fierbinte. Aceste lovituri băteau tare la poarta Cerului cu hotărâre şi credinţă.

Ce şi când şi cum se întâmplă minunea nimeni nu ar putea să spună. Nimeni nu văzu decât o mulţime de pâini proaspete. Nu cumva îi înşelau ochii, se gândeau soldaţii. Nu cumva totul nu era decât un vis?

- Pâine, fraţilor! strigă primul ce gustase deja.
- Şi încă foarte proaspătă! adăugă un altul.
- Mâncăm dar pare că nu se mai termină...
- Ba, dimpotrivă, se înmulţeşte! fu constatarea generală.

Nu era doar o impresie. Era o minune, ce se întâmplase la lumina zilei în faţa ochilor unor necredincioşi prigonitori.

- Luaţi şi mâncaţi, fraţilor! îi încurajă Reprevos. Pentru voi s-au făcut toate acestea. Nu este magie ceea ce vedeţi.

- Unde ai avut ascunsă această putere? îl întrebară nedumeriţi ostaşii.
- Puterea aceasta nu este a mea. V-am mai spus: puterea este a lui Hristos în Care cred, Căruia mă închin şi Căruia îi slujesc.
- Cine este Acesta? Nu am văzut pe nimeni lângă tine.
- Acesta este pretutindeni. Acesta împlineşte nu numai cele pământeşti dar celor care cred le dăruieşte şi cele cereşti.

Soldaţii căzură pe gânduri. Omul din faţa lor nu era numai puternic la trup, era şi un adevărat înţelept. Era adevărat că slujea unui Domn Atotputernic Care nu dădea ordine, nu se folosea de slujitorul său, ci dimpotrivă îl asculta, îi stătea alături şi îl ajuta în momentele grele. Şi, mai important, se pare că îi dă orişice îi cere!

O altă minune, mult mai mare, se întâmplă în acele clipe, de data aceasta în inimile soldaţilor. Aceşti soldaţi duri ce duceau cu ei în afară de arme şi întreaga mândrie a faptului că slujeau unui imperiu puternic şi cezarilor lui, ce juraseră şi aduseseră jertfe zeilor şi împăratului recunoşteau acum supremaţia unui Domn a Cărui putere era peste puterile tuturor împăraţilor la un loc, un Domn ce dăruia putere slujitorilor Săi, aceştia cărora prea puternica Romă nu le dădea nici cea mai mică importanţă...Ba, mai mult, îi cumpărau şi îi vindeau după bunul plac sau îi omorau fără să dea nimănui socoteală de aceasta.

- Slavă Ţie, Doamne! murmură cineva.
- Slavă Ţie, Doamne! se auzi puternic din piepturile tuturor.
- Acum credem în tine! prinse a vorbi iarăşi comandantul.
- În mine credeţi? Nu în mine, ci în Domnul meu.
- În Domnul tău credem, Cel Care poate să facă aşa lucruri minunate...
- ...Care poate să îi mântuiască pe cei care cred şi nădăjduiesc în El.

Faţa lui Reprevos strălucea de bucurie. Trăsăturile altădată dure se înmuiaseră parcă, deveniră mai blânde şi împrumutaseră o frumuseţe din altă lume.

Există câteodată situaţii când frumuseţea sufletului se reflectă în cea a feţei şi o face şi mai frumoasă decât era înainte...

- Fraţilor, credeţi într-adevăr acum în Dumnezeul în Care cred şi eu? Spuneţi-mi ca să mă bucur şi eu!
- Robule al Celui Preaînalt, începu căpitanul dând cuvintelor solemnitatea necesară acelor momente deosebite, până acum am trăit în întuneric iar tu... ne-ai făcut sfeşnice luminânde. Acum vedem.
- Eu nu am făcut nimic, spuse cu tărie Reprevos şi o umbră de dezaprobare îi trecu peste faţă.
- Ai făcut. Ne-ai descoperit pe adevăratul Dumnezeu.
- Pe care nu îl ştiam
- Şi pe Care îl prigoneam.

Dialogul acesta ce părea că nu se va termina aşa uşor sigur ar fi nedumerit pe mulţi dintre cei care s-ar fi întâmplat pe cale.

Sfârşit triumfător

Când puţin mai târziu sub lumina şi căldura soarelui de mai se auziră iarăşi paşii grei ai soldaţilor romani, în ochii trecătorilor era clar că aceştia au prins pe unul dintre creştini pe care îl duceau acum sigur în Antiohia. Era un lucru cu care începuseră să se obişnuiască.

De la primul până la ultimul soldat însă din acea neobişnuită escortă altele erau simţămintele pe care le încercau romanii. Nu ei erau cei care îl însoţeau pe „inculpat", gata de moarte, ci acesta îi eliberase şi îi condusese spre noua credinţă şi acum spre Antiohia. Semăna cu un soldat ce se întorcea învingător de la luptă.
Alt lucru ceea ce se vedea şi altul ceea ce avea loc cu adevărat. De câte ori ochii se înşală şi de câte ori lucrurile sunt complet diferite faţă de ceea ce par! Aşa se întâmpla şi cu Reprevos, adevăratul conducător din acel moment.

Căzuseră de acord ca până să pornească la drum pentru a se prezenta în faţa împăratului să facă o altă vizită, mai importantă şi anume la episcopul Vavila. Acesta l-a botezat pe Reprevos dându-i numele de Hristoforos şi i-a botezat de asemenea şi pe cei două sute de soldaţi ce erau cu el.

Biserica ce era prigonită în acele vremuri se dovedise iarăşi a fi învingătoare! Episcopul consideră cele ce se înfăptuiseră prin el ca pe un mare dar de la Mântuitorul Hristos, ca să boteze aşa de mulţi foşti prigonitori ai Acestuia.
Cu toată măreţia ce o arăta pe dinafară palatul lui Deciu din Antiohia, nici un creştin nu şi-ar fi dorit în acele vremuri de prigoană să urce scările lui.

Cei două sute de noi luminaţi ai credinţei celei adevărate împreună cu Hristofor trebuiau să facă acest lucru. Soldaţii aveau această datorie de îndeplinit, iar Hristofor era pe jumătate inculpat. După Sfântul Botez soldaţii se întăriră în decizia de a mărturisi credinţa creştină şi se sprijineau reciproc pentru acest lucru.

Cu puţin timp înainte de a intra în palat Sfântul Hristofor - Sfânt şi făcător de minuni înainte chiar de martiriul lui - i-a îmbrăţişat pe toţi cu privirea şi le-a spus ceva ce nu trebuia uitat, acum când urmau să-l întâlnească pe împărat.
- Voinicii mei, aţi văzut ce Dumnezeu avem, Bun şi Atotputernic.
- El ne-a cucerit într-un mod pe care nu îl înţelegem, spuse unul dintre ei, făcându-se purtătorul de cuvânt al tuturor.
- Să nu vă fie frică de pasul pe care îl vom face trecând prin porţile ce ne stau în faţă. În spatele lor ne aşteaptă chinuri, poate chiar şi moartea. Nu suntem însă nici primii, nici ultimii ce trecem prin aceste lucruri.
- Ştim!
- Prin urmare, să nu vă fie frică de aceste chinuri ce se fac aici pe pământ şi care aici vor rămâne. Frica este un lucru foarte rău şi are puterea să paralizeze voinţa noastră şi să ne facă chiar să-L renegăm pe Dumnezeu.
Să nu fie aceasta!
- ...pentru că dacă facem aceasta, aici pe pământ, va face şi El acest lucru în ceruri şi acesta este unul dintre lucrurile cele mai înfricoşătoare ce ni se pot întâmpla.
- Noi suntem gata, Hristofore, să murim pentru Hristos.
- Înainte de aceasta este nevoie de altceva.
- Ce altceva?
- Nu uitaţi că pentru moment sunteţi în slujba împăratului.
- Nu uităm.
- Ca şi soldaţi aveţi o datorie şi trebuie să faceţi cum vi se porunceşte. Nu e timp pentru acţiuni proprii şi provocatoare. Pentru a da mărturie de credinţa noastră trebuie să fim pregătiţi, însă martiriul nu-l provocăm noi.
- Ce vrei să spui, Hristofore? Nu înţeleg ce vrei de la noi, se arătă nedumerit căpitanul.
- Frate, în bucuria şi în lumina noii credinţe ai uitat ceva foarte important şi anume că împăratul a dat ordin să mă aduci în Antiohia legat, umilit. Aşa trebuie să trec porţile acestea.

- Dar ieri altceva ne-ai spus, dacă îmi aduc bine aminte, că Hristos ţi-a dezlegat legăturile, şi că nu vei merge legat în faţa lui Deciu. Sau nu am înţeles bine?
- Aşa am spus şi ai înţeles foarte bine. Şi pot să-ţi spun că după Sfântul Botez pe care l-am primit mă simt şi mai liber. Ieri însă când v-am spus aceste adevăruri aveam înaintea mea două sute de oşteni romani. Astăzi însă am împreună cu mine două sute de fraţi creştini şi nu vreau ca aceştia să păţească ceva din cauza mea. Mă simt răspunzător pentru voi. Vă cer prin urmare să mă legaţi, aşa după cum aţi primit ordin. Nu ezitaţi!
Ne ceri să te părăsim pe acest drum greu, ne este cu neputinţă...
- Singur? Cine este singur astăzi ? După aceea nu ştim ce se va întâmpla. Poate că unii dintre voi mâine-poimâine veţi depune mărturie prin viaţa voastră pentru credinţa creştină. Eu după câte văd s-ar putea să v-o iau înainte, dar mă voi ruga pentru voi. Prin urmare, legaţi-mă, să nu mai pierdem timpul. După ce mă veţi preda să plecaţi şi să vă păziţi.

Cu grea inimă şi cu ochii scăldaţi în lacrimi ostaşii au petrecut lanţurile în jurul trupului martirului. Sfântul îi salva astfel în faţa lui Deciu.

În cuibul fiarei

Împăratul Deciu stătea îngâmfat sus pe tronul lui impunător. Le va arăta el, gândea, şi în ziua aceea, şi în celelalte zile acestor...creştini ce ridicaseră întreg imperiul, le va arăta el, credea, cât de puternică este Roma şi mai ales cât de puternic este împăratul ei, Gaius Decius!

Fiind aplecat peste câteva documente nu băgă de seamă că în sală intrase, însoţit de doi soldaţi, păşind uşor, calm şi dezinvolt, Hristofor.

Când acesta s-a apropiat suficient de aproape de tron, împăratul şi-a ridicat ochii de pe pergamentul ce-l citea şi văzându-l prima dată pe inculpat se sperie şi făcu o mişcare bruscă de retragere.

Ar fi putut să cadă chiar de pe tron dacă nu s-ar fi repezit doi dintre paznicii lui să-l susţină făcând astfel faţă situaţiei.

Foarte palid din cauza fricii ce pusese stăpânire pe el, dar şi mânios pentru episodul ce tocmai îl traversase, cu câteva momente de tăcere încercă să îşi recâştige cumva autoritatea.

Aceste momente însă fură exploatate de către Hristofor care ţinu să fie primul protagonist în drama ce tocmai începuse.
Îşi îndreptă ţinuta şi cu o voce calmă luă primul cuvântul:
- O, nefericită putere împărătească! Ai rămas mută de uimire în faţa cutremurului ce te-a cuprins la vederea mea! Dacă în faţa unui atât de neînsemnat rob al lui Dumnezeu ai reacţionat aşa, oare ce răspuns ai să dai în faţa a însuşi Judecătorului cerului şi pământului pentru miile de credincioşi pe care i-ai torturat şi i-ai trimis la moarte?

Deciu s-a tulburat foarte tare şi, deşi a încercat să articuleze un cuvânt acesta nu prea voia să iasă nicidecum din gura lui. Parcă îşi pierduse puterea de a vorbi.
Cu o singură frază, deşi în ipostaza de inculpat, Hristofor a putut aminti de tribunalul ceresc în faţa acuzatorului său pământesc.

- Văd bine, împărate, că nu poţi să scoţi nici un cuvânt ca să te aperi nici măcar în faţa unui rob ca mine. De aceea, ia aminte! Te va pedepsi Dumnezeu, Dreptul Judecător, Dumnezeul meu şi pedeapsa aceasta va fi pentru veşnicie.

Deciu luă aceste din urmă cuvinte ca o ameninţare şi în faţa unui astfel de curaj nebun îşi regăsi puterea de a articula un răspuns:
- Cine crezi că eşti tu şi cine este Dumnezeul acesta care are puterea de a pedepsi pe împăraţi, după cum aud?
- Eu, împărate, sunt creştin şi acest lucru spune tot. Nu am nimic de adăugat. Creştin sunt.
- Numele tău vreau să îl aflu.
- Numele meu în registrele împărăţiei este Reprevos. În cartea lui Dumnezeu însă, după Sfântul Botez, am primit numele de Hristofor. Este un nume pe care vreau să îl cinstesc.
- Din ce părţi eşti? Deoarece nu pari nici roman, nici grec.
- Nu ştiu geografie, împărate. Poate tu care judeci după înfăţişare să ştii mai multe decât mine. Neamul meu nu judecă după faţa omului.

Procedura începuse prost şi de aceea Deciu găsi de cuviinţă să treacă la atac şi să încerce să strivească această încredere de sine a Sfântului, acum până când nu era prea târziu.
- Un nume rău şi care sună glacial, ţi-au dat, Reprevos.
- Hristofor mă numesc.
- Cu atât mai rău pentru tine. Deoarece acesta nu te va ajuta cu nimic pe mai departe. Dimpotrivă, ceva îmi spune că te va distruge în mod iremediabil.

- Nume rău şi fără nici o semnificaţie este numele pe care îl porţi tu, împărate Decie. Dar care Dumnezeu îţi va dărui alt nume de vreme ce tu şi cei de lângă tine vă închinaţi la dumnezei străini şi aduceţi jertfe în faţa unor pietre şi marmure reci?
Cuvintele de mai sus nu aveau nimic retoric în ele. Erau cuvinte simple rostite cu calm.

Deciu a încercat mai departe o stratagemă. Îl măsură din priviri făcându-se că îi admiră statura atletică.
- Aşa trup bine legat şi care nu poate fi desigur decât al unui bun luptător nu am mai văzut niciodată până acum. Crede-mă, sincer, că deplâng faptul că acest trup plin de viaţă şi putere va fi greu încercat de chinuri şi va muri. Ţie nu îţi este milă de el?
- Eu mă îngrijesc în primul rând de sufletul meu, împărate! Acesta este de nenumărate ori mai de preţ decât trupul, care şi aşa într-o zi va trebui să moară, în timp ce sufletul, împărate, este nemuritor.
- Nu înţeleg ce poate să păţească sufletul tău dacă vei aduce jertfă zeilor.
- Sufletul meu este nemuritor şi aparţine adevăratului Dumnezeu. Iubirea Acestuia nu o voi trăda niciodată aducând jertfe unor zei falşi.
- Cine ţi-a spus că e vorba de trădare? Dimpotrivă, eu am planuri măreţe în ceea ce te priveşte. Vrei să le auzi?
- Nu cred că ai poruncit ca să fiu adus legat înaintea ta pentru a-mi spune ce planuri măreţe ai cu mine. Cu toate acestea, poftim, ascult.

„Nu aduc jertfă zeilor"

- Adu jertfă zeilor şi îţi promit că vei avea parte de multă cinste şi onoare de aici încolo până la sfârşitul vieţii, îi spuse împăratul lui Hristofor.
- Nu am avut niciodată nevoie de cinste şi de slavă aici pe pământ, nu văd de ce aş avea nevoie de acum înainte.
- Îţi vorbesc de o cinste şi slavă ce nu sunt rezervate tuturor muritorilor, nesăbuitule!
- Dumnezeul meu Care m-a făcut...
- Lasă pe Dumnezeul tău şi ascultă la mine: Adu jertfă zeilor Romei şi eu..voi semna un decret către toate eparhiile unde vei dori să mergi şi să fii preot la orice altar vei vrea. Tu vei aduce jertfe, vei fi primul între slujitori.
- Nu te obosi, împărate! Nu îmi mai spune despre cinste şi slavă şi despre slujirea zeilor Romei. Nu am nevoie de dumnezei ce nu au făcut cerul şi pământul.

Împăratul s-a înfuriat atât de tare încât ai fi zis că pe tron stă o fiară şi nu un om. Aruncă priviri pline de ură către soldaţii ce îl însoţeau pe Hristofor şi scrâşnind din dinţi porunci să-l spânzure pe Hristofor atâmându-1 de păr.

Căzu după aceea pe gânduri şi deodată faţa îi străluci răutăcios de ideea ce îi venise şi anume ca torţionarii să adauge şi o piatră de gâtul lui aşa cum era spânzurat. Dădu ordin ca în continuare călăii să insiste cu ideea aducerii de jertfe ca să poată trăi.

L-au luat prin urmare pe Sfânt şi au făcut precum li se spusese.

Când l-au adus iarăşi în sala tronului în faţa împăratului mucenicul se înfăţişă în faţa împăratului calm, cu o privire blândă şi care exprima îndelungă răbdare; nu vedeai prin ce chin trebuise să treacă şi cu câtă „conştiinciozitate" fuseseră aduse la îndeplinire poruncile lui Deciu.

- Adu jertfă zeilor ca să trăieşti! Mai ai timp încă. Cu această nouă ademenire Deciu era sigur de victorie.
- Nu aduc nici o jertfă! Alt răspuns nu am! Era poziţia de neclintit a mucenicului.

Deciu ar fi vrut să epuizeze toate mijloacele de tortură. În lupta lui împotriva creştinismului vroia tare mult să îşi adauge la „panoplie" şi această nouă victimă, pe omul acesta uriaş. Numai aşa credea că va apăra onoarea Romei şi a sa, de a nu se lăsa biruiţi de tineri neruşinaţi precum cel de faţă. Dacă îl va învinge pe Hristofor va putea spune că a învins un uriaş din ţara canibalilor, nu era aşadar puţin lucru aceasta.
- Pentru ultima dată, Hristofore! Aduci jertfă?
- Nu!
- Luaţi-1 şi ascuţiţi săbiile pe trupul său, să-i punem răbdarea la încercare!

Soldaţii îşi traseră săbiile din teacă. Total neînarmat, Hristofor începu să se ferească de noul atac ce fusese pus la cale împotrivă-i. În nici o altă luptă lucrurile nu au fost atâta de neegale.

Între timp Deciu se distra în faţa nemaivăzutei privelişti.
- Un singur cuvânt şi voi da ordin să înceteze totul!
- Ţi-am spus cuvântul meu. Este singurul pe care îl am.
- Este o prostie să preferi să îţi distrugi viaţa, cel mai de preţ lucru.

- Chinurile vieţii acesteia sunt temporare, împărate. Tu însă, nesăbuite, vei suferi chinuri veşnice, aceea va fi pedeapsa adevărată. Acest lucru este într-adevăr de plâns. Să insişti şi să preferi pedeapsa aceasta veşnică.
- Ardeţi-i limba cu cărbuni aprinşi! urlă Deciu.

Oamenii devotaţi lui repetară de trei ori acel lucru, apropiind de gura mucenicului cărbuni aprinşi. Durerea ajunse până la os. Dar nu şi până la inimă. Aceasta împreună cu voinţa şi credinţa erau neclintite şi de neatins.

Sala tronului se umpluse de mulţi gură cască. Multă lume începuse să vadă că acea judecată nu era una de rând.

Câţiva soldaţi îl sfătuiră pe împărat să-l mai slăbească din torturi pe cel care la urma urmei era în serviciul Romei.

- Fie, fu de acord Deciu. Eliberaţi-1 din legături! Şi cu voce înmuiată pe cât putea un tiran ca el îi zise victimei:
- Ia vino încoace, mai aproape. Te văd un tânăr în plină putere. Ce te costă să aduci jertfe zeilor? Un cuvânt numai aştept de la tine şi am terminat totul. Şi când îl voi auzi, uite, în faţa tuturor acestora de faţă eu, împăratul, îţi promit că îţi dau orice voieşti. Pentru că nu vreau să îţi ascund faptul că m-am gândit că vreau să te fac şef printre grăjdarii mei, să ai grijă de caii împăratului şi de căluţii mici ce vor veni pe lume.

Acest din urmă lucru împăratul îl considera o mare cinste şi rostise foarte încet cuvintele de mai sus, apăsând pe fiecare dintre ele.
- Îţi mulţumesc pentru cinstea pe care vrei să mi-o faci, împărate. Dacă într-adevăr ţii la mine atunci fii şi tu creştin ca şi mine. Vezi, îţi răspund la fel, vorbindu-ţi de o cinste însă cu mult mai mare decât cea pe care mi-o oferi tu.
Râse cu putere Deciu la auzul celor de mai sus. Râsul lui stârni ecouri ciudate în acea sală.

- Foarte bine ai întors-o, ce să spun! Eu îţi spun să jerfeşti zeilor şi tu îmi propui să-i părăsesc şi să-L prefer pe Dumnezeul tău.

Împăratul se întoarse şi zise către cei de faţă:
- Vedeţi şi singuri că nu ne putem înţelege. Luaţi-1 de aici! Am obosit! Vreau să mă odihnesc! Lăsaţi-mă singur!

Capcana

Deciu era gata să se ridice de pe tron, când veni lângă el unul din slujba sa şi îl rugă să asculte o propunere.
- Un astfel de om consideră că nu poate fi înfrânt de către un alt bărbat. Dar de către o femeie însă... lucrurile stau cu totul altfel. Femeia are alte mijloace şi un tânăr se lasă flatat în faţa unor astfel de avansuri şi cedează. Înţelegeţi, maiestate...
- Spune repede ce propui. Fără ocolişuri! M-am plictisit!
- Propun să daţi ordin să vină două fete frumoase şi să preia acestea, cu mijloacele lor, lucrul la care te-ai obosit deja peste măsură. Vei vedea că lupul acesta se va transforma în mieluşel şi disciplinat, se va da în mâna noastră şi va jertfi zeilor.
- Pare a fi o idee bună. Îţi dau sarcină ţie să te ocupi de acest lucru, să găseşti femeile.
- Nu voi întâmpina mari greutăţi. În Antiohia acum cu legiunea romană ce este aici şi care prigoneşte pe creştini nu puţine sunt astfel de femei.

Planul era de-a dreptul diabolic, atât în sine cât şi ca executare. Pe Deciu nu îl interesau însă mijloacele.

Căpitanul găsi repede două fete tinere şi frumoase, două dintre nefericitele făpturi ce îşi vindeau frumuseţea şi îşi pierdeau sufletele atât pe ale lor cât şi pe ale altora. Ele însele trăiau într-o mare nefericire.

Căpitanul le chemă la eparhie, le dădu haine frumoase şi provocatoare, le dădu şi bijuterii şi parfumuri şi le spuse:
- Vă aşteaptă o răsplată mare dacă veţi reuşi. Nu ştiu cum veţi face aceasta, este treaba voastră. Ceea ce ne interesează acum pe împărat şi pe mine este ca într-o zi, două să-l faceţi pe acest încăpăţânat să aducă jertfe zeilor. Vă voi conduce acum la el.

După puţin timp antiohienii au putut vedea pe străzile lor o suită despre care nu ar fi putut spune mare lucru, dacă adică femeile acelea erau conduse către închisoare sau către martiriu. Nu puţini erau cei ce încercau sentimente de milă pentru cele două fiinţe ce îşi câştigau existenţa scufundate în mocirlă.

S-au oprit în faţa unei mici căsuţe de la marginea oraşului. Căpitanul descuie uşa, intrară pe un coridor îngust şi apoi într-o cameră semiobscură.
Acolo îl aduseseră cu puţin timp înainte pe martir. Acesta, îngenuncheat cu spatele spre uşă, se ruga rostind versuri din psalmii lui David.

Se ridică de la rugăciune şi îi văzu pe cei de lângă uşă, întorcându-se către ei. Atunci i-au văzut faţa pentru prima dată cele două femei. S-au speriat şi, foarte îngrozite, au încercat să se ascundă. Întunericul făcea ca faţa lui Hristofor să arate şi mai urât.
- Ce vreţi de la mine? întrebă Hristofor adresându-se tuturor.

În loc de răspuns soldatul roman le introduse pe cele două femei în interiorul camerei, trase uşa în urma lui şi se îndepărtă. Se auzi numai clănţănitul de la cheile pe care le răsucise în uşă.

Sfântul înţelese situaţia în care se afla. Singur, încuiat cu două femei uşoare, într-o casă la marginea Antiohiei.

În câteva minute, când cele două femei mai aveau încă acoperite feţele, Sfântul chemă în taină în ajutor pe sfinţi. Îl chemă pe Iosif cel frumos. Îl chemă pe Daniil, îi chemă pe cei trei tineri din cuptor şi îi rugă să-i trimită puţină răcoare din aceea dumnezeiască de care se împărtăşiseră în cuptor fiind.

Găsi apoi puterea de a le întreba pe femei ce doreau de la el. Nu primi însă nici un răspuns. Repetă întrebarea.
- Ce aţi venit să faceţi aici, în faţa unui inculpat gata de moarte?

Răspunsul veni din fundul camerei, gâtuit de emoţie:
- Te rugăm să nu ne faci nici un rău!
- Să vă fac rău? Eu? Nu am nici un motiv pentru a vă face vreun rău.
- În orice caz, nu noi suntem vinovate. Vrem să ştii acest lucru, nu suntem vinovate. Să crezi acest lucru.
- Îl cred, dar nu înţeleg... Cineva trebuie că v-a trimis...
- Împăratul ne-a trimis la tine. Ai nevoie să-ţi ţină cineva de urât...împăratul vrea să aibă grijă de tine, să te odihneşti... Oftă uşor după care continuă: Este păcat să mori şi să refuzi din plăcerile vieţii...

Cuvintele începură să-i sune la urechi mucenicului ca melodiile de altădată ale sirenelor.
- Fiinţe nefericite! spuse Hristofor trăgând puternic aer în piept.
- Noi nefericite, tu nefericit, iată un motiv pentru a petrece şi a uita acestea. Pe mine mă cheamă Calinichi, se prezentă una dintre femei.
- Şi pe mine Achilina, adăugă şi cea de-a doua.

- Pe mine mă cheamă Hristofor şi numele meu spune că Hristos este în mine. Şi când Acesta este în om, oricine ar fi acel om el nu poate să fie nici singur, nici nefericit.
- Hristos...Ceva am auzit noi...
- Nu este Cel pentru care s-a adunat atâta armată în Antiohia, să facă faţă răsculaţilor? întrebă Calinichi.
- Armata a venit aici ca să se războiască cu creştinii, să-i tortureze şi să-i trimită la moarte pe prietenii lui Hristos, corectă Sfântul.

Aşa deci,...şi eu care credeam... Achilina nu reuşi să-şi ducă gândul mai departe.
- Şi sunt oameni care mor pentru El. Ca tine, de pildă, spuse femeia după puţină gândire.
- Sunt oameni care mor. Cât despre mine nu sunteţi departe de adevăr. Aceasta este crima de care sunt acuzat. Dar nu îmi pasă. Trăiesc, mor, cu El voi fi. Pe Acel Dumnezeu Îl am eu drept prieten. Acela Mântuitor, eu mântuit de către El. Acum trebuie să fi înţeles.

Se aşternu tăcerea. „Sirenele" simţeau că ceva important se întâmplă cu ele.
- Voi ce părere aveţi? Dacă aţi fi avut un prieten adevărat care şi-ar fi dat şi viaţa pentru voi, nu aţi fi crezut în dragostea lui?
- Noi! Nu ne amesteca pe noi vorbindu-ne de dragoste şi de prieteni adevăraţi ca şi ....cum îl cheamă?
- Hristos! Iisus Hristos! spuse Hristofor, accentuând fiecare cuvânt.
- Noi ţi-am putea vorbi zile în şir despre ticăloşenii. Despre prieteni însă...despre prietenii nopţii, poate. Despre câţiva bănuţi...ce preţ avem noi...ce preţ au aceia. Un nor negru de mâhnire s-a aşternut pe faţa tinerei femei.

Dacă v-aş spune să credeţi în Acest Mare Prieten, în Domnul nostru Iisus Hristos le surprinse Hristofor. Ce aţi zice?

Tinerele erau total nepregătite de a da vreun răspuns şi în plus de asta erau într-o situaţie cu totul excepţională. Singure, închise împreună cu un uriaş necunoscut ce era după cum se părea în pragul morţii...Ce să răspundă oare? în ce ne-am băgat oare? Dacă răspundem negativ desigur că omul acesta nu ne vrea răul, nu ne va omorî. Dacă răspundem afirmativ nu îl scutim de moarte şi de data aceasta însuşi împăratul ne va omorî pe toţi.

- V-am întrebat ceva, insistă Hristofor. Nu aţi răspuns.
Iarăşi s-a lăsat tăcerea. O tăcere grea. Urmă un răspuns în urma unei deliberări din partea Achilinei:

- Ca să-ţi dăm un răspuns concret în cunoştinţă de cauză trebuie să ne lămureşti şi tu nişte lucruri pe care le-am auzit pe aici, pe acolo.
- Dacă pot, desigur. Care sunt acele lucruri pe care le-aţi auzit şi nu le-ati înţeles?
- De pildă, am auzit de la unul de-ai voştri, diacon cred că se numea, un om citit, că spunea despre Hristos că Acesta dăruieşte celor care cred în El nu numai bunuri pământeşti, dar şi cereşti şi, în plus de asta, viaţă veşnică. Sunt adevărate toate acestea?
- Sunt adevărate. Numai că nu avem timp să vedem aceste realităţi mai bine. Cineva a spus însă că bunătăţile acestea cereşti sunt dintre acelea pe care omul nu le-a văzut, nu le-a auzit şi nu şi le-a închipuit. Acestea însă ne aşteaptă ca să le moştenim când vom părăsi această lume.

În mijlocul „leilor" noul „Daniil" teologhisea şi cei doi „lei" ascultau cuminţi. Gândurile şi sentimentele încercate în acea cameră obscură din Antiohia se asemănau celor cereşti din alte lumi, dincolo de nimicniciile şi de patimile acestei lumi.

La un moment dat Calinichi, ca altădată femeia samarineancă la fântâna lui Iacob, întrebă:
- Un cuvânt este ca să crezi, ca să spui că cu adevărat crezi în Hristos...un cuvânt...şi cu toate celelalte cum rămâne?...cum să şteargă un cuvânt....
- Despre care „toate celelalte" vorbeşti o întrebă Sfântul cu blândeţe.
- Despre care să vorbesc...Noi trăim scufundate toate în mizerie. Ce apă ne va putea curăţa de toate acestea care ne îneacă, nu ne lasă să răsuflăm liber? Tu nu ştii...
- Întreabă numai. Eu, Calinichi, aud deja susurul apei pe care o cauţi...ca să te spele.
- Eu nu aud nimic...pur şi simplu nimic....de ce oare?
- Este conştiinţa ta care întârzie să se scoale dintr-un somn îndelungat ce nu diferă cu mult de cel al morţii...din această cauză nu auzi.
- Aşa e, aşadar...Crede-mă, omule al lui Dumnezeu, simt că parcă a luat naştere în mine o nouă putere pe care nu o aveam până acum ce dărâmă şi totodată construieşte ceva, acolo în străfundul sufletului.

Achilina fu aceea ce căzu în genunchi şi înălţă o rugă fierbinte:
- Hristofore, roagă-te lui Dumnezeu ca să uite şi să-mi şteargă păcatele mele cele multe! Pentru că sunt foarte, foarte multe.
- Pentru astfel de păcate, pentru păcatele mele, pentru ale unora ca voi, pentru oameni păcătoşi a venit Mântuitorul Hristos pe pământ. Calinichi a vorbit de o apă curăţitoare. Această apă ce curăţă toate păcatele lumii este sângele Lui. Sus, pe cruce. Staţi jos ca să vă spun întreaga istorie.

Două samarinence

O istorie mai emoţionantă ca cea pe le-a spus-o Hristofor nu mai auziseră niciodată cele două femei. Şi niciodată nu a mai avut loc o catehizare în condiţii asemănătoare, de la un prizonier în lanţuri către două catehumene ce se iviseră în întunericul camerei.

- Cred în Dumnezeu, Sfinte Hristofore!
- Şi eu cred, vreau să strig asta în gura mare, vreau să mă rog, dar nu pot cu buzele astea murdare. Dar doresc acest lucru.
- Cu inima ne rugăm, Achilina, îi spuse Sfântul.
- Cu inima...Este adevărat că inima noastră suferă multe. Calinichi şi cu mine de multe ori am salvat de la moarte sigură inculpaţi precum eşti tu acum. Am vorbit, am alergat şi drept răscumpărare...am avut multe cunoştinţe...înţelegi ce vreau să spun...
- Şi sclavi de la piaţa de sclavi am eliberat. Şi am plătit dări pentru cei care nu au avut cu ce plăti. Dar toate acestea, omule al lui Dumnezeu, s-au făcut cu bani murdari...

Sfântul îşi ridică mâna şi făcu semnul Sfintei Cruci deasupra capului lui Calinichi şi apoi repetă acelaşi gest deasupra Achilinei. Îşi făcu şi el cruce şi îngenunchind toţi începură a se ruga.

O, ce moment măreţ! Micuţa cămăruţă din Antiohia devenise palatul pocăinţei. Îngerii care se bucură pentru cei care se întorc şi se pocăiesc petreceau acum în cer pentru noua minune ce se săvârşise. Două fiice risipitoare se întorseseră din îndepărtata ţară a păcatului în casa primitoare a Tatălui Atotmilostiv.

Rostite rar şi răspicat se auziră în solemnitatea momentului cuvintele: ***„Doamne Dumnezeule, primeşte pe mieluşelele acestea în staulul Tău aşa după cum ele însele doresc acest lucru, împreună cu toţi sfinţii Tăi. Amin."***

În timp ce părea că Cerul tot venise acolo de faţă reînsufleţindu-le pe cele două femei, se auzi brusc un zgomot în dreptul uşii de la intrare. Se auzi apoi cheia răsucindu-se în broască, paşi şi voci pe culoar.

Erau paznicul închisorii împreună cu doi soldaţi. Unul dintre ei spuse cu hotărâre:
- Ne întoarcem. Ne aşteaptă împăratul.

Cu o mică întârziere, cât să-l dezlege pe Hristofor şi să încuie casa, porniră spre împărat. Cel de-al doilea soldat, în speranţa unei bune recompense din partea împăratului, anticipă lucrurile spunându-i acestuia că, după cum îl găsise pe Hristofor cu cele două femei, sigur acesta se lăsase convins să aducă jertfe zeilor. Doar îi văzu cum stăteau şi discutau prieteneşte, cu feţele strălucind de bucurie!
Nu aşteptară mult şi grupul intră în sala tronului. Pe drum Hristofor încercă să le spună femeilor să plece; nu erau vinovate, se făcuse doar o încercare de folosire a lor. Soldatul avea însă ordine clare ca să-i aducă pe toţi trei acolo.

Pe drum oamenii care îi vedeau începuseră să strige că li se cuvenea moartea unora ca ei.

Pe împărat l-au găsit şezând confortabil pe tronul său. Cu un gest scurt făcu semn să se apropie de el cele două femei. Pe Hristofor îl lăsă ca să aştepte afară fiind atent supravegheat. Toate se făceau după rânduială în împărăţia romană!
Fără alte ocolişuri, Deciu trecu direct la problemă:
- Aţi reuşit să-l faceţi pe acest bărbat să aducă jertfe zeilor?
- Mai degrabă el ne-a cucerit pe noi pentru credinţă, spuse Calinichi.
- Vrei să spui că nu aţi avut nevoie de prea mult efort pentru aceasta, asta vrei să spui, nu?
- Vreau să spun că mântuirea pe care o aşteptăm toţi numai lângă Hristos o vom găsi. Lângă Acela pentru Care Hristofor este gata să moară. Femeia rostise aceste cuvinte cu aplomb şi cu foarte mult curaj, privindu-1 pe Deciu drept în ochi.

Deciu se întunecă la faţă la auzul acestor cuvinte neaşteptate. Unde mai pui că erau rostite de o femeie! Trecu imediat la atac:
- După câte văd v-aţi lăsat ademenite de acest urât, în loc să-l ademeniţi voi pe el. Iată ceva la care nu m-am aşteptat deloc.
- Lasă astea, împărate Decie, continuă Calinichi netulburată. În această noapte am aflat că Unul este adevăratul Dumnezeu, Cel Care a făcut cerul şi pământul.
- Întotdeauna cei mulţi îl învinge pe cel singur, dacă nu mă înşel.
- Atunci când cei mulţi trăiesc şi sunt adevăraţi. Dar zeii tăi cei mulţi nu sunt buni de nimic şi nu pot să ajute pe nimeni.
- Adevărat că v-a vrăjit, altfel nu se explică de ce într-o singură noapte aţi renunţat la credinţa voastră...cu atâta uşurinţă şi aruncaţi la gunoi o viaţă plină de bucurii...

A venit rândul Achilinei să răspundă la provocări.
- Nu ne-a vrăjit nimeni, împărate. Am crezut în adevăratul Dumnezeu şi am trecut la o nouă viaţă, frumoasă şi bucuroasă şi, mai presus de toate, curată.

- Cu gândurile pe care le ai acum ar trebui să uiţi noua viaţă, urlă împăratul bătând cu pumnul în masă, roşu de furie.
- Suntem gata să ne dăm şi viaţa pentru credinţa noastră, împărate.
- Asta e deja prea mult! Spânzuraţi-o de păr şi atâmaţi-i şi câte două pietre de moară la picioare. Să vedem acum cât de frumoasă li se va părea noua lor viaţă, acum.

Supuşii trecură imediat la executarea ordinelor.

Hristofor a fost introdus atunci în sală încercându-se o intimidare asupra lui prin priveliştea Achilinei ce era condusă cu brutalitate către martiriu.
- Roagă-te pentru mine, robule al lui Dumnezeu!
Hristofor îşi împreună mâinile legate în dreptul pieptului şi cu ochii spre cer zise: ***„Doamne Iisuse, mă rog Ţie,facă-se voia Ta cu roaba Ta, Achilina şi primeşte duhul acesteia în pace şi nu îngădui ca să fie torturată mai mult”.***

Când îşi termină rugăciunea, Achilina adormi întru Domnul ca să se trezească în cer la o viaţă nouă, în veşnică curăţie, aşa după cum cu putere crezuse că va urma de atunci înainte.

Nu apucase Achilina să se bucure de Sfântul Botez, ci avusese parte de Botezul sângelui , îmbrăcându-se cu porfiră şi având pe cap cununa martirică.

„Cele nebune ale lumii acesteia"

Sfârşitul mucenităţei s-a dovedit a fi o lovitură puternică pentru mândria împărătească. O femeie de moravuri uşoare pe care o ştiau toţi să-l ruşineze astfel? Pe el, care câştigase bătălii nenumărate în faţa celor mai crunţi adversari?

Deciu ajunsese împărat omorându-şi predecesorul, pe Filip şi vine acum o femeie oarecare să-l facă de râs în faţa mai-marilor Romei? Împăratul, sigur de victorie, nu se aşteptase la o astfel de înfrângere lamentabilă. Biruitorul sau se umileşte sau devine mai sălbatic, pentru că îl umilesc alţii.

Al doilea lucru se întâmplă şi în cazul lui Deciu. Începu să urle ca o fiară, făcu spume la gură şi nu înţelese că printr-o astfel de purtare şi încăpăţânare îşi înrăutăţeşte poziţia şi implicit autoritatea imperială. Nu avea însă alt mijloc de a reacţiona. I-a mai rămas însă o speranţă. Mai era o femeie, Calinichi. „Martiriul celei dintâi sigur că a cuminţit-o pe cea de-a doua", gândi.

Dădu ordin prin urmare să fie adus corpul neînsufleţit al Achilinei la picioarele lui Calinichi.
- Îmi pare rău de tinereţea acestei nefericite, spuse cu prefăcătorie.
Nici o mişcare , nici un gest nu veni din partea lui Calinichi. Numai două lacrimi se vărsară peste prietena ei, ca o ultimă îmbrăţişare de rămas bun.
- Nu-i plânge pe cei morţi, Calinichi, de cei vii să-ţi fie milă, spuse mai departe împăratul ce îşi dădu seama de emoţia fetei şi încercă iarăşi să profite de si-tuaţie.
- Iată un lucru pe care l-ai spus şi cu care sunt de acord, împărate. Pentru viii ca tine ar trebui să îmi păstrez lacrimile...
- Vroiam să spun că trebuie să ai milă de tine. Cu aşa ceva suntem datori fiecare nouă înşine. Pe Zeus, ce câştig a avut această nefericită care în loc să vadă acum lumina zilei se învârte prin întunecimea iadului? Spune-mi, care-i câştigul? Ce a câştigat prin încăpăţânarea ei?

Calinichi nu răspunse imediat şi acest lucru îl făcu pe împărat să aibă nădejdi, aşa că spuse mai departe:
- Ai milă de tine, Calinichi şi adu jertfă zeilor. Te rog ca pe o fată cuminte şi prietenă a zeilor ce eşti.

Calinichi nu răspunse nimic şi arătă că îşi adună puterile pentru contraatac. Împăratul înţelese acest lucru şi mai încercă pentru ultima dată:
- Calinichi, îţi spun încă o dată, ultima: cedează şi adu jertfă zeilor Romei şi fă acest lucru cât mai repede cu putinţă, înainte de a mă sili să şterg de pe faţa pământului chipul tău, lucru ce nu îmi este greu deloc, deşi însă nu vreau să fac aceasta. Adu jertfă!

Pe buzele lui Calinichi înflori un zâmbet, corpul se destinse din tensiunea în care se aflase până atunci. Cuvintele pe care le rosti umplură de uimire întreaga asistenţă:
- Maiestate, m-ai învins! De altfel aşa este şi cinstit, şi drept, ca cei tari să învingă. Căror zei, prin urmare, trebuie să le aduc jertfă ca să serbăm împreună această zi luminoasă şi de neuitat?
- Păi, tatălui tuturor, lui Zeus, în primul rând, apoi lui Apollo, lui Hercule. Aşa vom câştiga bunăvoinţa mai multora.

Şi unde sunt altarele acestora? Ştii, eu sunt străină şi nu cunosc prea bine Antiohia şi unde sunt locurile în care se cinstesc zeii.

Împăratul nu şi-a crezut urechilor. Trimise priviri îngăduitoare şi surâsuri încolo şi încoace şi îşi serbă de pe acum victoria. În sfârşit iată că reuşise ceva ca să salveze ceea ce mai rămăsese din prestigiul şifonat al împărăţiei.

Dădu porunci ca evenimentul să fie unul de proporţii cât mai mari, pentru a se vedea de către toţi atât victoria sa personală cât şi lovitura mortală dată creştinilor.
Preoţii au chemat poporul Antiohiei la altarul ce era lângă palatul imperial. Un covor de mare preţ a fost aşternut între cele două construcţii. Au fost pregătite de asemenea arome de mare preţ care să se împrăştie din belşug peste popor.

„Şi nu şi-a deschis gura sa"

În fruntea ceremoniei mergea preotul templului. Pe un disc din metal preţios aducea cununa ce era necesară pentru aducerea jertfei. Urma o pleiadă de vornici ce strigau cât puteau de tare:
- Popor al Antiohiei, Calinichi, preferata zeilor, astăzi le va aduce jertfă! Veniţi toţi la ceremonie să o vedeţi!

După ei mergea Calinichi îmbrăcată cu veşminte strălucitoare. Nu avusese niciodată parte de o asemenea cinste în viaţa modestă de până atunci.

Ajunseră în dreptul templului. Toţi se dădură la o parte. Preotul trecu primul. După el, imediat, Calinichi. „Mieluşeaua Domnului" face acest pas hotărâtor intrând în templul idolilor.

- Care aţi spus că este cel mai mare dintre zeii care sunt la cinste în oraş? întrebă.

Preotul, abia stăpânindu-şi bucuria, îi arătă statuia lui Zeus.
- Acesta este cel mai mare, îi spuse şi îi făcu semn să se apropie şi să se închine.

Calinichi însă nu aruncă nici măcar o privire către statuie. Cu ochii ţintă când la preot, când la mulţime începu să strige:
- Locuitori iubitori de zei ai Antiohiei, urmăriţi-mă cu atenţie ce fel de jertfă voi aduce zeului celui mare, Zeului zeilor!

Se întoarse, se uită spre statuie, făcu un pas înainte şi cu mâna dreaptă încercă să o clatine şi în acelaşi timp prinse a vorbi:
- Dacă eşti zeu adevărat, vorbeşte-mi! Eu am venit astăzi special ca să te cinstesc. Spune-mi, prin urmare, ce trebuie să fac. Vorbeşte-mi!

Nu se auzi nici un răspuns. Se lăsă o tăcere mormântală. Toţi cei care se găseau în imediata ei apropiere se uitară nedumeriţi unii la alţii, atât de cele auzite cât şi de tonul provocator.

- Zeule al grecilor, vorbeşte-mi! Mai spuse încă o dată, astfel încât să fie auzită şi de către cei care se strânseseră în afara templului.
În acea tăcere se auzi deodată un râs însoţit de următoarele:
- Vai mie, păcătoasa! Zeii s-au supărat pe mine şi nu îmi vorbesc. Doar dacă nu cumva dorm încă. Şi iarăşi se auzi râsul de mai înainte.

Preotul a rămas înmărmurit şi se auzi un murmur din partea mulţimii.

- Căieşte-te de cele ce le-ai spus! reuşi să articuleze preotul.
- Să mă căiesc! Vreau să mă ajuţi şi tu, ca preot ce eşti. Pentru că vezi doar, l-am mişcat, l-am strigat şi nu am primit nici un răspuns. Tu care îi slujeşti de atâta vreme zi şi noapte, cere-i iertare din partea mea şi roagă-l să-mi spună măcar un cuvinţel, să ştiu dacă am fost iertată sau nu.
- Nu ar trebui să vorbeşti aşa...
- Ba da. Doar atunci poporul care e aici de faţă va afla că Zeus este zeu adevărat şi pe deasupra bun şi milostiv, care îi iartă pe cei ca mine...numai atunci.

Preotul se găsea într-o foarte dificilă poziţie. Ceea ce dorea Calinichi nu era absurd, ci era provocator. Şi unde mai pui că tipicul templului nu prevedea deloc unele ca acestea. Ezită, neştiind ce să răspundă şi ce să facă, cum să reacţioneze.

Din această paralizie îl scoase însăşi Calinichi. Se întoarse din nou spre statuie şi cu un ton mai impozant strigă:
- Zeule al grecilor, ascultă-mă şi răspunde-mi, dacă îmi primeşti pocăinţa. Dacă însă nu eşti zeu, şi încă zeul zeilor, ce stai acolo înmărmurit şi îi înşeli pe oameni?

Şi înainte să o poată împiedica cei de lângă ea, îşi scoase voalul de pe cap şi brâul ce îi încinsese mijlocul, le petrecu în jurul statuii şi trase cu toată forţa, rugându-se cu toată puterea ca Dumnezeu să-i vină grabnic în ajutor în acele clipe. Statuia căzu jos în vuiet mare făcându-se bucăţele.

Au încercat să o prindă, dar cu paşi repezi Calinichi trecuse deja la următoarea statuie, a lui Hercule, pe care o dărâmă în acelaşi mod.

Trecând către a treia statuie vocea ei se auzi bubuitoare, acoperind pe aceea a mulţimii ce nu ştia încă cum să privească, dezaprobator sau nu, toate acelea.
- Vin, Apolon, fugi, că vin. Fugi, dacă poţi, ca să scapi de mânia mea. Îmbrăţişă statuia şi o dădu jos de pe soclu şi, adunându-şi puterile, o făcu bucăţele.

Preotul şi toată mulţimea se dăduseră înapoi, lăsând-o singură pe Calinichi. În ochii tuturor apărea acum ca o învingătoare.

Când totul fu terminat se întoarse către cei de faţă şi le spuse pe un ton triumfător:
- Strângeţi rămăşiţele zeilor voştri şi legaţi-le rănile. De, ce să-i faci. Cine nu poate să se ajute singur, cum poate să îi ajute şi să îi mântuie pe alţii? Aceştia sunt zeii voştri, singuri aţi văzut.
- E nebună! se auzi o voce din mulţime.
- Profanatoare!
- Moarte profanatoarei!
- Moarte! Moarte!

Toată măreţia şi solemnitatea de mai înainte dispăruseră ca o scenă ambulantă, ca un fum pe care îl risipeşte un vânticel. Aşa este. Statuile cu uşurinţă pot fi date jos de pe soclu. Acelea ce tronează în inimile oamenilor însă vor trebui secole întregi pentru a fi zdruncinate de la locurile lor.

Mulţimile furioase cereau în continuare moarte „profanatoarei". Ar fi omorât-o ele, dacă nu ar fi fost în mâna împăratului care singur putea să-i decidă soarta.

Calinichi, fără voal şi fără brâu, cu părul vâlvoi, cu haina sfâşiată îşi făcea drum prin mulţime înconjurată de soldaţi romani înarmaţi.

Mulţimea nu s-a oprit din strigăte. Calinichi nu se sperie, nu se arătă mirată. Când păşise treptele templului ştiuse că nu se dusese acolo ca să aducă jertfe zeilor, ci să se aducă pe ea însăşi jertfă adevăratului Dumnezeu. De aceea acum, în drum spre jertfă, neschiţând nici un gest, înainta tăcută. Ceea ce a avut de făcut făcuse.

Unde eşti, Sfinte Hristofore, să vezi ce peşti ai prins în năvodul cuvintelor tale inspirate? Ce martire ale credinţei au putut deveni acele femei cărora le-ai vorbit într-o binecuvântată noapte despre Dumnezeul cel adevărat!

Neînfrântă Calinichi îşi continua drumul. Palatul era aproape şi ajunseră curând. Drumul către cer i se părea însă greu şi îndepărtat. Dar nu şi-a pierdut curajul. Va păşi şi pe acest drum învingătoare.

Deciu era în sala tronului cu Hristofor ce îi răspundea ceva în momentul când îşi făcu apariţia Calinichi, urmată de strigătele mulţimii de afară ce strigau că i se cuvine moartea.

Preotul ceru să aibă el primul cuvântul, ne mai având încredere în ceea ce putea spune acea femeie.

- Împărate, de unde ne-ai adus-o pe femeia aceasta? Ai aflat că în loc să aducă jertfe, a făcut bucăţele statuile celor mai mari zei ai noştri?
- Şi voi unde eraţi în acest răstimp? Nu aţi putut să o împiedicaţi?
- Dacă nu o împiedicam, nu ar mai fi lăsat nici o statuie în picioare acolo...

Aceasta nu era tocmai aşa, dar preotul desluşise în glasul împăratului ceva ca o ameninţare aşa încât se grăbise să se pună la adăpost de mânia acestuia.

Împăratul îi făcu semn lui Calinichi să se apropie.
- Nu am căzut de comun acord, aici în această sală, că vei jertfi zeilor, femeie? Ce sunt acestea ce le aud acum? Cum ai îndrăznit să faci unele ca acelea în locuri sfinte?
- Eu, împărate, am jertfit acelora pe care i-am avut în faţa mea. Dacă nu ajunge ceea ce am făcut, dă-mi drumul şi o să vezi că, spre slava Dumnezeului meu, nu voi lăsa nimic în picioare acolo.
- Blasfemie!
- Ba deloc! Eu am mişcat pietre la fel ca şi acelea pe care le folosim la construcţia clădirilor. Dacă acestor pietre tu le spui zei, explică-mi oare, cum se lasă ei doborâţi de către femei.
- Termină! urlă Deciu.
- Termin şi mărturisesc că Dumnezeu este Acela Care nu este învins de către nimeni. Dumnezeu învingător este Iisus Hristos pe care Romanii L-au judecat, Evreii L-au răstignit şi Acela a înviat.

Cine ar putea descrie mânia împăratului la auzul acelor cuvinte? „Ah, Hristofore, ce mi-ai făcut, o să vezi tu.." gândi împăratul.

- Aduceţi-mi un dulgher! Un maistru adevărat! Să taie de îndată câte două bucăţi de lemn groase de un cot şi să le spânzure de două coloane.

Aţintindu-şi ochii spre Calinichi îi spuse:
- Vei vedea ce moarte amară îţi pregătesc, atâta vreme cât te grăbeşti să părăseşti această lume!

Calinichi rămase însă netulburată. Sfântul Hristofor în tot acest răstimp se rugase neîncetat, pentru noua credincioasă, pentru el, pentru toţi creştinii ce erau greu

încercaţi în acele vremuri. Se ruga încă şi pentru toţi cei de faţă, ca Dumnezeu să îi ierte şi să îi lumineze pentru a vedea adevărul.

Aghiotantul împăratului intră cu zgomot în sală, anunţând că instrumentul era gata. împăratul ceru să-i fie adus în faţă, să-l vadă personal.

Într-adevăr, Deciu îi întrecuse în inventivitate pe toţi cei dinaintea lui în privinţa mijloacelor de tortură. O dovedea şi noul mecanism ce se construise la cererea sa. Martiriul lui Calinichi nu îşi avea un alt echivalent în lista nesfârşită a martirologiilor.
- De ce oare s-a făcut împărat când putea foarte bine să fie un călău adevărat? se auzi şoptind un ofiţer către cel de lângă el pe care îl ştia că nu era de acord cu împăratul.
- Presupun ca să se vorbească de amândouă, un călău ce a fost promovat ca împărat, se auzi răspunsul celui interpelat care, în timp ce răspundea, privi ţintă înainte, pentru a nu da de bănuit.

Aduseră un proţap. Toţi sunt curioşi cum se va folosi. Interveni un întreg şir de „tehnicieni" care „desăvârşiră" treaba sub privirile atente ale împăratului.

Acesta era împăratul Romei, militarul? Dacă nu ar fi fost totul atât de tragic, ar fi fost de râs întreaga maşinărie ce se pusese în mişcare pentru învingerea unei femei. O femeie neînarmată şi care nu opunea nici o rezistenţă în faţa celor care i se pregăteau.

Călăul petrecu fierul proţapului de la un călcâi al lui Calinichi şi până la umărul ei. Cele două încopcituri le legă de cele două lemne. Mucenica se găsea astfel trasă în fierul proţapului cu un picior rămas liber. De acesta şi de mâinile rămase libere au fost atârnate pietre grele.

Era ceva înfricoşător. Nu se poate descrie ce a trăit mucenica şi ce chinuri uluitoare a avut de îndurat.

Mulţimea urmărea cele ce se petreceau ţinându-şi răsuflarea. Unii îşi acoperiseră ochii cu palmele, ne mai putând îndura. Nimeni nu mai cuteza să strige profanatoarea! Un sentiment general de compasiune umpluse sala. Era şi o linişte desăvârşită, solemnă.

Doi dintre călăi, folosind lemnele ca pe o manivelă, începură să dea o mişcare proţapului. Din corpul mucenicei începu să curgă sânge. Întoarsă acum cu faţa spre mulţime Sfânta îl văzu în faţa ochilor pe Hristofor.

Sfinte al lui Dumnezeu Celui înalt, roagă-te pentru mine! a mai apucat să spună în cruntele chinuri prin care trecea.

Sfântul se ruga de mult timp, nu încetase deloc, dar la rugămintea pe care o auzise începu să se roage rar, cu voce tare însă: ***„O, Doamne, pentru rugăciunile tuturor sfinţilor primeşte-o pe roaba ta aceasta ce îţi aduce în dar propria sa viaţă. Pentru că numai Tu singur eşti Bun şi Iubitor de oameni şi Ţie îţi este slava totdeauna, acum şi pururi şi în vecii vecilor. Amin."***

Nimeni nu îndrăzni să-l întrerupă şi când Deciu se mişcă în direcţia lui, Sfântul Hristofor terminase deja.
Împăratul aruncă o privire dură mulţimii ce în acel moment avea capul ridicat, atentă la cuvintele lui Hristofor.

Oare să se fi rugat împreună cu acesta? Toată acea adunare idolatră să se roage deodată împreună cu Sfântul lui Dumnezeu? Cine poate să ştie ce se găseşte înăuntrul sufletului oamenilor în aceste momente îngrozitoare şi sfinte în acelaşi timp? Cine poate şti...

Rugăciunea scurtă a lui Calinichi rostită cu jumătate de voce nu fusese auzită de toţi cei din sală. Călăii care desigur auziseră nu au putut-o nici opri, nici nu au putut să o pedepsească pentru aceasta sau să o tortureze mai mult decât o făcuseră deja.

Mucenica îşi păstră ultimele resurse pentru a se ruga... „Doamne, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu". Cu aceste cuvinte îşi dădu sufletul. Proţapul pe care o urcaseră călăii ei se dovedise a fi puntea pe care trecuse de pe acest pământ spre ceruri. De la nimicniciile acestei vieţi la comuniunea cu Sfinţii lui Dumnezeu. De la distracţiile ieftine şi trecătoare la bucuria veşnică şi la prea mărirea lui Dumnezeu .

„Îmbărbătează-te!"

Deciu a dat poruncă să nu fie îngropate trupurile celor două femei. Vroia în acest fel să rămână deschis acel capitol pentru a înspăimânta pe Sfântul Hristofor a cărui judecată se stabilise pentru ziua următoare.

Pentru Sfântul Hristofor însă era o privelişte de necrezut şi tot de necrezut era tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile. Cum adică cele două femei ce trăiseră în cele mai mari păcate până atunci ajunseseră să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu şi să-L mărturisească, dându-şi viaţa pentru aceasta, trecând biruitoare către lumea de dincolo...
Cu aceste gânduri şi această certitudine îşi încheie ziua Sfântul Hristofor şi acestea îi dădură mult curaj pentru cele ce aveau să urmeze.

Ziua următoare se anunţă una primăvăratică, luminoasă. Deciu se găsea în plină anchetă. Aflase că persecuţiile ce se întinseseră în întreg imperiul „mergeau bine". Se vede treaba că organele locale îşi făceau datoria aşa cum li se poruncise. Mulţimile de creştini umpluseră tribunalele, închisorile, locurile de tortură.

Deciu nu avea nici un motiv ca să fie nemulţumit. Dimpotrivă, toate îl făceau să creadă că în curând va înceta „contaminarea", extinderea noii credinţe creştine.
În acea zi însă Deciu nu era în apele sale.

- Eşti obosit, împărate? îl întrebă un ofiţer.
- Nu în mod deosebit. Dar, uite, unii dintre aceşti răzvrătiţi sunt din cale afară de îndărătnici... aceştia mă obosesc peste măsură
- Te referi, nu-i aşa, maiestate, la cele două femei de ieri?
- Şi la cele de ieri, şi la inculpatul nostru de azi, acela urât la înfăţişare...
- Hristofor, adică. Este primul pe listă astăzi.
- Începem rău am impresia.
- Dacă îmi îngăduie majestatea sa vă arăt şi ceea ce va ieşi bine din toată această istorie...
- Te ascult, poate voi avea prilej să aduc un strop de veselie acestei zile.
- Între noi fie vorba, împărate, creştinii ne rezolvă o mare problemă. Fără existenţa lor armata noastră ar avea momente de pauză, neexersându-se permanent pentru a face faţă noilor situaţii de criză. Ar lâncezi, aşa rămâne trează.
- Parcă ţi-aş da dreptate, căpitane. Să vină dar primul inculpat, ca să ieşim şi noi din starea de moleşeală.

Hristofor fu adus legat, aşa cum fusese adus şi până atunci. Deciu îşi propusese să „schimbe foaia", cum s-ar zice. în faţa acestui om necioplit nu îşi au locul cuvintele alese. Împăratul îşi luă prin urmare înfăţişarea sa războinică, chiar dacă nu făcu multe sforţări să arate astfel şi bătând cu pumnul în masă, fără nici o altă introducere, trecu direct şi pe neaşteptate la atac:

- Eşti nebun de legat! Faţă palidă! Nu ţi-a ajuns, se vede treaba, halul în care ai ajuns tu, ci prin magia pe care ai folosit-o ai înşelat şi ai trimis la moarte şi două dintre cele mai frumoase fete ale Antiohiei!
- Niciodată nu m-am îndeletnicit cu magia. Aceasta este lucru diabolic. Şi cu diavolul nu am nici un fel de legătură. Răspunsul venise calm şi prompt.
- Mare păcat că datorită ţie am pierdut un mare diamant al acestui oraş, pe Calinichi. Ieri m-am aşteptat de la tine să-i spui câteva cuvinte să o determini să îşi schimbe părerea.
- Aş fi vrut să fac acestea, maiestate. Dar alt împărat orânduieşte altfel lucrurile. Nu poţi sluji la doi domni în acelaşi timp.
- Astăzi vorbeşti. Ieri însă nu ai spus nimic. Dar să terminăm cu filosofiile tale. Te mai întreb un singur lucru şi vreau un răspuns clar, fără ocolişuri: jertfeşti zeilor, da sau nu.

Hristofor răspunse, izbucnind în râs:
- Nu degeaba te cheamă Deciu. Eşti ceea ce trebuie ca să primeşti sfaturile celui rău. Şi din moment ce ai învăţat toate modurile lui, unul însă singur nu ai învăţat: că eu nu aduc jertfe unor statui neînsufleţite aşa după cum s-a dovedit ieri.
- Acesta este prin urmare răspunsul tău?
- Acesta. Şi dacă vrei mai adaug: cum eşti tu de zeu aşa sunt şi aceştia la care îmi spui să mă închin.
- Nu jertfeşti, adică!
- Nu o fac şi, dacă aş putea, nu te-aş lăsa nici pe tine să jertfeşti.
- Ţi-am mai spus-o, eşti nebun.
- Dacă aş putea, am spus. Dar nu eşti vrednic ca să cunoşti adevărata credinţă în Hristosul în Care cred eu, al Cărui nume îl şi port. Nu eşti vrednic, de aceea îţi spun că nu pot.

Deciu se umplu de mânie. De astfel de teribile provocări nu avusese parte niciodată. Şi mai ales, de la cine? De la un inculpat!
- Da, desigur, tu eşti vrednic şi vrednice au fost prostituatele Antiohiei şi alţii ca voi...
- Sunt, Decie şi au arătat acest lucru. Şi orice creştin adevărat arată acest lucru în fiecare zi prin viaţa sa.

Ridicându-şi mâinile legate spuse, surâzând în continuare:
- Îmbărbătează-te, potrivnice!
- Încetează!

- Îmbărbătează-te! Te previn că vei avea de acum încolo mult, foarte mult de furcă cu mine şi cu fraţii mei creştini ce sunt întăriţi de puterea Domnului nostru Iisus Hristos.

Deciu luă cele de mai sus drept o adevărată ameninţare şi se tulbură. Omul din faţa lui ce putea da dovadă de un astfel de curaj nu era desigur unul obişnuit. Se vede că are înăuntrul său o putere neobişnuită. Este legat şi totuşi este liber. Este necioplit, dar totuşi dă dovezi de măreţie. Este urât la înfăţişare şi totuşi pare frumos. Îşi ridică ochii şi îl privi din nou. I se părea lui sau iarăşi fusese învins? Această încăpăţînare...O lumină dulce strălucea pe faţa lui Hristofor şi îi înmuia mult trăsăturile aspre astfel încât puteai zice despre ele în acele momente că este chiar frumos...
Ah, Decie, nu ai învăţat până acum că figura împrumută frumuseţe din frumuseţea sufletului? Şi această lumină nu este din acea lumină primăvăratică de dimineaţă, este o altfel de lumină, interioară...

- Ciudat om, da', pe Zeus! rosti ca pentru el împăratul, neputând să-şi ia ochii de la Hristofor.

„Suntem creştini!"

Deodată sala se umplu de atât de multă lume încât cei din spate îi îmbrânceau pe cei din faţă ca să prindă un loc. Câţiva îl îmbrâncirăpână şi pe inculpat şi acesta, fără să bănuiască nimic, se întoarse către sală şi ce să vezi?

În sală intraseră mulţi soldaţi şi deodată îi trecu prin minte că aveau oarecum legătură cu el. Căută o explicaţie când, cu coada ochiului, văzu că îi erau cunoscute multe dintre figurile ce intraseră atunci. A, sigur că da, erau cei două sute de soldaţi proaspăt veniţi la credinţă. Aceştia, îndată după Sfântul Botez, fu-seseră trimişi în misiune în împrejurimile Antiohiei.

Ce bucurie îl cuprinse pe Sfântul Hristofor! Ce bucurie mare! îi îmbrăţişă din priviri.

- Bucuraţi-vă, soldaţi! îi salută simplu, aşa cum i-ar fi salutat pe fraţii săi. Aşa a rostit Hristofor. Altfel însă au înţeles soldaţii acel salut. Şi atunci avu loc ceva ce lăsă întreaga asistenţă mută de uimire, ca să nu mai vorbim de Deciu.

Mulţimea aceea de soldaţi îşi lăsă jos armele şi, înconjurându-1 pe Hristofor, îngenunchează la picioarele acestuia, le sărutară şi îi spuseră la rândul lor:

- Bucură-te! Bucură-te!
- Eşti luminătorul nostru!
- Eşti îndrumătorul nostru!
- Nu ne mai este frică, orişice ni s-ar întâmpla...
- Lângă tine ne simţim mai aproape deDumnezeu.
- Bucură-te, frate Hristofore!

Deciu n-a mai ştiut cum să reacţioneze. Soldaţii erau ai lui şi ascultau de ordinele pe care le dădea împăratul. Şi în slujba lui fiind aruncau acum armele... Şi ce sunt aceste cuvinte şi acea închinare? Asta mai lipsea acum, ca acest om urât la înfăţişare să fie luat drept Dumnezeu..Asta întrecea orice fel de limită...

- Acum ai devenit şi răsculat! răcni împăratul sălbatic.
- Nu-ţi fie frică, împărate. Îţi spun că nu ne ridicăm împotriva împărăţiei tale, eu şi prietenii aceştia pe care îi vezi.
- Sunt mult mai liniştit, acum că am cuvântul tău, răspunse împăratul cu ironie.
- Ţi l-am dat şi ştiu să îl păstrez. De ce să devin un răsculat? Eşti atât de aproape de focul cel veşnic încât nimeni nu îţi poate sta împotriva drumului pe care te duci ca pe un tobogan. Tu însuţi ai ales aceasta.
- De trei zile ai răsculat întregul oraş!
- Flacăra pe care o aprinzi pentru tine însuţi o aprinzi...Ţi-o dăruim...Este a ta.
- Nu vrem să avem parte la „slava" ta!

De acum intraseră în polemică şi soldaţii, cu mult curaj şi cu voci ce străpungeau aerul ca nişte săbii.

Deciu folosea dinadins cuvinte ca „răzvrătit", „renegat", „rebel" ca să aprindă mulţimile şi în special pe soldaţi ca să îi zguduie, după câte credea...

Adevărul era că dorea să mute centrul de greutate care era credinţa în Hristos. Prefera, cu alte cuvinte, să fie învins chiar şi de soldaţi rebeli decât de soldaţi creştini.

Planurile însă îi vor fi spulberate de aceşti noi convertiţi, plini de zel şi curaj. Vorbesc şi strigă. Îl apără pe Hristofor. Resping cu hotărâre acuzaţiile folosite de „rebeliune" şi „răzvrătire".

Vorbele lor ascuţite câteodată îşi ating ţinta, altădată provoacă confuzie şi vacarm în sala de judecată.

Deodată, profitând de un moment de calm prinse a vorbi unul dintre soldaţi în numele tuturor:
- Împărate, nu încerca să găseşti pentru noi o acuză care nu îţi va prinde bine. Noi nu ne-am răzvrătit împotriva împărăţiei, nici împotriva demnităţii tale de împărat. Nu suntem răzvrătiţi şi ştii bine acest lucru.
Trăgând aer în piept pentru a da forţă celor ce urmau, continuă:
- Noi, toţi aceştia pe care îi vezi, împărate, suntem creştini. Şi pentru acest lucru tu eşti vinovat!
- Eşti nebun!
- Da, împărate, tu eşti vinovat. Doar tu ne-ai trimis să-l prindem pe acest om - două sute de înarmaţi să prindem un singur om neînarmat! Acesta a fost primul tău pas greşit. Al doilea a fost tertipul cu Achilina şi cu Calinichi.
- Ajunge!
- Ajunge. Asta spunem şi noi. Te lupţi cu o putere ce depăşeşte cu mult pe cea a Romei şi vei fi biruit. Ajunge, Decie!

Împăratul lăsase capul în jos şi primea cuvintele ca pe nişte lovituri de bici. Fiecare cuvânt făcea să i se încovoieze muşchii feţei. Cu toate acestea, tăcea. Nu mai avea ce spune. Această tăcere fu speculată de soldat ca să prezinte în această foarte ciudată judecată un element pe care îl neglijaseră toţi până atunci.

- Ştii, împărate, că din ziua în care ne-ai trimis să-l arestăm pe Hristofor mâncăm nu numai pâinea Romei ci şi o alta, pâine cerească, în urma rugăciunilor lui? Ştiai acest lucru?
- Şarlatane! spuse împăratul aruncându-i lui Hristofor o privire sălbatică.
- Nu-l face şarlatan pe conducătorul nostru, pe păstorul, stăpânul şi prietenul nostru. Şi ca să fie clar pentru toată lumea repet pentru ultima dată. Suntem creştini şi nu îl negăm pe Dumnezeu! Şi toate acestea având îndrumător şi păstor pe fratele nostru Hristofor.

Finalul eroic al apărării aceleia ne mai auzite a soldatului a fost lovitura de graţie pentru Deciu. Un imens gol sufletesc luă în stăpânire inima împăratului. Durerea pe care a simţit-o la începutul zilei devenise acum de nesuportat, puse stăpânire pe întreaga sa fiinţă. Ar fi putut să facă să înceteze tot acel proces, ca să se odihnească. Acest lucru însă ar fi însemnat în acel moment un eşec total. Mulţimea pe care o avea în faţă aştepta un răspuns, o decizie, un cuvânt din partea sa.

Îşi adună puterile, încercă să transforme mâhnirea într-o oarecare blândeţe şi zise cu voce abia auzită de cei prezenţi:

- Cine poate să nu îşi recunoască greşelile, mai ales dacă acestea au condus la astfel de situaţii ca cea de faţă? A fost însă, aşa după cum aţi spus, o tactică greşită. Dar spuneţi-mi cu ce am greşit personal faţă de voi? Oare nu cunosc ce înseamnă disciplina militară, nu din rândurile armatei sunt şi eu? Nu am arătat de atâtea ori acest lucru şi nu v-am arătat încredere, nu v-am lăsat să înţelegeţi că sunteţi vrednici de dragostea mea?

Tonul devenise în acelaşi timp rugător şi ridicol.
- Să îmi spună cineva cu ce am greşit faţă de voi. Nu v-am dat eu oare cai iuţi şi bine hrăniţi? Nu m-am îngrijit de uniformele voastre ? Dacă v-a lipsit ceva şi eu n-am ştiut vă rog să mă iertaţi. De orice aţi dus lipsă vreau să vă despăgubesc şi să vă dau încă pe atât pe deasupra
- Eşti vrednic de plâns, murmură răutăcios unul dintre soldaţi.
- Tine-ţi lacrimile, nu merită să plângi pentru el, îi răspunse un altul.
„Spectacolul" continuă dramatic:
- De ce mă vedeţi ca pe un duşman, soldaţii mei? Sunt gata să cedez în faţa voastră.

Un altul dintre soldaţi a început să vorbească atunci în numele tuturor:
- Această viclenie nu ne provoacă decât repulsie, Decie. Cât despre cai şi uniforme, dacă vrei, ţi le înapoiem pe toate. Ţine-le. Şi mâncarea, tot. Dacă vrei să afli despre noi îţi spunem în faţă: din acea zi binecuvântată când l-am întâlnit pe acest rob al lui Dumnezeu ne-am schimbat viaţa. Am devenit oameni cu adevărat!
- Şi din moment ce am început să trăim adevărul nu ne mai interesează cum ne vei tortura, adăugă un altul.
- Nici nu ne mai interesează zeii cei falşi ai tăi! Pentru că mărturisim pe Unul, Viu şi Adevăratul Dumnezeu găsim puterea de a te dispreţui, mai zise un altul.
- Suntem în mâinile tale. Fă ce vrei cu noi. Pe Dumnezeu nu îl renegăm, strigară toţi ca unul.

Ar fi trebuit să îi oprească, se gândi Deciu. Aceasta era încă o greşeală de-a sa: nu ar fi trebuit să îi lase să vorbească public. Ar putea spune cineva că faptul că mărturiseau public îi făcea şi mai puternici şi mai curajoşi. În sfârşit, faptul se consumase de acum. De aici înainte trebuie să fie mult mai atent şi să cân-tărească bine lucrurile. Să nu mai dea posibilitatea ca să se audă şi alte voci pentru că există primejdia ca lucrurile să ia amploare şi să mărturisească din ce în ce mai mulţi după exemplul soldaţilor.

Nu se obosi, prin urmare, să le răspundă. Luase decizia. Cu gesturi scurte făcu semn unuia dintre secretari.

Acesta se ridică cu gesturi teatrale şi pe un ton oficial ce nu se potrivea momentului, pronunţă sentinţa la moarte.

Un singur cuvânt, moarte era toată decizia împăratului. Cu acest cuvânt urmau să fie curmate două sute de vieţi ale unor tineri aflaţi în floarea vârstei... visurile lor se vor spulbera...tot ceea ce iubiseră şi de ceea ce avuseseră grijă până atunci...toate se spulberară cu un cuvânt...acesta era „darul" împăratului pentru ei. Acestea toate pentru toată grija cu care slujiseră împărăţia romană...foarte sărac împăratul acela, ce nu avusese decât un singur cuvânt pentru ei.

I-au legat doi câte doi şi i-au dus în afara oraşului, la locul execuţiei. Toţi s-au simţit atunci foarte legaţi unul de celălalt prin dragostea ce o purtau Mântuitorului Hristos. Aceasta îi lega mult mai mult decât soarta comună ce o aveau de împărtăşit.
La vederea lor trecătorii ce nu ştiau ce se întâmplase se întrebau între ei dacă era vorba despre prizonieri. Dar erau nedumeriţi pentru că pe de altă parte vedeau că sunt cetăţeni romani. Trebuie să fie dezertori, se grăbiră să tragă concluzia.

Erau, într-un fel dezertori. Părăsiseră minciuna oficială a zeilor falşi şi tot cortegiul ce era în jurul acestora, nobilii cu mâinile pătate de sânge, călăii ...încheiaseră un tratat aparte cu Dumnezeul cel adevărat şi cu Adevărul, duşmanul cel temut al arogantei Rome. Nefericiţi însă nu erau , după cum credea mulţimea ce nu cunoştea adevărul. Dacă ar fi ştiut Deciu măcar ca prin oglindă că moartea martirică şi viaţa de martiriu le deschiseseră porţile fericirii nu ar fi pronunţat acea sentinţă. Pentru Deciu semnificaţia morţii nu era una ce deschidea porţile spre bucuria veşnică, ci una ce închidea poarta bucuriilor trecătoare ale acestei vieţi.

Soldaţii îşi găsiră sfârşitul martiric prin tăierea cu sabia.

Deciu a dorit să şteargă orice urmă a lor de pe faţa pământului şi a dat poruncă în continuare ca să nu fie îngropate trupurile lor ci ca să se aprindă un foc mare şi să le ardă acolo, la locul execuţiei.

În ziua de şapte aprilie a acelui an soldaţii trecură la Domnul, a Cărui slavă este în vecii vecilor. Amin.

În amvonul cel încins

Venise rândul lui Hristofor acum. Deciu gândise dinainte aşa, pentru că voia să-l facă autorul moral atât al morţii celor două femei, precum şi al celor două sute de

soldaţi, prietenii lui. Hristofor ar fi putut fi îngenuncheat astfel, gândea ne-buneşte împăratul.

El îşi mărturisise greşelile pe care le caracteriza ca pe nişte greşeli de tactică. Oare făcea bine că îl lăsase ultimul pe Hristofor, nu era o greşeală de strategie? Lăsase un martor ce îi însufleţise pe toţi ceilalţi dinainte, prin prezenţa şi prin rugăciunea lui de foc.
Orbit de furie prigonitorul asigurase victimelor terenuri ca să rămână în picioare după toate chinurile groaznice de care le făcuse parte. Nu se gândise la acest lucru.

Aduseră pe Sfânt în faţa împăratului. Acesta se lăsă dus de bunăvoie, fără a opune nici cea mai mică rezistenţă. Ar fi fost de altfel şi străin acel lucru de ca-racterul său paşnic şi nu ar fi servit la nimic.
- Trebuie că eşti cu adevărat nebun, duşmane al zeilor, ca să fi îndeplinit un astfel de plan!
- Nu înţeleg despre ce plan vorbeşti?
- Cum nu înţelegi? M-ai lăsat fără soldaţii mei cei mai buni şi îmi spui că nu ştii despre ce este vorba? Spune, nenorocitule, care este secretul tău şi cum se face că toţi te urmează aşa orbeşte? Spune-mi ce le faci, înainte ca să te şterg de pe faţa pământului.

Hristofor îi arătă lanţurile de la mâini şi spuse cu calm:
- Cu mâinile legate şi sub jurisdicţia ta, împărate, am fost până acum, nu mă poţi acuza de cele întâmplate până acum.
- Poate sunt eu de vină? Nu asta vrei să spui? Spune-o clar, atunci.
- Nu ai atâta putere ca să reuşeşti acest lucru. Nici tu, nici eu nu suntem cauza. Ci Hristos, Care ştie să aleagă grâul de neghină. Acela ce a ales pe soldaţi ca să fie atleţii Lui, Acela care cheamă la mântuire pe toţi care cred şi nădăjduiesc întru El. Acela şi numai Acela, Decie! Şi n-am terminat încă, împărate. Te previn, întăreşte-te! Ai nevoie pentru mulţimea de martiri care vor urma. Te avertizez.
- Nu voi avea nevoie chiar de atâta bărbăţie ca să câştig! spuse cu mândrie şi cu ironie împăratul.
- Atunci grăbeşte-te! Pentru că atâta vreme cât rămân viu în această lume, te avertizez că mulţime mare se va adăuga lângă cei de mai înainte. Grăbeşte, Decie, până nu e prea târziu!
- Singur mărturiseşti acum că atâta timp cât eşti viu, eşti periculos. Tu eşti de vină. Spune-o drept, să terminăm odată!
- Nu eu, ci Dumnezeu prin mine. Ţi-am mai spus-o. Este foarte simplu.

Nu se ştia cine este mai puternic. Împăratul care avea dreptul asupra inculpatului sau însuşi cel învinuit. O atât de mare putere avea prezenţa în sală a lui Hristofor!

Pentru prima dată împăratul era de acord cu Hristofor. Trebuia să se grăbească, până nu era prea târziu.
- Te-am răbdat şi aşa prea mult, îi spuse. Trebuie însă, conform celor ce ţi se aduc ca învinuire, să răspunzi cu un cuvânt la cele ce te întreb: vei aduce jertfe zeilor? Da sau nu ?
- Ştii prea bine răspunsul: NU!
- Să ştii atunci că te aşteaptă multe şi înfricoşate chinuri care sper că vor şti să te facă să-ţi schimbi părerea.
- Să pui în aplicare legea şi să începi să faci uz de uneltele tale diabolice, fiu al diavolului! Nimic nu vei câştiga, întunericul va fi moştenirea ta, tu care numai un singur lucru ştii foarte bine: să trimiţi lumea la moarte! Crezi cu adevărat că mă vei speria cu aceste vorbe? Am doar pe Dumnezeu Cel care mă apără şi nu îmi este frică, de nici un fel de ameninţare de-a ta!

Deciu arăta atunci precum un taur furios. Strigă pe torţionari şi aghiotanţi şi le dădu ordine să pregătească un taburet de aramă. Le mai spuse să-l găurească în patru colţuri. Şi după aceea să-l încingă la foc.

Scaunul deveni parcă mai mare, aşa înroşit cum era. De jur-împrejur mormane de lemne ce fură incendiate din trei părţi.
Ce privelişte şi ce amintiri trezeau în sufletul Sfântului! Amintiri ce îl umpleau de curaj.

Când focul se înteţi la maximum l-au aruncat pe Hristofor înăuntru. Acesta în timp ce intra în cuptor strigă:
- Locuitori ai Antiohiei! Să vă spun ceva ce am văzut cu ochii mei. Am văzut în mijlocul pieţii un om înalt şi frumos la înfăţişare. Faţa îi strălucea ca soarele şi haina îi era albă ca zăpada. Pe cap avea o cunună cu pietre preţioase ce străluceau ne mai întâlnit.
- Ce spui acolo! strigară câţiva dintre idolatrii ce erau de faţă.
- Poveşti spune, răspunse unul dintre torţionari. Mare povestitor acest Hristofor. Ne spune poveşti de acolo de unde este el.

- Totuşi, uite că nu este poveste. Focul nu îl atinge, spuse un ofiţer şi admiraţia, de abia schiţată până atunci, începu să se facă din ce în ce mai simţită.

Împrejurul acelui cuptor încins se găseau şi creştini care veniseră să-i fie aproape mucenicului şi să adune moaştele sale, dacă ar fi rămas ceva după acest înfricoşător martiriu.

Neatins de flăcările ce îl înconjurau pe scaunul încins ce semăna cu un amvon, Hristofor îşi continuă predica în faţa mulţimii ce devenea din ce în ce mai numeroasă.
- De jur împrejurul acestui bărbat erau soldaţi, şi ei în slavă. Am văzut şi alt bărbat înnegrit şi mulţi soldaţi împrejurul său, înnegriţi şi ei...
- Termină povestea, ne-am încins peste măsură! Termină odată! strigă şeful călăilor ce se grăbea să se întoarcă la împărat să dea raportul.
- Aceşti doi bărbaţi au declarat război unul altuia, continuă Hristofor. Şi în acest război câştigă bărbatul cel negru şi armata bărbatului cel luminos fu nimicită şi pentru câtva timp se mândri cu victoria lui.
- Vise sunt astea pe care ni le spui. Haide, termină odată, nu mai putem de căldură, ne-am încins cu totul, se plânseră câţiva.
- Nu aduceţi pe cineva să ne tălmăcească toate acestea? spuseră în batjocură alţii.
- Ia staţi un pic! Ia staţi! Istoria aceasta este foarte interesantă. Ce s-a întâmplat după aceea? începură din ce în ce mai mulţi să se arate interesaţi.

Mucenicul continuă:
- După aceea evenimentele au luat o altă întorsătură. Bărbatul cel slăvit, cu frumuseţe îngerească, împrăştie dintr-o singură încercare armata potrivnicului său. Îl legă cu lanţuri grele pe regele acela întunecat şi primul împărat îşi luă înapoi palatele şi câmpurile şi lumina şi bucurie se răspândi peste tot în lume prin această victorie strălucită.
Faţa lui Hristofor strălucea toată de bucuria acelei victorii. Era sigur că nu strălucea de reflexele focului.

„Să-ţi fie ruşine, Decie!"

Flăcările nu dădeau semne că s-ar stinge curând. Grămada uriaşă de lemne încă nu se terminase.

Acel ciudat scaun încins de aramă se prefăcuse într-o catedră de unde predica Hristofor fascinanta sa cuvântare. Priveliştea îţi provoca stupefacţie şi groază în acelaşi timp.

Poporul auzea şi vedea singur cu ochii săi şi cugeta singur la toate. Vedea şi ceea ce vedea era o minune. Îl vedeau pe Sfânt complet neatins de vâlvătăile acelea uriaşe. Aşa ceva nu se mai văzuse până atunci.

Şi această minune adeverea spusele Sfântului, că adică toate cele pe care le zisese nu erau nici visuri, nici poveşti.
Faţa Sfântului strălucea şi îi făcea pe toţi să vadă limpede cum stau lucrurile.
De la uimire la respect şi de la respect la credinţă, iată un drum pe care îl parcurgeau acum mulţi dintre cei de faţă.

- Nici un fir de păr nu i-a fost atins!
- Nu se simte nici un miros de carne arsă!
- Slavă ţie, Dumnezeule al lui Hristofor!

Vocea de mai sus se auzi puternică, la unison, rostită de mii de guri. Mii de inimi se deschiseseră noului împărat ca să troneze El în ele.
- Împărate ceresc, slavă Ţie!
- Şi noi credem că numai Tu mântuieşti!...
- Pe cei care cred în Tine!

O hărmălaie mare s-a produs în acele momente. Idolii se prăbuşeau şi nouă lume se construia încet, fără zgomot, fără vărsare de sânge. Nici unul din cei o mie de faţă nu se mai îndoia acum de adevăr. De faptul că toate se datorau Dumnezeului în care credea Hristofor.

- Nu este altul decât numai Tu, Doamne!
- Dumnezeul dumnezeilor, slavă Ţie!
- Cel Care faci minuni, ajută-ne pe noi.
Se întâmplă atunci ceva ne mai întâlnit. Mii de oameni se năpustiră spre focul acela mare, neprecupeţind nimic. L-au ridicat pe sus pe Hristofor şi l-au scos din mijlocul flăcărilor strigând din toate puterile:
- Să-ţi fie ruşine, împărate Decie! Ruşine! Hristos te-a învins pe tine şi toată puterea ta militară şi împărătească! Ruşine!

Vântul ducea cu el cuvintele, repetate fără încetare. Se auzeau ecouri în tot oraşul. Sosiră şi loviră cu putere în poarta palatului imperial. În săli şi pe co-ridoare nu se auzea decât Ruşine, Decie!

Deciu se tulbură, aşa cum o face orice vinovat şi tiran din fiecare epocă.

Un om mânat de cel rău i-a cerut atunci să-i vorbească şi i-a povestit toate cu de-amănuntul. Şi încheie:
- Slăvite împărate. Ne-a lovit o mare nenorocire! S-a terminat cu religia noastră dacă nu iei acum măsuri energice care să protejeze Roma şi pe tine deopotrivă. Acesta ne-a terminat...ne-a trântit la pământ... este foarte umilitor pentru imperiu.

- Ce să fac? întrebă retoric împăratul. Tot ceea ce am făcut până acum şi orişice fac are rezultat contrar. Vezi şi singur acest lucru.
- Ştiu. Ai aprins un foc aşa de mare că ar fi putut arde acolo întreaga Antiohie şi totuşi acesta cu magia lui s-a salvat.
- După câte am auzit mai mult de o mie de oameni au crezut în Dumnezeul lui Hristofor.
- Şi n-ai auzit totul, împărate. Am auzit...că... vor să te omoare! Şi am motivele mele să cred că nu se vor da în lături de la a o face. Sunt apţi de orişice. Nu îi opreşte nimic.
- Cum ar putea să reuşească oare? Armata este cu mine...legiuni întregi...
- Cu acelaşi mod în care au reuşit şi cu cele două femei, cu cei două sute de soldaţi, cu cei o mie ...în acelaşi fel vor da şi ultima lovitură.
- Crezi într-adevăr că Hristofor vrăjeşte mulţimile?
- Aşa se pare, altfel nu se explică.
- Şi ce lucru ar putea să neutralizeze această putere? Pentru că, după câte ştiu, aceste lucruri nu se pot rezolva pe cale armată. Trebuie alte metode...s-a întrebat Deciu foarte neliniştit.
- Lasă-mă să mă gândesc şi vei avea răspunsul mâine dimineaţă. Pentru moment să fim cu ochii în patru. Este cel mai înţelept lucru, pentru moment.

Deciu nu a închis un ochi toată noaptea. Frica i se cuibărise adânc în piept şi nu îl lăsa să se liniştească nici un moment. Nici un zeu dintre cei ale căror statui se înălţau trufaşe în Antiohia nu i-a venit în ajutor. Nici un prieten nu a venit să fie cu el în acele momente dificile. Şi acela, cu planurile sale care îi adusese veştile cele negre...îi întunecase mintea... Şi de la o minte întunecată numai la hotărâri înţelepte nu te poţi aştepta.

„Strălucită cunună, vesel Paradisul"

Se lumină de ziuă. O zi frumoasă de mai înmiresmată de parfum de flori şi luminată generos de un soare primăvăratic.

Deciu s-a închis încă de dimineaţă cu ofiţerii de stat major şi se gândea şi iarăşi se gândea, de parcă ar fi fost vorba de o mare campanie militară ce necesita o strategie

aparte.Nu găsea nici o idee strălucită în mintea sa tulbure. Pe toate le încercase şi de fiecare dată dăduse greş. Nu era nevoie să răsfoiască istoria persecuţiilor. Ultimele zile au arătat limpede slăbiciunea împăraţilor în faţa atotputernicei credinţe a martirilor lui Hristos. Îndelungile deliberări nu dădeau nici un fel de rezultat.

În sfârşit, găsiră ceva. Se va organiza o ceremonie publică. Ceva foarte măreţ, la care să participe tot oraşul. De acest lucru era nevoie în acele momente.
- Trâmbiţaşi ai împărăţiei să urce în cele mai înalte locuri din Antiohia şi să-i cheme pe toţi la marea jertfă ce se va aduce.
- Gata este anunţul, spuse cu slugărnicie unul dintre secretari.
- Citeşte-1, să auzim! „Astăzi se aduce jertfă zeilor. Să fiţi toţi de faţă! Cel care nu va veni va fi pedepsit prin tăierea cu sabia".
- Este foarte bine, nu mai trebuie adăugat nimic, fu de acord împăratul.
- Da, dar ne trebuie ceva mai puternic decât acest anunţ, ceva ca pânza cea roşie din faţa taurului. Care să fie acest lucru?
- De acord, completă împăratul trebuie încordare, fanatism. Dar ce ar putea conduce la o astfel de atmosferă? Aştept o propunere.
- Am o idee, se lansă în discuţie unul dintre preoţi.
- Să auzim.
- Să-i dăm posibilitatea şi lui Hristofor să vină la jertfă împreună cu ai săi. Iată ceea ce căutaţi. Folosiţi-1 pe el drept „pânză roşie".
- Dar cine va fi taurul?
- Păi, cine altul, mulţimea de faţă, tot oraşul. Se vor năpusti să-l facă bucăţele.
- Nu sunt de acord. Hristofor este problema noastră cea mare. Nu poate fi folosit şi ca rezolvare a acestei probleme, spuse Deciu care devenise palid numai la auzul numelui adversarului.
- Majestatea Sa se gândeşte desigur la ultimele evenimente. Să nu uite totuşi că Hristofor a fost proclamat ca erou de un număr relativ restrâns de oameni. Aici, în planul de care vorbim, este vorba de un număr nesfârşit de oameni ce va juca un rol hotărâtor în faţa puterii pe care crede că o are acest om. Vei vedea cum îl va învinge o astfel de mulţime. Va lua parte şi armata. Pentru a menţine ordinea, bineînţeles, dar la nevoie...
Într-un sfârşit, începând să creadă în noul plan, împăratul hotărî să încerce. Poporul începu să curgă valuri, valuri spre centrul oraşului. Era acelaşi loc unde mai fumegau câteva lemne din focul uriaş de deunăzi.

- Aici vom aduce noi propria noastră jertfă. De toate celelalte ne-am desprins definitiv, fraţilor.

Cu aceste cuvinte le ură bun venit Hristofor prietenilor săi şi când toţi s-au strâns, au început a cânta un imn despre cununa martirică, despre Rai.

Mulţimea învăţă repede versurile. La început cu voce şovăitoare, mai apoi aerul se umplu de un cântec rostit limpede, cu hotărâre. Cu credinţă, mai presus de toate. Cu multă credinţă.
- Ne termină, împărate, veniră sfetnicii să îl înştiinţeze pe împărat de cele ce se întâmplau în piaţă. Dacă nu te mişti repede s-a terminat cu religia noastră! Cuvintele acelea îl făcură pe împărat să coboare repede de pe tron şi sprinten, în ciuda veşmintelor grele, impunătoare, să alerge spre locul unde urma să se aducă jertfă.

„Tăiaţi în bucăţi!"

Împăratul, înarmat până în dinţi, având garda personală înarmată şi ea se află la locul judecăţii ce fusese înălţat pe locul unde se strânseseră creştinii.
Nu era vorba despre o gardă obişnuită aşa cum prevedeau canoanele. Nici tribunalul nu era unul obişnuit. Trâmbiţaşii au anunţat clar că cine nu va fi prezent la jertfă va fi tăiat cu sabia.

Mulţimea celor înarmaţi începu să crească înconjurând pe cei adunaţi astfel încât nimeni să nu poată scăpa în momentele când se va aduce jertfa.

Soldaţii îi separară pe creştini în şapte grupuri ca să le diminueze, după cum credeau, puterea.

Situaţia se găsea aşa zicând sub "deplin control" şi primul surâs îşi făcu apariţia pe faţa trasă de oboseală a împăratului.

Acum în sfârşit era încrezător că toate vor merge bine.
- Tăiaţi-i în bucăţi! Aceasta era porunca împărătească.

Măcelul începu. Deciu vru ca fiecare grup de creştini să fie exterminat pe rând.

Fericitul Hristofor stătea în mijloc şi îi încuraja pe toţi:
- Curaj, fraţilor! îndurați martiriul! îndurați! A noastră este viaţa în Rai! Al lor este focul cel veşnic! Cu noi este Dumnezeu!

Spadele străluciră în lumina soarelui de primăvară. Martirii începură să se încurajeze unul pe celălalt.

- Curaj, Claudiu!
- Nu îţi fie frică!
- Pentru Hristos murim!

Neîndurătoare, spadele împrăştiau moartea peste tot. Pământul se înroşi de sânge martiric. Cine ar fi putut spune despre creştinii din Antiohia că au refuzat să ia parte la jertfa din acea zi? Luaseră parte în modul cel mai oficial cu putinţă: au adus drept jertfă propria viaţă Aceluia care este Calea şi Adevărul şi Viaţa.

Cei înarmaţi nu au avut timp şi nu au crezut necesar să taie capetele victimelor atunci când au văzut că săbiile lor îşi atinseseră scopul. Erau dezlănţuiţi ca lupii între oi.

Deciu era satisfăcut. Aruncă o privire pe „câmpul de luptă". Pusese pe fugă, credea, pe duşmanul declarat al statului. Aceea era victorie, nu glumă! Victoria pe care atât o dorise!
Ar fi putut rosti „te-am învins", dacă nu ar fi stat acolo, drept şi măreţ, Sfântul Hristofor.

Nimeni nu ştia dacă singur scăpase de ascuţişul săbiei sau fusese lăsat înadins de către împărat la sfârşit.

Soarele era încă sus pe cer când Hristofor, legat aşa cum fusese de la început, fu condus din nou la palat, care în acele vremuri se transformase mai mult în tribunal şi în loc de execuţie decât în liman unde împăratul putea să îşi găsească liniştea.

Şi iată-l pe martir în faţa călăului Deciu. Acesta se convinsese că interogatoriile ce îi fuseseră luate până acum se transformaseră toate în mărturisiri de credinţă. De acestea se temea împăratul pentru că îi creau noi şi noi probleme de fiecare dată.

În rolul călăului însă Deciu se simţea mai „în largul lui". Se afla pe poziţii de forţă. Dădu ordin să-l arunce pe Hristofor cu o piatră mare de gât într-o fântână uscată. Slujitorii găsiră un pietroi pe care de-abia puteau să-l ridice treizeci de oameni şi cu greu umindu-l îl legară cu un lanţ greu de Sfânt. Apoi lăsară să cadă toate într-o fântână adâncă, fiind ferm convinşi că nu va scăpa viu Hristofor.

Dar şi de data aceasta împăratul şi ai lui se înşelară amarnic. Pentru că în logica oamenilor de rând nu încape o altă realitate şi anume: minunea. Pietroiul se sfărâmă în mii de bucăţi lovindu-se de pereţii fântânei, iar Sfântul, viu şi nevătămat, fu luat de îngeri şi adus direct în faţa palatului împăratului.

„Tăiaţi-i capul"

Împăratul tocmai se dusese să se odihnească după greutatea zilei când i se aduse de veste că omul acela „urât la înfăţişare şi cu nume nesuferit" a fost văzut afară, viu şi nevătămat, deşi toate fuseseră făcute conform ordinelor primite.

Împăratul sări cât colo din pat şi îi fulgeră pe toţi cu privirea.
- Legaţi-1! Voi veni îndată! spuse imediat după ce îşi reveni din şoc.
Furios din cale afară a stat Deciu în faţa lui Hristofor. Îl măsură din cap până în picioare, se roti împrejurul lui, ca un monstru în jurul prăzii şi începu a răcni:
- De ce faci aceste lucruri neobişnuite cu magia ta şi ne aduci atâta tulburare? Ce vrei să demonstrezi cu încăpăţânarea asta? Răspunde!

Mucenicul însă nu răspunse nimic. Acest lucru îl făcu pe Deciu să îşi iasă din minţi şi să dea o nouă poruncă ca inculpatului să i se pregătească o platoşă de aramă încinsă puternic la foc. Zis şi făcut. Dar ce era oare acea platoşă încinsă când în pieptul lui Hristofor, în inima sa, se sălăşluia Sfântul Duh? Cu adierea Lui cu totul de neînţeles pentru călăii săi, Sfântul găsea uşurare şi alinare.

Deciu devenea din ce în ce mai furios, în loc să îşi pună serioase întrebări.
- Nu încetezi toate acestea, îţi spun încă o dată? Pentru ultima dată îţi zic şi ascultă-mă bine: adu jertfă zeilor! Nu vezi că Dumnezeul tău nu te vrea lângă el? Nu vezi că nu îi trebuie să te jertfeşti pentru el? Prin urmare, de ce insişti?

În loc de orice altfel de răspuns mucenicul căzu în genunchi şi cu multă căldură ieşiră din gura lui aceste cuvinte: ***„Dumnezeule atotputernice, Iisuse Hristoase, primeşte-mi duhul ca să mă odihnesc lângă Tine, în slava Ta, aşa ca şi fraţii mei".*** Mai adăugă apoi şi alte rugăciuni ce îi arătau credincioşia şi nădejdea în viaţa cea veşnică.

Împăratul, văzându-1 neclintit în credinţă, îi mai strigă pentru ultima dată să jertfească zeilor, altfel îl aştepta pedeapsa cu tăierea capului.

Într-adevăr, nu gândise până atunci Deciu o astfel de pedeapsă? Sigur că se gândise la ea, dar voise să scape de Hristofor într-un mod mult mai dureros pentru acesta. Rezultatul a fost că în realitate l-a făcut să fie mult mai slăvit şi a adăugat şi pe alţii în armata nebiruită a învingătorilor credinţei.

Însoţitorii lui Hristofor, puţini la număr la început, dar înmulţindu-se pe măsură ce înaintau spre locul execuţiei, îl conduceau pe mucenic pe ultimul său drum. Plâng

şi şoptesc cuvinte de îmbărbătare. Cer să fie binecuvântaţi. Sunt dintre creştinii care au scăpat ca prin minune din măcelul ce avusese loc cu puţin timp în urmă.

Singurul mod în care putea să-i ajute Sfântul era prin intermediul rugăciunii. Îl rugă pe cel care îl păzea să se oprească puţin pentru a-şi putea face ultima rugăciune. Ceva se mişcă în străfundul acelui om şi îi îndeplini rugămintea, ultima dorinţă a celui condamnat la moarte.

Stând drept în mijlocul drumului, Sfântul începu ca să se roage: ***„Doamne Iisuse Hristoase, Care mi-ai stat aproape de atâtea ori, nevăzutule împărat, Dumnezeu atotputernic, ajută-i pe creştinii din acest oraş şi din tot locul şi dă, Doamne, şi netrebnicului meu trup să găsească har înaintea Ta, harul pe care l-ai dat moaştelor tuturor sfinţilor Tăi. Dă, Doamne, ca fiecare părticică din trupul meu pe care o vor păzi creştinii să aibă putere să alunge departe răutatea diavolească, să facă nefolositoare toate maşinăriile şi capcanele celui rău. Acolo unde vor fi bucăţi din moaştele mele fă, Doamne, să nu cadă grindină, nici mânia Ta să nu se îndrepte înspre acele locuri. Păzeşte acele locuri şi fă-le ca să înflorească şi să rodească la vreme potrivită şi să aibă parte de belşug. Nu îţi cer pentru mine toate acestea. Îmi este de ajuns faptul că mi-ai stat aproape de atâtea ori până acum şi tot ceea ce am primit de la Tine. Îţi cer să faci toate acestea spre slava numelui Tău cel sfânt, acum şi pururi şi în vecii vecilor. Amin."***

Mucenicul a primit în taină înştiinţarea că rugăciunea-testament îi fusese ascultată şi că Dumnezeu îi va îndeplini ceea ce îl rugase. Îi îndeplinise, de altfel, toate câte îi ceruse până acum. Spre deosebire de ultimele cereri, acestea de acum fură rostite în prezenţa prietenilor lui.

Ultima cunună

Ultimul drum al Sfântului Hristofor de aici, de pe pământ, se apropia de sfârşit. Simţea acest lucru cu fiecare pas ce îl aducea mai aproape de locul execuţiei, de locul martiriului pe care îl râvnise atât de mult. O voce interioară îl asigura că Dumnezeu îi primise rugăciunile, binecuvântase tot ceea ce făcuse pentru El, primise „în miros de bună mireasmă" mărturisirea sa precum şi multele chinuri prin care trecuse.

Sfântul lui Dumnezeu se bucura acum de ultimele clipe desfătându-se cu toate simţirile de apusul de mai, cu toate culorile şi miresmele acestuia.

Strălucea de bucurie şi de fericire şi faţa sa pe care mulţi o dispreţuiseră părea acum frumoasă, ca şi zămislită din nou de dragostea cea dumnezeiască.

Se opriră. Sfântul înţelese şi îi spuse executorului:
- Haide, înainte, nu te sfii, fiule!

Călăul însă nu făcu nici o mişcare. Ba mai mult, ar fi putut spune cineva că pe chipul său se iviră nişte lacrimi.
- Haide, fiule! repetă Sfântul şi adăugă: Fă ceea ce ţi s-a poruncit.
Călăul continuă să rămână nemişcat. Privirile victimei şi ale lui pentru un moment se încrucişară. Atunci Sfântul ridică mâna şi făcu semnul Sfintei Cruci continuând să îşi privească în ochi propriul executor. Acela rămase mai departe fără a schiţa nici cel mai mic gest.
- În numele lui Dumnezeu şi ca să se facă voia Sa, îndeplineşte tinere porunca împărătească! Nu ezita.

Spada se ridică cu greutate, luci pentru o clipă în soare şi când se lăsă în jos, capul lui Hristofor fu separat de trupul său şi şiroaie de sânge se împrăştiară în câmpul înverzit. Înainte ca sângele mucenicului să se verse, cu o mişcare bruscă călăul îşi puse capăt zilelor şi căzu peste trupul lui Hristofor.

Un vuiet de admiraţie amestecată cu teamă se auzi din mulţime: „Slavă adevăratului Dumnezeu! Slavă Lui!"

O bună mireasmă se simţi în atmosferă. Să fi fost de la grădinile de primprejur? Sau era de la trandafirul ce tocmai fusese smuls de pe codiţa lui dar nu înceta să răspândească cu tărie miresme?

„Şi astfel în luna mai, ziua a noua, îşi află sfârşitul mucenicul Hristofor, pe vremea domniei împăratului Deciu" mărturiseşte sinaxarul.

Deciu putea să fie împăratul Romei dar în inimile multora îşi aflase loc de neînlocuit un alt împărat, nevăzut, Mântuitorul Hristos, Cel care transformase pe lup în oaie şi pe călău în mărturisitor.
În ceea ce-l priveşte pe Deciu, acesta se „linişti" dinspre partea lui Hristofor. O nouă vijelie începuse să ameninţe împărăţia: goţii. Subestimase până atunci puterea lor. Avusese un alt duşman cu care să se lupte până atunci, creştinii. Întregi valuri de ură a revărsat împotriva lor. Iată însă că goţii începuseră să facă incursiuni în Balcani. Cuceriseră oraşul Filipi.

Biruitor în faţa creştinilor, Deciu a pus punct prigonirilor. A murit în luptă în acelaşi an cu Sfântul Hristofor, 251 d.H. Numele i-a rămas în istorie ca al unuia dintre cei mai mari persecutori ai creştinilor, pe timpul căruia calendarul a fost umplut de sfinţi.

Numele lui Hristofor a fost unul dintre aceşti mucenici în veci să fie pomenit! Încă de timpuriu Biserica a alcătuit slujbe în cinstea memoriei sale, pictori i-au zugrăvit icoana în epoca bizantină şi post bizantină. Una dintre primele biserici închinate Sfântului a fost construită în nordul Africii în anul 452 d.H.

(Extras din cartea: Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor. Sfânta Fotini, cea întocmai cu apostolii)

Orthodoxwiki - Hristofor

Sfântul mare mucenic Hristofor purtându-l pe Hristos. Xilografie colorată manual (1423)

Sfântul, slăvitul, biruitorul mare mucenic Hristofor din Lichia (în greceşte o Άγιος Χριστόφορος o Κυνοκέφαλος, „purtătorul lui Hristos”, cunoscut în Occident şi drept Chinocefalul sau „cel cu cap de câine”, m. 249) este un sfânt mucenic din secolul al III-lea. Este considerat ocrotitorul călătorilor. Biserica Ortodoxă îl prăznuieşte pe 9 mai.

Viaţa

Sfântul Hristofor a trăit în Lichia (Lykia, în sudul Asiei Mici) în secolul al III-lea, în vremea împăratului roman Decius (împărat între anii 249-251), iar înainte de a fi botezat purta numele de Reprobus (sau Reprov). Nu se știu multe despre el, însă există multe legende în legătură cu viața lui.

Potrivit tradiției ortodoxe, Sfântul Hristofor era un bărbat foarte înalt, de o forță neobișnuită, care își câștiga pâinea ajutând oamenii să treacă un râu învolburat purtându-i în spinare.

***

Într-o bună zi, a întâlnit un copil care i-a cerut să îl treacă râul. Pe măsură ce înainta în râu, copilul devenea tot mai greu, astfel încât Hristofor, uluit de faptul că un copil putea să doboare un bărbat atât de puternic cum era el, a început să se teamă că aveau să se înece amândoi. Copilul i-a descoperit atunci că era Hristos însuși, iar greutatea lui era dată de povara lumii pe care o luase asupra Sa.

&&&

Deși se cunosc atât de puține lucruri despre viața Sfântului Hristofor, sunt multe lucruri de învățat din această întâlnire a lui cu Hristos pe Care L-a purtat în spate. Povestea lui ne amintește că toți creștinii sunt chemați să se „îmbrace” în Hristos, purtându-și fiecare crucea dată lui.

Hristofor și-a purtat "crucea" (pe Hristos însuși) și în cele din urmă a suferit martiriul pentru credință, împlinind astfel porunca lui Hristos: „Ccel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine” (Matei 10,38).

Sfântul Hristofor a primit mucenicia în vremea unui împărat care a vrut să-l ucidă pentru credința lui. Mai întâi i s-a cerut lui Hristofor să se lepede de Hristos. Când acesta a refuzat, a fost legat de un scaun de fier care a fost apoi așezat deasupra focului. Scaunul s-a topit, însă Hristofor a rămas nevătămat. Atunci împăratul a poruncit arcașilor să îl ucidă trăgând în el cu săgețile, însă toate săgețile au ratat ținta, iar o săgeată l-a rănit pe împărat la un ochi. Cuprins de furie, împăratul a poruncit atunci ca sfântului să i se taie capul. Capul tăiat al lui Hristofor i-a spus împăratului să ia puțin din sângele lui și să-l pună pe ochiul rănit, iar când acesta a făcut așa, rana i s-a vindecat și el s-a convertit la creștinism.

Cuvântul grecesc Christophoros se traduce ca „purtător de/al lui Hristos” și de aceea Hristofor este zugrăvit în iconografie purtând pe umeri un copil care, la rândul său, poartă în mână un glob ce simbolizează lumea.

O superstiție răspândită în popor este că cel ce vede o icoană a Sfântului Hristofor nu va muri în acea zi, însă această superstiție nu este încuviințată de Biserica Ortodoxă.

Chinocefal în limba greacă înseamnă „cu cap de câine”. Există câteva icoane în care mucenicul este zugrăvit cu cap de câine, imagine care amintește de zeul egiptean Anubis, însă Biserica Ortodoxă nu aprobă această reprezentare. Această imagine l-a făcut însă deosebit de cunoscut în lumea romano-catolică, în Occident existând multe legende care încearcă să explice această reprezentare.

Moaștele sfântului, inclusiv capul acestuia se găsesc în insula Rab din Croația.

Imnografie

Tropar (glasul al 4-lea): Cu haine din sângiuiri împodobindu-te, stai înaintea Domnului, Împăratul puterilor, Hristofore pururea mărite, unde cu cetele celor fără de trupuri și ale mucenicilor cânți dulce cântare întreit-sfântă și înfricoșătoare. Pentru aceasta prin rugăciunile tale mântuiește turma ta!

Condac (glasul al 4-lea): Săvârșind nevoința muceniciei, ai primit de la Dumnezeu cununa biruinței, fericite Hristofor, pe care roagă-L din nevoi să ne mântuim noi.

Sfântul Cristofor - 09 mai, patronul transportatorilor şi al călătoriilor

Sfântul mucenic Cristofor este unul dintre cei mai uimitori sfinţi ai Bisericii lui Hristos, fiind prăznuit la data de 9 mai.

Cine este însă acest sfânt mucenic? Încă din secolul al IV-lea, viaţa Sfântului mucenic Cristofor, martirul "purtător de Hristos" (hristo + foros) a fost reprezentată în mai multe variante, în frescă şi icoane. Reprezentările lui iconografice ne vin în minte sub două chipuri, deşi acestea sunt cu mult mai multe.

În prima ipostază, Sfântul Cristofor ne apare ca un bărbat de rând, care îl duce în spate pe Hristos prunc, peste o apă. Se ştie că această slujbă, de a trece oamenii peste apă, dintr-o parte în alta, o făcea deoarece avea o înălţime mai mare decât a celorlalţi.

Cea de-a doua ipostază este aceea în care bărbatul ne apare având cap de câine şi o cruce în mână, crucea de mucenic.

Sfântul mucenic Cristofor îi apără pe şoferi de necazuri

În calitate de patron al călătoriilor, Sfântul mucenic Cristofor îi protejează pe credincioşi de vremea rea, de inundaţii, fulgere şi de ciumă şi de alte boli care se pot agrava atunci când parcurgi un traseu cu peripeţii.

Într-o epocă în care creştinii erau persecutaţi, sub împăratul Decius (249-251 d.H.), Cristofor a fost sfătuit de un sihastru să se convertească şi, întrucât nu putea să postească, încerca să-şi spele greşeala ajutându-I pe oameni să treacă cu bine un râu foarte periculos din zonă, care a curmat multe vieţi.

Într-o zi, un copil l-a rugat să-l ducă pe celălalt mal al apei şi, pe măsură ce înaintau, curenţii deveneau tot mai puternici, iar cel mic părea să fie tot mai greu. Cu mare greutate şi riscându-şi viaţa, Cristofor a reuşit să-l aducă la mal, iar copilul i-a spus: „Ai purtat pe umeri nu doar lumea toată, ci şi pe Cel care a creat-o. Eu sunt Hristos, regele tău, pe care l-ai slujit cu credinţă.“

De aceea, numele lui Cristofor înseamnă „purtătorul de Hristos“. În urma acestei întâmplări, adeziunea lui faţă de divinitate s-a aprofundat şi a propovăduit religia creştină celor păgâni, până a ajuns în oraşul Lycia, din Asia Mică.

Furios, guvernatorul regiunii i-a cerut să renunţe la credinţa lui şi, pentru că sfântul nu l-a ascultat, a poruncit să i se taie capul.

Moaştele Sfântului Cristofor au fost duse în insula Rab, din Croaţia. Când normanzii au încercat să invadeze această regiune şi să asedieze oraşul, racla cu osemintele mucenicului a fost pusă în zidurile oraşului şi, în mod miraculos, vântul şi-a schimbat brusc direcţia, iar corăbiile duşmane au fost îndepărtate de ţărm.

Mulţi şoferi obişnuiesc să poarte în maşinile lor iconiţe şi talismane ale sfântului, având nădejde că vor fi astfel păziţi de accidente.

Ziua de 9 mai are pentru poporului român o triplă semnificaţie

Pe lângă Ziua Independenţei proclamată în 1877, românii sărbătoresc victoria Coaliţiei Naţiunilor Unite în cel de-al doilea război mondial la 9 mai 1945, dar şi Ziua Europei.

În urmă cu 132 de ani, pe 9 mai 1877, Adunarea Deputaţilor a proclamat Independenţa de stat a României, deschizând astfel drumul spre recunoaşterea internaţională a dreptului naţiunii române de a-şi decide singură soarta. Intrată în război, în primăvara lui 1877, Armata română a triumfat pe câmpul de luptă, cucerind pe rând redutele otomane de la Plevna, Griviţa, Smârdan şi Vidin. Independenţa României a fost câştigată cu jertfa a peste 10.000 de ostaşi.

Mai bine de o jumătate de secol mai târziu, pe 9 mai 1945, românii au trăit bucuria capitulării celui de-al treilea Reich. Semnarea actului de capitulare necondiţionată a Germaniei a avut loc la cartierul general sovietic din Berlin. Astfel a luat sfârşit cel de-al II-lea război mondial pe continentul european.

Pe 9 mai este serbată şi Ziua Europei. În urmă cu 58 de ani, ministrul de Externe al Franţei, Robert Schuman, a propus Germaniei, dar şi altor state, să pună "bazele concrete ale unei federaţii europene indispensabile pentru menţinerea păcii".

Pe 18 aprilie 1951, şase state - Belgia, Franţa, Germania, Italia, Luxemburg şi Olanda - au semnat Tratatul de la Paris privind prima dintre comunităţile europene, Comunitatea Economică a Cărbunelui şi Oţelului.

Ulterior, cele şase state au decis să edifice o comunitate economică, bazată pe libera circulaţie a bunurilor, persoanelor, serviciilor şi capitalurilor şi, în 1957, prin Tratatul de la Roma, au înfiinţat Comunitatea Economică Europeană, precursoare a Uniunii Europene de astăzi.

Data de 9 mai a fost aleasă ca Zi a Europei de Consiliul European de la Milano în 1985.

Povestea pe larg:

"Pentru că era puternic, toţi se temeau de el şi avea un capriciu; spunea că vrea să-l slujească pe cel mai puternic om din lume.

Odată, a trecut prin părţile sale un împărat. Avea putere şi oşti multe. Când l-a văzut Reprovos (acesta era primul lui nume, de barbar), a făcut ochii mari şi şi-a spus în sine: Acesta este cel mai puternic om din lume, voi intra în slujba lui. Astfel, a intrat în garda lui de corp. Unde era împăratul, acolo era şi el.

Într-o zi însă, trecând printr-o peşteră, pe împărat l-a cuprins frica. Tremura ca un copil mic. Reprovos îi zice:

- Ce ai, împărate? Eu sunt aici.

Ce se întâmplase?! În peşteră era un vrăjitor care făcea magie. Şi ceilalţi, care erau în gardă, au zis:

- Vezi? Vrăjitorul este mai puternic decât împăratul, dacă îl face şi pe el să tremure.

- A, a zis Reprovos, adică vrăjitorul are o putere mai mare decât împăratul?

- Desigur, îi zic. Satana guvernează lumea, ridică şi coboară pe împăraţi, este domnitorul lumii. Cine se închină la diavol, devine om mare.

- Ce zici, năucule! Şi eu până acum am avut impresia că împăratul este cel mai puternic.

Îl lasă deci pe împărat, se duce în peştera vrăjitorului şi îi zice:
- Te voi sluji pe tine; eşti cel mai puternic.

- Foarte bine, îi răspunde vrăjitorul. Vino cu mine şi îşi voi arăta toate secretele.

Apoi, Reprovos l-a urmat.
Dar într-o zi, în timp ce treceau printr-un loc, îl vede pe vrăjitor că tremură, cade la pământ, se crispează şi face spume.

- Ce-ai păţit? îi zice.

Unul care se afla acolo îi răspunde:

- Aici este o biserică şi în curtea ei este o chilie, iar în chilie este un pustnic, care are cu el o cruce. Dacă diavolul vede crucea, cade şi se loveşte. De aceea, vrăjitorul se teme de crucea lui Hristos. Hristos guvernează lumea.

- Ce spui? - întreabă Reprovos. Hristos este mai puternic decât împăratul şi decât vrăjitorul?

Pleacă de la vrăjitor şi se duce la pustnic. Îi face o metanie şi îi zice:
- Am venit să mă înveţi religia în care crezi.

Pustnicul s-a aşezat lângă el şi i-a vorbit despre Hristos.

- Lângă tine voi rămâne, zice Reprovos.

- Nu eşti tu de călugăr aici. Te vei boteza să devii creştin, iar apoi te voi trimite să-L slujeşti pe Hristos în societate.

- Şi ce voi face acolo unde voi merge?

- Vei posti.

- Nu pot să postesc. Eu nu mă satur nici cu patru pâini.

- Vei face metanii, vei face rugăciune, vei citi Evanghelia.

- Eu nu ştiu carte.

Atunci pustnicul i-a făcut un semn şi i-a spus:

- Vezi acel râu?

- Da, zice, de multe ori l-am trecut.

- Acolo, pe timp de iarnă, mulţi copilaşi şi bătrâni se îneacă. Aşadar, vei merge acolo şi pe toţi care nu pot să treacă îi vei pune pe umerii tăi şi îi vei trece tu.

- Asta e uşor pentru mine.

- Vei rămâne acolo trei ani şi îi vei ajuta pe cei care sunt în primejdie.

S-a dus la râu şi în toate zilele îşi făcea trupul punte şi îi trecea pe toţi.

Într-o zi, a văzut pe mal un copilaş.

- Ce vrei? îl întreabă.

- Poţi să mă treci dincolo?

Îl ia pe umeri. Dar cu cât străbătea râul, copilul se îngreuia mai mult! Ca şi cum avea o tonă pe el. A asudat şi a pătimit ca să treacă râul.

Atunci a auzit un glas, care-i zicea:
- Cel pe care-L ai pe umerii tăi nu este un copil mic; este Iisus Hristos, care ţine asupra Sa întreaga lume...

Şi Copilaşul s-a făcut nevăzut.

De atunci, Reprovos şi-a schimbat numele, s-a numit Cristofor (adică purtător de Hristos). Deoarece a purtat, a ridicat pe umerii săi pe Hristos.”

Sfântul mare mucenic Hristofor - Cel cel îl poartă pe Hristos (video)

https://www.youtube.com/watch?v=mZXKbfu00Co

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita

La Mănăstirea Stavronikita se păstrează părticele din Sfintele moaşte ale Sfintei Ana, ale Sfântului Ioan Botezătorul, ale Sfinţilor 20000 de mucenici din Nicomidia, ale Sfinţilor sfinţiţilor mucenici Foca şi Haralambie, ale Sfinţilor mucenici Trifon, Hristofor, ale Sfântului Ioasaf, împăratul Indiei, ale Sfinţilor marilor mucenici Pantelimon şi Artemie, ale Sfintei muceniţe Parascheva, ale Sfântului noului mucenic Luca şi ale Sfântului Arsenie Capadocianul.

Un odor de mare preţ este şi icoana mozaic a Sfântului Nicolae, datând din secolul al XIV-lea, ce este aşezată spre închinare în Katholikon. Această icoană a fost descoperită în mrejele pescarilor mănăstirii, iar atunci când a fost scoasă din mare avea lipită de fruntea sfântului, în locul unde astăzi se vede o rană, o scoică. După ce scoica a fost dezlipită de pe icoană, a început să curgă sânge. Scoica se păstrează într-o cutiuţă de argint, iar deasupra ei se află scrise în slavoneşte stihurile cântării „Cuvine-se cu adevărat”. Acest mozaic are aproximativ 30 de centimetri în lăţime şi peste 30 de centimetri în înălţime şi îl înfăţişează pe Sfântul ierarh Nicolae, ocrotitorul bisericii.

În tezaurul mănăstirii se păstrează şi o broderie dăruită de boierul şi poetul Ienăchiţă Văcărescu şi de soţia sa, Ecaterina, iar în bibliotecă, alături de 171 de manuscrise (dintre care, multe pe pergament şi altele bogat ornamentate), se regăseşte Rânduiala Liturghiei pe glasuri scrisă de Dumitraşcu din Ţara Românească, la 1705.

Biblioteca mănăstirii adăposteşte 58 de manuscrise pe pergament, din secolele XI-XIII, două manuscrise pe mătase şi 109 pe hârtie, din secolele XIV-XIX, precum şi câteva sute de cărţi vechi tipărite.

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Caracalu

În Mănăstirea Caracalu se păstrează o părticică din lemnul Sfintei Cruci, capul Sfântului apostol Bartolomeu, părţi din capetele Sfinţilor Mercurie şi Hristofor, mâna dreaptă a Sfântului Teodor Stratilat, care răspândeşte o negrăită mireasmă. De asemenea, se mai păstrează aici părţi din moaştele Sfinţilor: Ioan cel milostiv, Ioan Botezătorul, Haralambie, Orest, Averchie şi cuviosul nou mucenic Ghedeon.

Biblioteca mănăstirii cuprinde 279 de manuscrise, din care 47 sunt pe pergament. Cel mai vechi manuscris este din secolul al IX-lea. În arhiva mănăstirii se păstrează documente, hrisoave şi firmane turceşti.

De asemenea, în iconofilachionul mănăstirii se păstrează o serie de icoane vechi cu o deosebită valoare istorică si artistică.

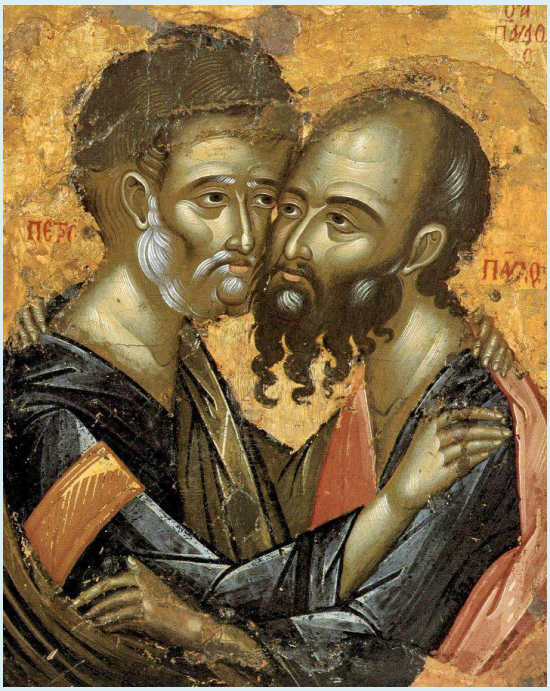

Icoană a Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, din tezaurul Mănăstirii Caracalu

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

173

Viața, Acatistul și Paraclisul Sfântului Mucenic HRISTOFOR

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Împodobindu-ți veșmântul cu sângele muceniciei, stai înaintea Domnului, Împăratul cerurilor, pururea pomenite Hristofor; pentru aceasta, cu cetele celor netrupești și ale Mucenicilor, înalți lui Dumnezeu întreit-sfânta cântare; deci, cu mijlocirile tale, izbăvește pe robii tăi.”

Troparul Sfântului Mucenic Hristofor

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-557-3

Icoane

ΑΓΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟ
ΦΟΡΟΣ

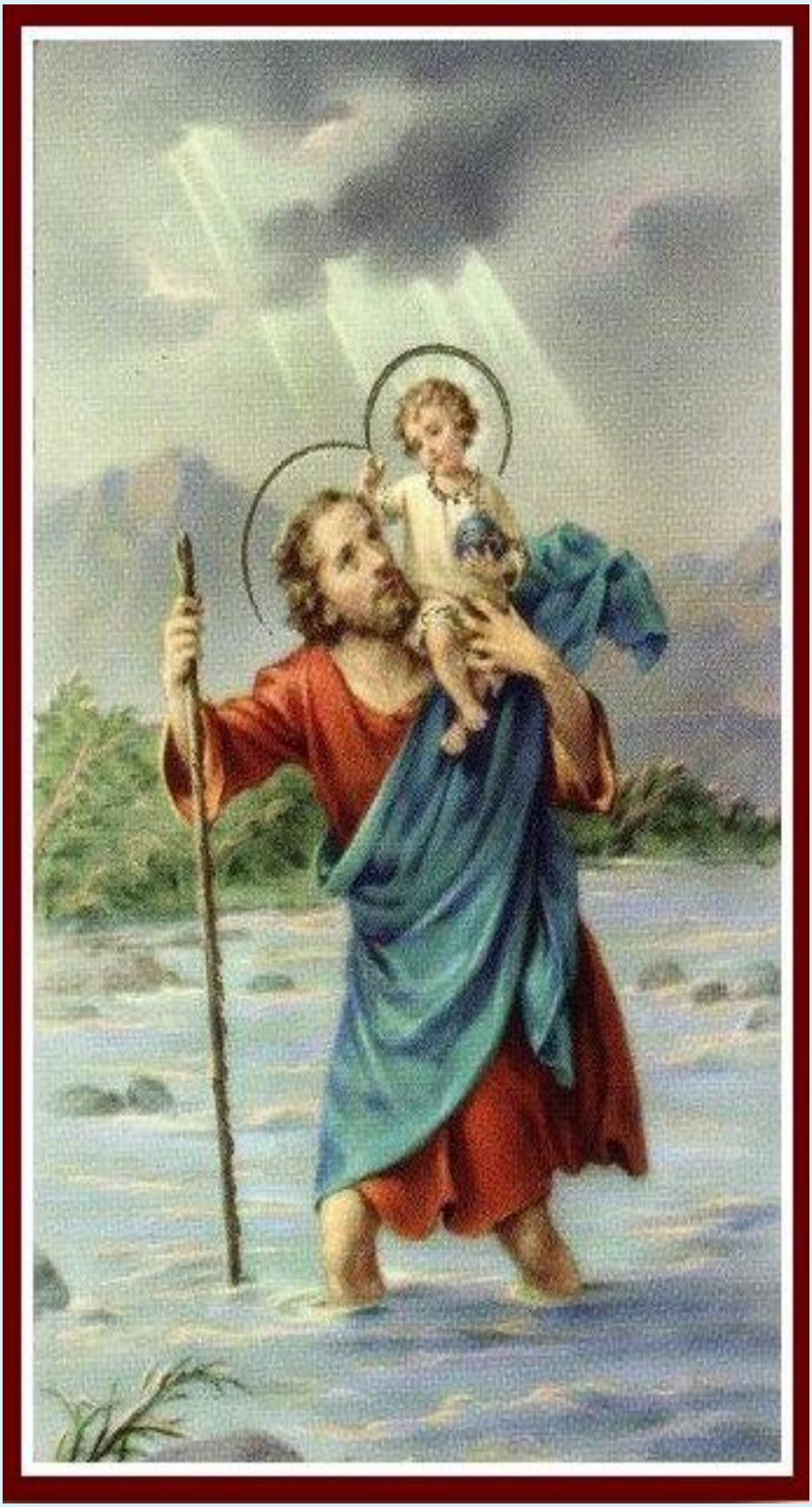

St. Christopher

AQUINASANDMORE.COM

St Christopher in the Dome of Koln

ΙΣ ΧΣ
Ο ΑΓΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟ
ΦΟΡΟΣ

Ο ΑΓΙ ΧΡΙ
ΦΟΡΟ

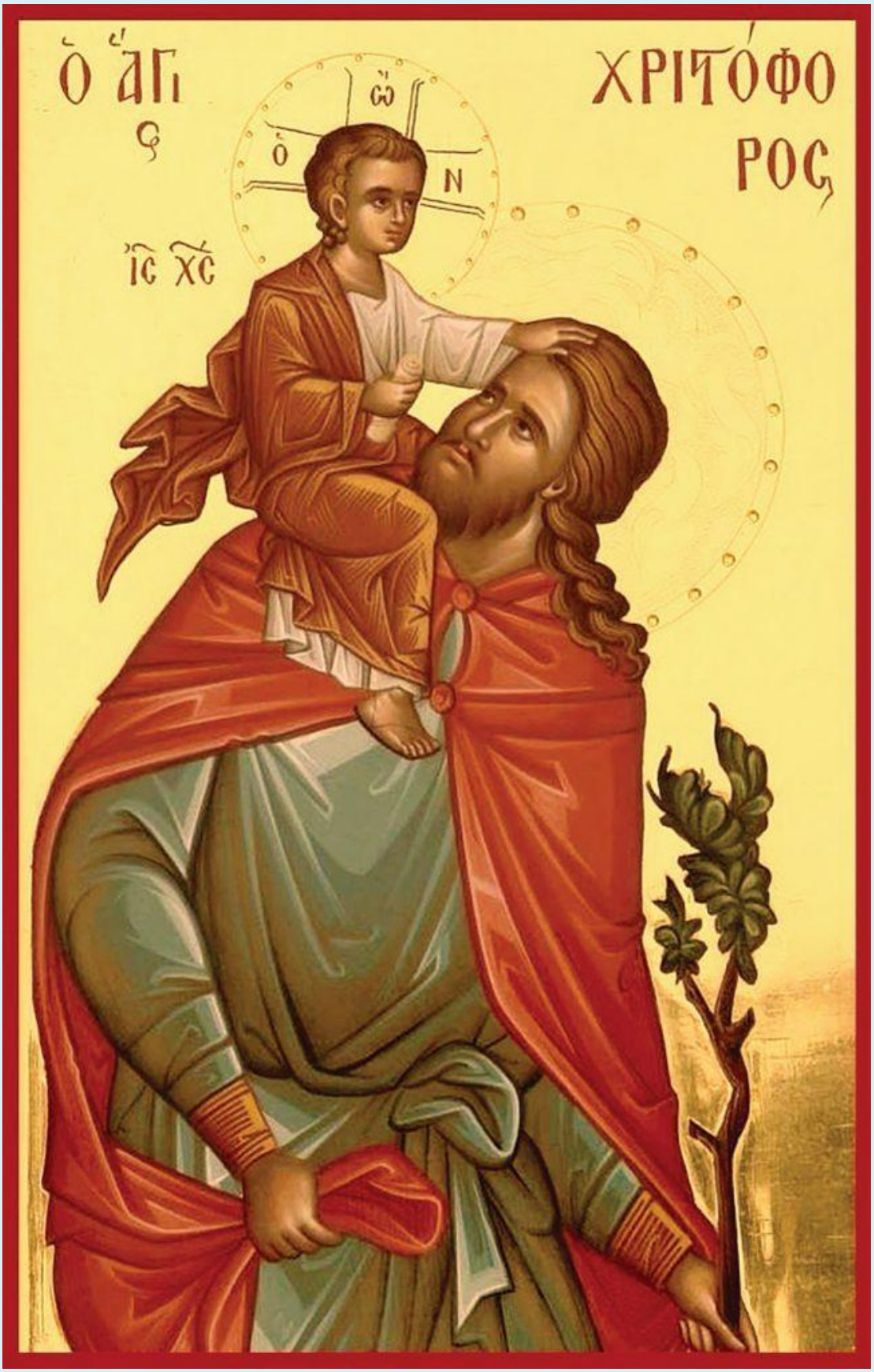
Ὁ ἅγι
ος
ΙΣ ΧΣ
Ω
Ο
Ν
ΧΡΙΤΟΦΟ
ΡΟΣ

Ὁ ἅγιος
Χριστο
φόρο
ς
ΙΣ ΧΣ

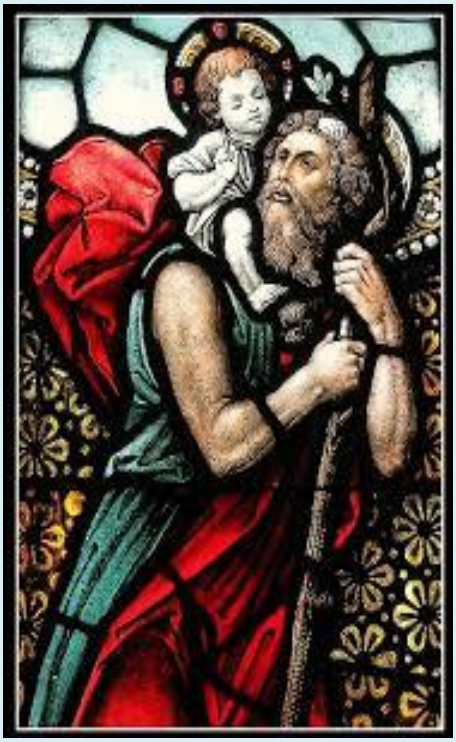

ΑΓΙ
ΙC XC
ΧΡΙCΤΟ
ΦΟΡΟ

ΙC
XC
ΧΡΙΣΤΟΦ

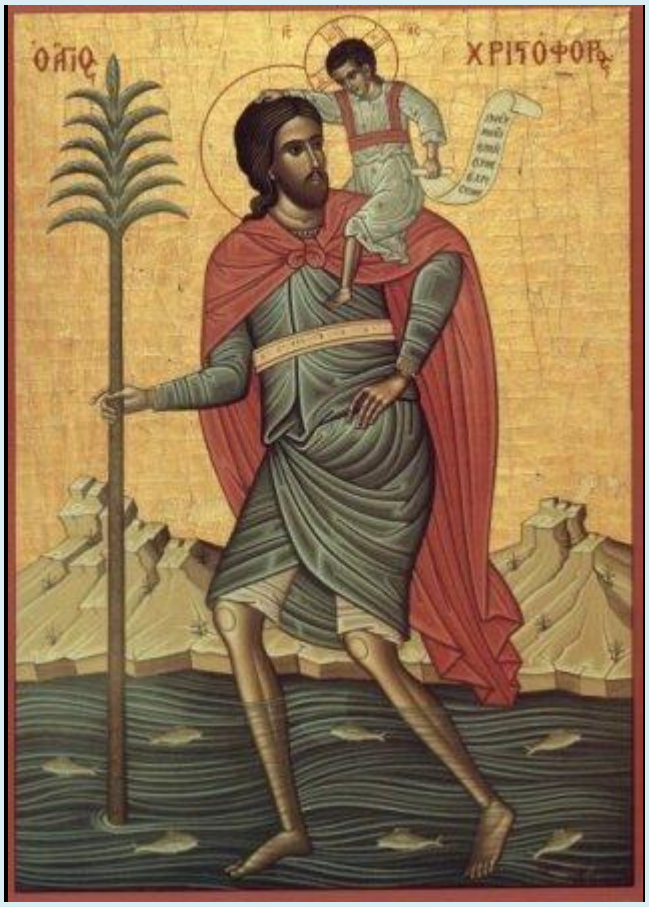
ΑΓΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΦ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙC XC

ΙΣ
ΧΣ
Ο ΑΓΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
ΑΓΙΩΝ ΤΕΧΝΕΣ

Ὁ ἅγι Χριστόφορος
ΙΣ ΧΣ

Ὁ ἅγιος
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
ΙC ΧC

Ο ΑΓΙΟΣ
ΙC ΧC
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

СВ. ХРИСТОФОР

Ο ΑΓΙΟΣ
Π. ΧΡ.
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

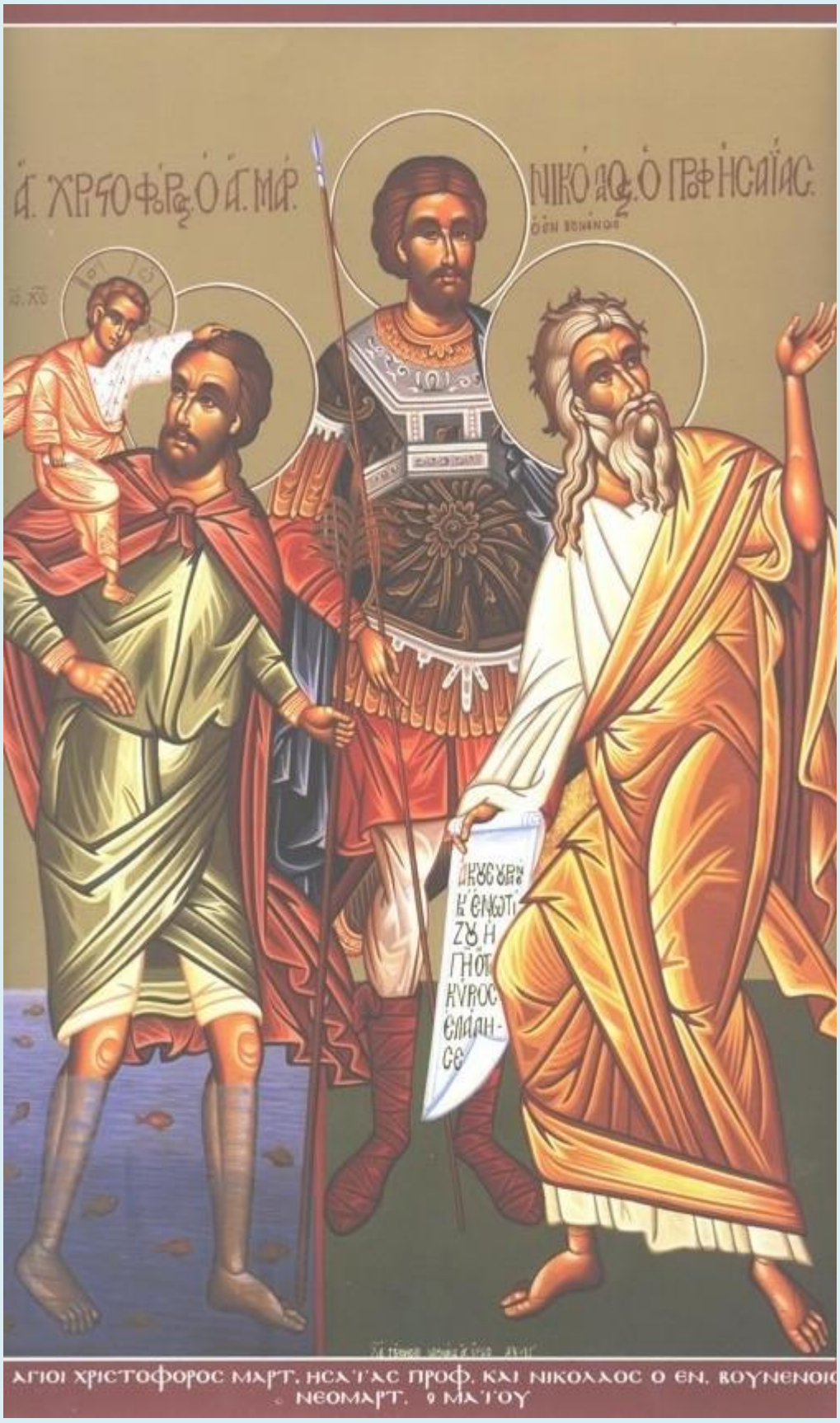

ΑΓΙΟΙ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΤ. ΗΣΑΪΑΣ ΠΡΟΦ. ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΕΝ. ΒΟΥΝΕΝΟΙ
ΝΕΟΜΑΡΤ. 9 ΜΑΪΟΥ

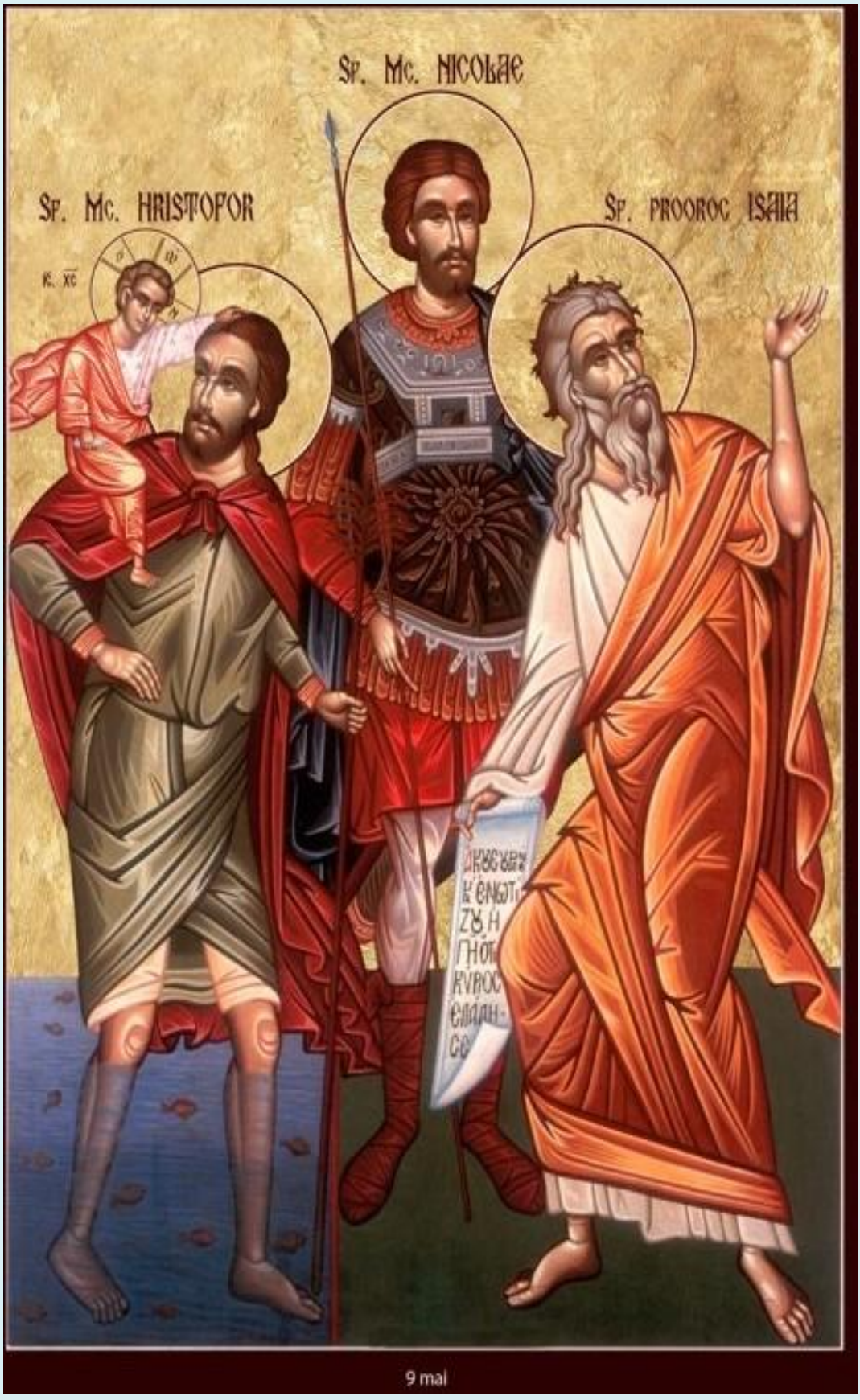
Sf. Mc. NICOLAE
Sf. Mc. HRISTOFOR
Sf. PROOROC ISAIA
9 mai

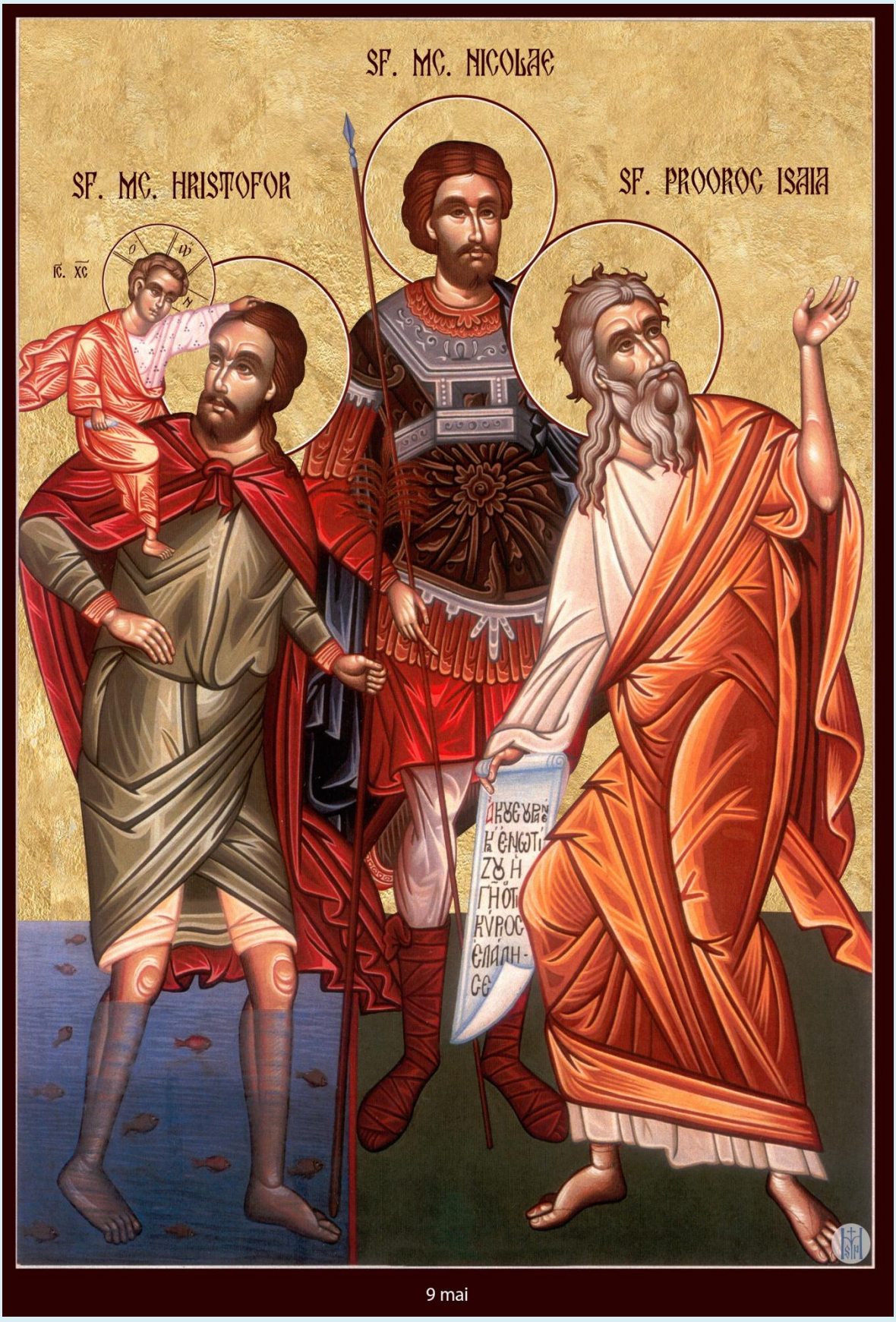

9 mai

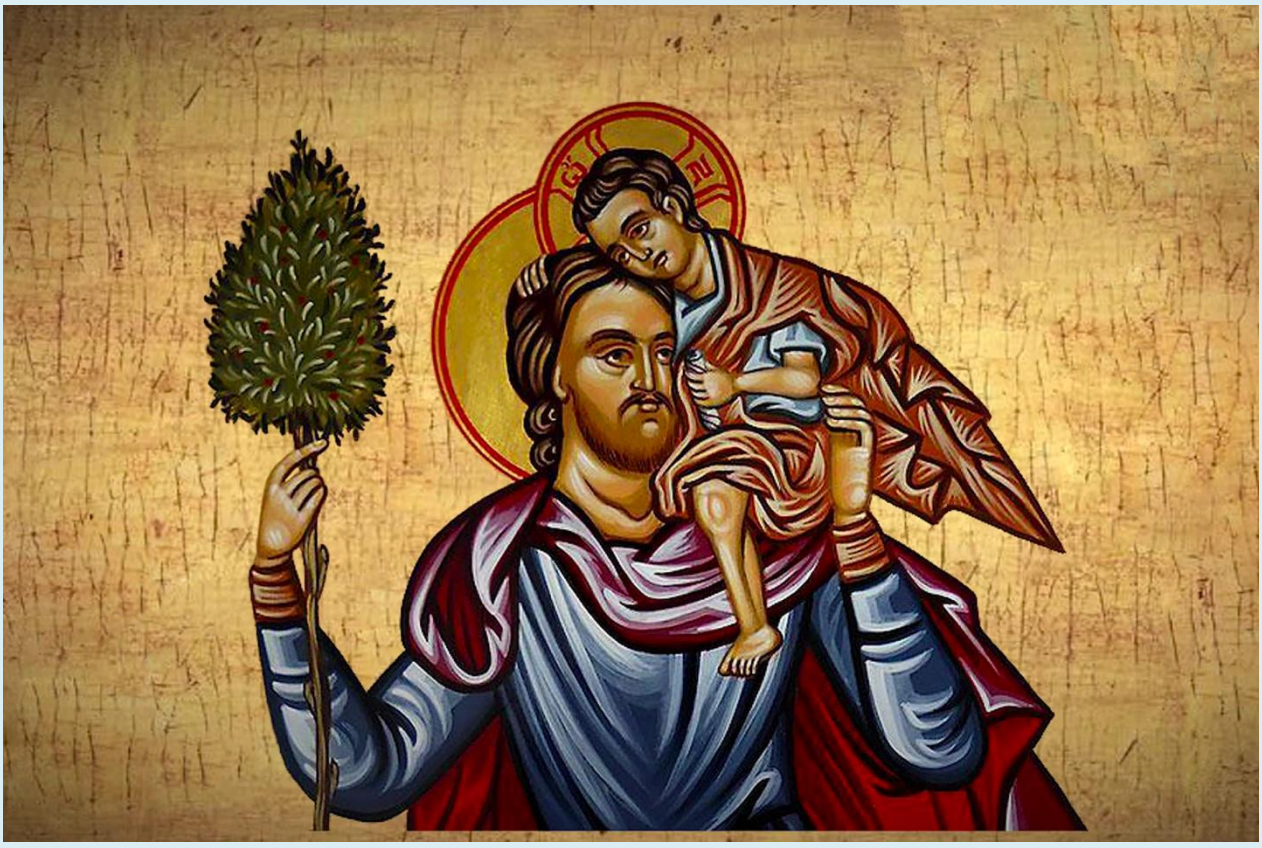

Ο
ΑΓΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟ-
ΡΟΣ

mai

9

6 lucruri despre

Sf. Mc. Hristofor

- L-a mărturisit pe Hristos în fața păgânilor și i-a convertit pe mulți la creștinism
- Datorită staturii masive, meseria lui era de a transporta oameni pe umeri de pe un mal pe altul
- O dată a dus pe umerii săi un copil care s-a dovedit a fi însuși Hristos
- A suferit martiriu
- Numele său înseamnă „purtător de Hristos”
- Este ocrotitorul călătorilor și al transportatorilor

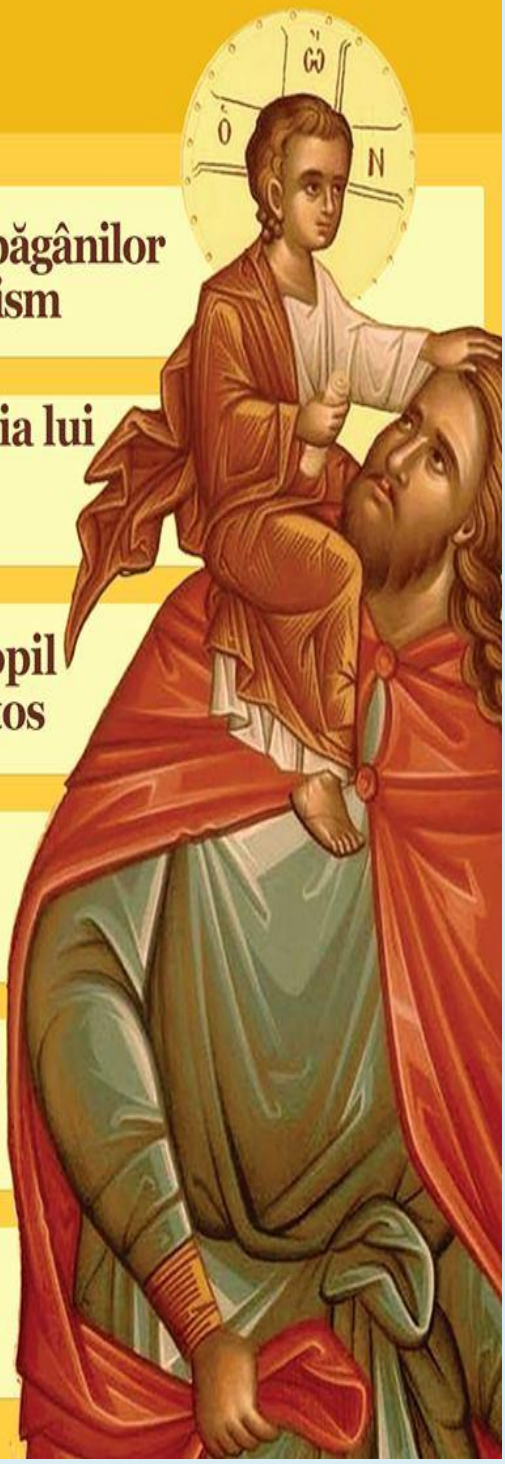

BASILICA.RO

Troparul Sfântului Mucenic Hristofor

9 Mai - Glasul 4

Cu haine din sângiuiri împodobindu-te, stai înaintea Domnului împăratul puterilor, Hristofore pururea-mărite, unde cu cetele celor fără de trupuri şi ale mucenicilor cânţi dulce cântare întreit-sfântă şi înfricoşătoare; pentru aceasta prin rugăciunile tale mântuieşte turma ta.

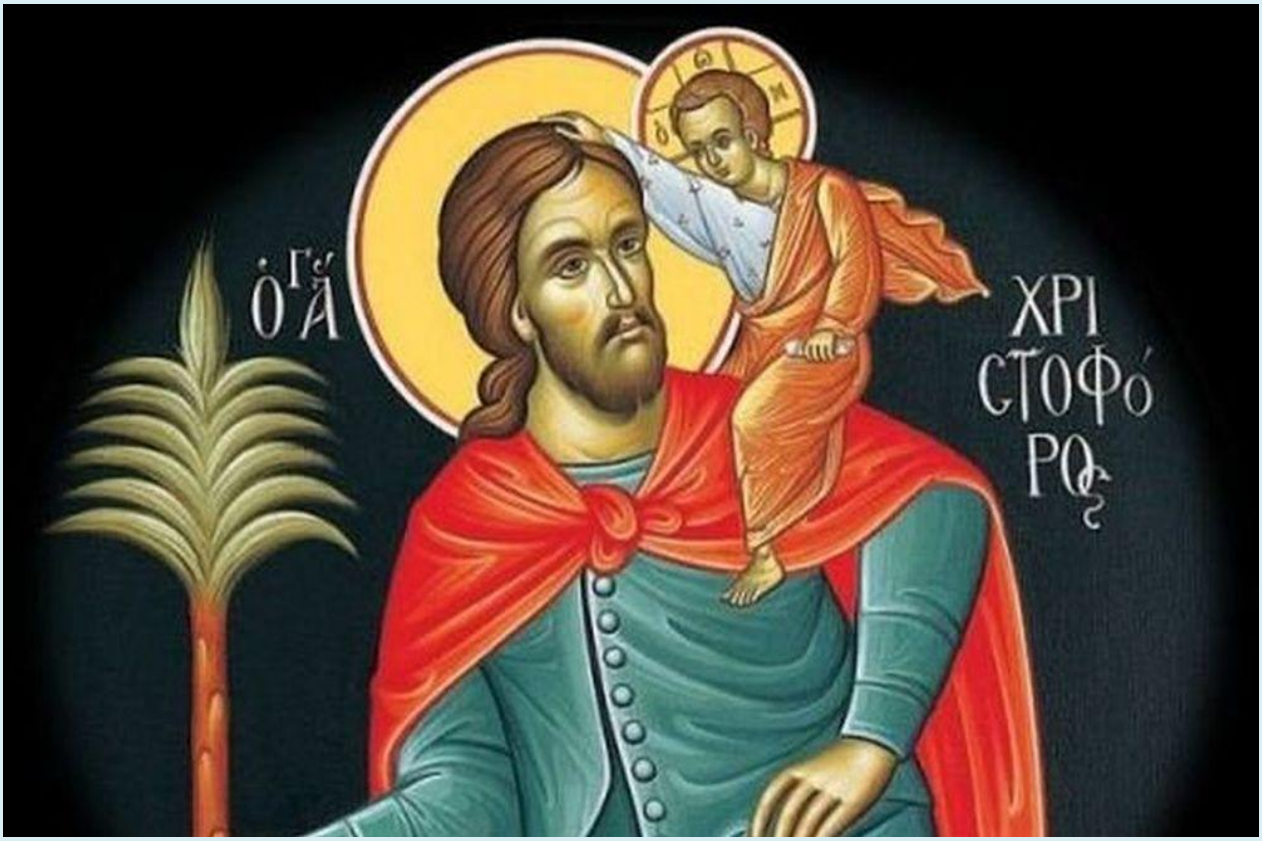

Bucură-te, Sfinte mucenic Hristofor!